

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.25

РІК CVI | П'ЯТНИЦЯ, 3 ВЕРЕСНЯ 1999 | ЧИСЛО 36 | VOL. CVI | FRIDAY, SEPTEMBER 3, 1999 | No. 36

Україна розв'язує нафтову проблему

Повільно, але й без вагань, Україна вирішує свою проблему з нафтою: реактивізує старі родовища, занедбані совєтською владою, коли почала текти сибірська нафта, модернізує нафтопереробні заводи (НПЗ), або рафінерії, завозить нову нафту поїздами, будує одеський термінал, який має приймати закордонну нафту, доставлену танкерами, і прокладає трубу до цього терміналу, яка зможе доставляти нафту для України і країн Центральної та Східньої Европи. Про ефективність цих заходів свідчить занепокоєння і навіть злість кіл, які не хочуть бачити Україну навіть трохи незалежною від російських енергоносіїв.

Коли взяти під увагу, що нині в Україні є п'ять мільйонів авт, то Україна купуватиме російську нафту, доки Росія буде її експортувати; це справа географії. Але з перших років своєї незалежности Україна також робить заходи для здобуття нових джерел нафти, намагається диверсифікувати постачання.

Диверсифікація означає меншу залежність України від Росії, а це, власне, не влаштовує ті кола в Україні, які все ще надіються, що під економічним тиском Україна „прийде до розуму" і повернеться до збанкрутованої ідеї „навіки разом". Прикладом таких заходів була стаття у київській газеті „Зеркало нєдєлі" під заголовком „Міти української дипломатії". Редакція дала трибуну для поглядів того, що умовно можна назвати „російським лобі".

Останніми роками світові експерти нафти й газу ласо споглядають на родовища на дні й берегах Каспійського моря, себто азербайджанської й казахської нафти. Ніхто не сумнівається, що каспійські родовища великі. Суперечка полягає в тому, як цю нафту доставити до ринків збуту. Найпростіше було б пустити її на Іран, де є інфраструктура для достави нафти по всьому світі. Але нафта є явищем не тільки економічним, але й політичним. Нині для багатьох країн світу з Іраном не по дорозі. США, які мають чималий вплив у світі нафти, агіту-

(Закінчення на стор. 10)

1 вересня вся Україна відзначила День знань – початок нового навчального року у школах та вищих навчальних закладах. Цей день завжди розпочинається загальношкільним святом, яке має свої багаторічні традиції, такі, наприклад, як на цьому фото, зробленому в одній із київських шкіл: перший і останній дзвоник – для випускника школи і для першокласника.

Фото В. Щербини *("Вечірній Київ", спеціяльно для "Свободи")*

Колишні остарбайтери покищо ні з чим

В попередньому числі від 27 серпня "Свобода" повідомляла про стан справи щодо матеріяльного відшкодування українським примусовим робітникам, яких під час Другої світової війни було силоміць вивезено до Третього райху і там експлуатовано як невільників на німецьких підприємствах. Тим часом стали відомі вислідн триденних переговорів про усталення правил і розміри компенсації українським остарбайтерам, яких сьогодні нараховується до 300 тисяч.

Без якихось конкретних результатів завершилися у Бонні триденні переговори про виплату компенсацій. Невирішеною залишається низка питань, зокрема про правовий захист німецьких фірм від позовів з боку колишніх підневільних робітників на випадок, якщо ці фірми створять спеціяльний фонд для виплати компенсацій колишнім рабам Третього райху. Німецький адвокат колишніх остарбайтерів Міхаель Вітті вважає, що про правові ґарантії можна буде говорити лише після того, коли крім фонду, до якого увійдуть підприємці, буде створено ще один федеральний фонд. Міхаель Вітті не виключає, що переговори можуть затягнутися на тижні. Німецькі концерни, у свою чергу, заявляють про готовість виплачувати компенсації лише після того, коли буде визначено точне число осіб, що мають право на такі виплати. Від кількости претендентів залежать і конкретні розміри компенсаційних виплат. Представники підприємців відхилили пропозицію "Фольксваґену" взяти за основу виплат суму розміром у 10 тисяч марок на кожного потерпілого, оскільки це буде нереально для багатьох інших підприємств. Також відхилено вимогу американських адвокатів, що представляють інтереси колишніх остарбайтерів, встановити загальну суму виплат у 20 мільярдів марок. Наступне коло переговорів заплановано провести наприкінці вересня у Вашінґтоні. Перед тим, 6 вересня, німецькі підприємці проведуть консультації з федеральним Канцлером ФРН щодо виплати компенсацій.

(ДІНАУ)

ЗА МАТЕРІЯЛАМИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ

Як буде з Чорнобилем у 2000 році?

Газета „Нью-Йорк Таймс" з 19 серпня надрукувала кореспонденцію з Києва про сумніви у західніх державах щодо розвитку подій на Чорнобильській атомній електростанції, зокрема на реакторах, з приходом 2000 року. Західні держави саме розпочали фінансові проєкти, щоб забезпечити 14 ще діючих реакторів – на випадок, коли б комп'ютери не працювали справно з початком 2000 року. Ідеться про те, щоб не було ніякої перешкоди у роботі реакторів, а з цим і перебоїв у роботі всієї системи або повної її зупинки.

Над цією проблемою працює знавець нуклеарних систем із США Боб Толбот. На його думку, конкретної небезпеки не повинно бути, коли йдеться про роботу реакторів з настанням 2000 року, але представники Сі-Ай-Ей на початку цього року заявили, що вони вважають, що проблеми комп'ютерів в 2000 році можуть викликати несподівану затримку в праці реакторів як в Україні, так і в Росії. Це могло б мати поважні наслідки в Україні, де атомні станції постачають майже половину електричного струму. Здається, саме така можливість дуже непокоїть західні держави і спонукала їхні представництва вже тепер дати відповідні доручення працівникам своїх дипломатичних служб, а саме – виїхати з території України. Однак, на думку Б. Толбота, найгірше, що може статися з настанням 2000

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Співпраця з Канадою в галузі охорони здоров'я

Церемонія поновлення Меморандуму між Департаментом охорони здоров'я Канади та Міністерством охорони здоров'я України про співробітництво відбулася під час робочого візиту міністра охорони здоров'я україни Раїси Богатирьової до Канади, що тривав 12-20 серпня. Міністер охорони здоров'я України мала зустріч з міністром охорони здоров'я Канади А.Роком, провела переговори з президентом Канадського агентства міжнародного розвитку Х.Лабель щодо продовження програм технічної допомоги Україні в галузі охорони здоров'я.

850 млн. евро на літак "АН-7Х"

Програма створення нового транспортного літака АН-7Х на базі українсько-російського літака АН-70 потребує 850 млн. евро, заявив генеральний директор Міжнародного консорціюму "Середній транспортний літак (СТЛ)" Леонід Терентьєв під час прес-конференції в авіякосмічному салоні "МАКС-99", що проходить у м.Жуковському під Москвою. Водночас, програма створення в Европі аналогічного літака потребуватиме не менше 6.5 млрд. евро. Л.Терентьев зазначив, що для заміни авіяпарку транспортних літаків лише трьох країн необхідно 304 літаки: 164 – для Російської Федерації, 75 – для Німеччини, 65 – для України. Для заміни всього европейського авіяпарку буде потрібно ще 288 АН-7Х.

Україна не продасть США "Бук-М1"

Україна відмовилася від продажу США партії засобів протиповітряної оборони (ППО) "Бук-М1". Про це стало відомо з поінформованих джерел, наближених до українського військово-повітряного комплексу. Причиною відмови стала позиція Міноборони, коментуючи яку, заступник міністра оборони України – командуючий Військами ППО генерал-полковник Олександер Стеценко сказав, що продаж мобільних багатоканальних комплексів "Бук-М1", здатних уражати балістичні ракети, значно підірвав би боєздатність української протиповітряної оборони. За його словами, ці комплекси ще мають гриф секретности й тому питання їх продажу потребує узгодження з Росією.

Пам'ятник В.Чорноволу

Депутати Львівської обласної ради прийняли рішення про спорудження пам'ятника та встановлення меморіяльної дошки Вячеславу Чорноволу. Встановлення меморіяльної дошки плянується до 1 січня 2000 р., а спорудження пам'ятника – до річниці його трагічної загибелі – 25 березня. До 1 вересня ц.р. місце спорудження буде узгоджено з Львівською міськрадою, яку В.Чорновіл свого часу очолював.

Менше половини міських жителів – за незалежність

Експрес-опитування 800 жителів міст Дніпропетровська, Донецька, Києва, Львова, Луганська, Одеси, Сімферополя, Хмельницького проведено центром "Соціяльний моніторинг" з метою визначення ставлення населення України до незалежного статусу держави напередодні Дня незалежности. 46 відс. опитаних позитивно ставляться до незалежности України, 38 відс. засуджують цей факт, 8 відс. респондентів байдужі до української незалежности і 8 відс. було важко відповісти на це питання. Крім того, 46 відс. опитаних пишаються тим, що вони є громадянами незалежної України, 40 відс. – ні, 12 відс. респондентів було важко відповісти, а 2 відс. відповіли, що не є громадянами України.

Вчені-україністи вимагають скасування указу Президента

Понад 400 учасників IV Міжнародного конґресу вчених-україністів, які протягом чотирьох днів обговорювали проблеми розвитку культури, освіти, аналізували процеси розбудови української державности, ухвалили звернення до глави Української держави. В ньому міститься вимога скасувати указ про складання вступних іспитів до вищих навчальних закладів російською мовою. На думку учасників конґресу, документ суперечить вимогам Конституції України, зокрема ст.10 про державний статус української мови. Конґрес також звернувся до керівництва України з пропозиціями присвоїти бібліотеці НАН України в Одесі ім'я видатного українського громадського діяча, засновника вітчизняної бібліографічної науки Михайла Комарова, а також відновити в обласному центрі науково-музейний центр "Степова Україна", який було знищено в 30-ті роки. Президентом Міжнародної асоціяції україністів на наступний період обрано директора Інституту літератури НАН України академіка Миколу Жулинського.

Пенсія в Києві становитиме 83.20 грн.

Згідно з Законом України про мінімальний розмір пенсії, з 1 вересня найменша пенсія зросте до 24.9 грн., а середній розмір пенсії в столиці становитиме 83.20 грн. (зросте на 15.24 грн.). Для своєчасної виплати пенсій до кінця року потрібні додаткові надходження в розмірі 14 млн. грн. На сьогодні у м.Києві немає заборгованости з виплати пенсій.

За інформаціями УНІАН і ДІНАУ

ТІЛЬКИ ФАКТ

У Донецьку відкрито пам'ятник чемпіонові світу та Олімпійських ігор із стрибків з жердиною Сергієві Бубці. Бронзова фігура українського спортсмена з жердиною є одним з небагатьох у світі монументів, встановлених спортсменам за життя.

◆

Сходження на гору Ельбрус, що на Кавказі (5621 метр над рівнем моря) здійснила дитяча група альпіністів з Донецька. Учасники експедиції встановили на вершині гори державний прапор України.

◆

Зростає число бажаючих переселитися до Угорщини з України. Якщо за весь 1998 рік 451 українець, подав відповідні клопотання, то лише за перше півріччя нинішнього - 808, з них 690 - задоволені.

◆

Новий міжнародний авіярейс почав діяти в Тернополі. Віднині з місцевого летовища двічі на тиждень за маршрутом Тернопіль – Стамбул – Тернопіль літатиме Ан-24.

◆

Президент Кучма вручив "Орден князя Ярослава Мудрого" V ступеня Патріярху Київського і всієї Руси-України Філаретові (Денисенку). У свою чергу Філарет вручив Л. Кучмі "Орден Рівноапостольного князя Володимира" під номером 001.

◆

Сума коштів, які вивіз за кордон колишній прем'єр Павло Лазаренко, сягає більш як 200 мільйонів долярів. Цього б вистачило на погашення заборгованости із пенсій.

◆

Україна зібрала цього року більш як 21 мільйон тонн ранніх зернових.

◆

Курс обміну валют

1 дол. США	–	4.39 грвн.
1 евро	–	4.63 грвн.
1 руб. Росії	–	0.18 грвн.
1 марка	–	2.37 грвн.

Юрій Щербак передбачає кадрову революцію в Україні

Думки з приводу 8-ої річниці Незалежности

Протягом наступних двох років в Україні відбудеться друга (після 1991 року) революція – цим разом революція кадрів, передбачає український дипломат і письменник Юрій Щербак.

"Замість залізобетонних виконавців радмінівсько-райкомівського типу, до влади прийде нове покоління менеджерів — з високою освітою, із знанням чужоземних мов і комп'ютерно-інформаційних технологій. Адже за вісім років незалежности виросло нове покоління людей, духовно й інтелектуально визволених, з европейською орієнтацією, яке не знає, що таке політичне переслідування й ідеологічні догми. Пора дати їм можливість виявити себе у серйозному державному ділі," – писав амбасадор Щербак у київській газеті «Столічниє новості» з приводу 8-ої річниці Незалежности України. До листопада минулого року він був послом України до США і Мексики, а зараз працює радником Президента з міжнародних справ у Києві.

Ю. Щербак назвав свою досить велику статтю "Україна: вибір і виклик" і почав її з того, що через передвиборчу президентську кампанію у когось, хто вперше приїхав в Україну, може виробитись враження, ніби Україна готується до своїх похоронів, а не до свого найголовнішого свята. "Кандидати на найвищий державний пост очорнюють все, що прийшло в Україну за час правління нинішнього Президента – з повною відсутністю почуття історизму й елементарної об'єктивности."

Тим часом, доводить він, Україна є одним із "подиву гідних і безсмертних феноменів европейської історії." Він вважає, що одним із перших і найважливіших досягнень незалежности України стало відродження поваги до самих себе, до своєї історії, "яку ми усі так погано знали, яку від нас приховували."

Совєтський Союз не міг би бути створений 1922 року без України, але також з її волі він припинив своє існування, доводить Щербак, бо розвал Союзу стався не у Біловезькій Пущі (де зібрались керівники Білорусі, Росії й України та створили Співдружність Незалежних Держав), а раніше, 1-го грудня 1991 року, на виборчих дільницях України.

Ю. Щербак віддає належне обом президентам – Леонідові Кравчукові й Леонідові Кучмі, за те, що вони вивели Україну у світ, наладнали добрі політичні і торговельні зв'язки з сусідніми державами, а також з США, Кореєю, Китаєм. Він нагадує, що 1994 року Президент Кучма зробив ризикований, але відповідальний вибір, висунувши програму радикальних ринкових реформ, яку Верховна Рада затвердила. (А цей вибір був між тим, чи залишити країну в убогому, колгоспно-радгоспному, збанкрутованому пляново-адміністративному минулому, чи розпочати болючий, але необхідний процес трансформації України). Він також віддає належне Верховній Раді, яка увійшла в історію України двадцятого віку, схваливши Декларацію про державний суверенітет 1990 року, Акт незалежности 1991 року і Конституцію України 1996 року. Але, незважаючи на часті популістські виступи у Верховній Раді, звернені на слухача і глядача електронних засобів масової інформації, твердить Ю. Щербак – Верховна Рада стала серйозним законодавчим органом і школою підготовки національних провідників XXI століття.

Колишній посол Ю. Щербак гостро критикує передвиборчий шум, який намагається довести, що в Україні все зле. "Те, що діється в Україні, пише він, є часткою загального неминучого процесу розвалу великодержави, який не піддається волі одного чоловіка, навіть коли б він був обдарований найвищими повновластями. Криза скоро закінчиться, як і всі інші. Тривалість історичного циклу – 10-12 років – наближається до кінця. Чи було щось подібне в минулому, в період народження нових націй в Европі (після Першої світової війни) і в Африці й Азії після Другої світової? Так, було." І тут автор статті в „Столічних новостях" накреслив економічну й політичну кризу в Польщі у 1920-их роках, що призвела до перевороту Юзефа Пілсудського 1926 року. „Але Україні не треба ні Пілсудського, ні перевороту", пише Ю. Щербак, "а консолідації громадськости в бажанні завершити процес трансформації, який проходить з такими труднощами." Він вдається до передбачення другої, кадрової революції протягом наступних двох років. Ці нові керівники, доводить він, здійснять першу українську модернізацію і приведуть Україну у майбутню, глобальну співдружність. "А зараз – восьмі роковини самостійности. Україна 1999-го. Важкий вибір, драматичний виклик. Тяжкі будні, жорстка політична боротьба. Життя не припиняється, історія безсмертна. Це наше свято," – закінчує свої думки Юрій Щербак.

Р. Хомяк,
Київ – Вашінґтон

Реєстрація останніх шести кандидатів викликала гострі суперечки

Постійний представник Президента у Верховній Раді Роман Безсмертний вважає, що рішення Верховного суду України про реєстрацію останніх шести кандидатів у Президенти, яким Центральна виборча комісія (ЦВК) відмовила у реєстрації, може поставити під сумнів результати президентських виборів. На прес-конференції він заявив, що "така ситуація дуже хвилює Президента України". Р.Безсмертний наголосив, що реєстрація шести кандидатів у Президенти всупереч нормі виборчого закону про необхідність зібрати 1 млн. підписів на свою підтримку може стати підставою для оскарження результатів виборів через суд.

"Не враховуючи цього компоненту і не розуміючи можливих наслідків, Верховний суд не міг ухвалювати рішення про реєстрацію кандидатів", – вважає він. Представник Президента зазначив, що між Верховним судом і виконавчою владою склалися "досить своєрідні відносини" ще з часу формування ВС парляментом минулого скликання.

"Мені здається, що останні рішення Верховного суду продиктовані суб'єктивним впливом кола кандидатів у Президенти на нього", – сказав Р. Безсмертний. Постійний представник Президента у ВР зауважив, що події у Казахстані, де було визнано неконституційними результати виборів – "хороший урок".

* * *

Діяметрально протилежну позицію висловив голова Тимчасової спеціальної комісії ВР з питань дотримання законності на виборах Президента України Слєксандер Єльяшкевич. Відповідно до Закону "Про вибори Президента України", президентські вибори не можуть бути визнані недійсними, сказав він на прес-конференції 18 серпня. На його переконання, спроби керівництва ЦВК піддати сумніву рішення Верховного суду і розмови про ймовірність скасування результатів президентських виборів за скаргою когось із кандидатів є необґрунтованими.

Заява Центральної виборчої комісії про те, що не всі зареєстровані кандидати у президенти перебувають у рівних умовах, оскільки не всі набрали 1 млн. підписів, не відповідає дійсности з огляду на рішення ВС, зазначив О.Єльяшкевич. Він також висловив жаль з приводу того, що голова ЦВК виступає з такими "безвідповідальними заявами", тоді як ЦВК "уперто продовжує не помічати, як один з кандидатів, нині діючий Президент захопив телеефір", а ЦВК у такій ситуації демонструє неоднакові підходи до усіх кандидатів. Члени комісії, переконаний О.Єльяшкевич, мають стати такими самими законослухняними громадянами, як і всі без винятку громадяни України. Він висловив сподівання, що члени ЦВК виконають свій громадянський обов'язок і Україна буде мати нормальний виборчий процес. Окрім того, О.Єльяшкевич поінформував, що у вересні на розгляд ВР буде внесено проєкт закону про внесення змін та доповнень до закону України про ЦВК.

Згідно з документом, буде запропоновано проводити через кожні два роки ротацію членів ЦВК, а також відкликати членів Центрвиборчкому за рішенням суду.

* * *

Кандидати у президенти України – голова фракції Народного Руху у Верховній Раді України Юрій Костенко та лідер Української соціал-демократичної партії Василь Онопенко – виступають за повернення землі у власність українському селянинові. Про це було сказано з нагоди підписання ними заяви про створення об'єднання національно-демократичних сил. Ю.Костенко вважає, що "більшість економічних негараздів не можна вирішити, доки земля перебуває у власності сучасних феодалів", якими є голови колгоспів. Ю.Костенко також має намір порушити питання, чому Україна купує в Росії найдорожчі у світі нафту, газ та ядерне пальне.

У свою чергу В.Онопенко застеріг, що "не хотів би, щоб склалося враження, що завтра вся українська земля буде приватизована олігархами". А тому "ми – за всі форми власности на землю". В.Онопенко наголосив на необхідності встановлення ціни на землю, а також суворої контролі громадськости і держави над процесами приватизації та продажу землі.

(ДІНАУ, УНІАН)

Мал. Сергій Федько.

АМЕРИКА І СВІТ

Викрито „пральню" грошей в ньюйоркському банку

Останнім часом усі засоби інформації в США, і Европі широко обговорюють „відмивання" більйонів російських грошей, що відбувалося через престижевий американський Банк Нью-Йорку.

Справа стала публічною завдяки американській газеті „Нью-Йорк Таймс", яка першою подала до загального відома подробиці цієї величезної фінансової афери, головними „акторами" якої є дві колишні громадянки, а тепер відповідальні працівниці Банку Нью-Йорку Наташа Ґарфінкель-Каґаловська і Людмила Пріцкер-Едвардс. Обидві вони недавно переїхали до США й узяли шлюб з американськими громадянами, завдяки чому здобули право легального перебування в США. Зараз обидві займають високі посади в банку: Н. Ґарфінкель – керівник відділу фінансових зв'язків із Східньою Европою, а Л. Едвардс – представник банку у Лондоні. Справою „відмивання" російських грошей, що сягає 10 більйонів долярів, зацікавлені усі чинники як в США, так і в Швайцарії, а також в інших країнах.

З'ясувалося, що у цій історії нитки йдуть аж до родини президента Бориса Єльцина. Проте досі ще багато обставин не з'ясовано і їх дослідження продовжується. Генеральний прокурор Росії Владімір Устінов заявив, що прагне повністю з'ясувати ролю Росії у відмиванні грошей, а тільки після закінчення слідства дасть офіційну оцінку цього нового скандалу. Досі нікого не притягнено до відповідальности і навіть дві головні особи – Н. Ґарфінкель-Каґальовська і Л. Пріцкер-Едвардс лише тимчасово відсторонені від своїх обов'язків в Ньюйоркському банку.

Слідство, що триває, вже розкрило способи та джерела походження мільйонів долярів, що були переказані із Росії до банку в Нью-Йорку, викрито ряд фіктивних фінансових російських підприємств на терені США. Для читачів „Свободи" цікаво буде відмітити, що 4.2 більйона долярів були депоновані в Банку Нью-Йорку чоловіком Л. Едвардс від імені підприємства „Бенекс", адресою якого було добре відоме містечко Неровсбурґ в штаті Нью-Йорк, поблизу якого розташована відома українська літня оселя.

Дирекція Банку Нью-Йорку публічно заявила, що співпрацює із усімаофіційними чинниками, які розслідують справу цього найбільшого в історії фінансів „відмивання грошей", коли впродовж одного року пройшло через фіктивні конта банку понад 4.2 більйона долярів.

Український Музей

запрошує на лекцію з прозірками

СЛІДИ В МИНУЛЕ

Археологічні розкопки у місті Кам'янці-Подільському

Д-ра Адріяна О. Мандзія

історика і археолога, директора Фундації Кам'янця-Подільського

П'ятниця 17 вересня 1999 р. о 6:30 вечора (англійською мовою)

Неділя 19 вересня 1999 р. о 2:00 по полудні ((українською мовою)

Буде представлена невелика експозиція речей знайдених під час розкопок.

Вступ: 10 дол. від особи, 8 дол. – члени Музею і студенти

Після доповіді – перекуска

Український Музей 203 Second Avenue, New York NY 10003

Tel.: 212 228-0110 • Fax: 212 228-1947 • E-mail: UkrMus@aol. com

Як буде з Чорнобилем в 2000 році?

(Закінчення зі стор. 1

року, – це брак світла. Зате інший знавець атомних електростанцій, що брав участь у дослідження атомних систем з огляду на 2000 рік Валентин Пономаренко, ставить під знак запитання, чи українські державні чинники зуміють передбачити і попередити справжню небезпеку. А небезпеку він бачить в тому, що відповідальні за атомні електростанції особи можуть не чекати на те, щоб захистити систему безпеки, а будуть продовжувати нормальну працю. На думку Б. Толбота, навіть коли підведуть комп'ютери і ще немає безпосередньої небезпеки, відповідальні за їх працю особи зобов'язані негайно після їх затримання замкнути реактори.

Але, пише „Нью-Йорк Таймс", Україна є загальновідомою з того, що не дотримується своїх власних рішень у справі праці атомних електростанцій, зокрема коли гострі зими в цій країні вимагають сильнішого їх використовування. Тому не можна передбачити, як зареагують робітники у випадку справжньої небезпеки – цілковитого затримання струму.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@worldnet.att.net

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор — Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Ігор Пилипчук, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто; Верстка — Павло Стокотельний; Реклама — Марія Осціславська, Марія Шепарович; Адміністратор — Володимир Гончарик.

Друга світова війна – горе України

60 років тому, 1 вересня 1939 року, гармати з німецького корабля відкрили вогонь по польському гарнізоні на Вестерпляттє і німецька армія вторглася до Польщі. 3 вересня Велика Британія і Франція оголосили війну Німеччині. Так почалася Друга світова війна.

Однак, насправді початок війні було покладено раніше, коли 23 серпня 1939 року Німеччина і СССР уклали угоду про ненапад, так званий „пакт Ріббентропа – Молотова". За цією угодою два тоталітарних режими поділили Центральну і Східню Европу. Гітлер дістав можливість воювати на Заході, а Сталін міг здійснити давній намір відродження імперії в її колишніх межах. 17 вересня він поширив західній кордон СССР до Балтійського моря, в листопаді почав вторгнення до Финляндії.

Друга світова війна обернулася для України величезними жертвами і руїною. Прихід Червоної армії на західні українські землі під привабливим гаслом возз'єднання українського народу приніс нечувані репресії і виселення. У порівнянні до цих сталінських злочинів австрійське управління в Галичині було гарним спомином, а польські жорстокості – лише провіщенням шторму. Десятки тисяч галичан і волиняків поповнили табори Сибіру і Колими, незліченні тисячі в'язнів були страчені в катівнях НКВД.

Червень 1941 року для західньоукраїнських патріотів обернувся гірким розчаруванням у їхніх надіях на підтримку Гітлером ідеї незалежної держави. Східній Україні напад Німеччини на СССР приніс цілу в'язанку нещасть: спершу з України було вивезено в Сибір і на Урал великий промисловий потенціял, який ніколи звідти не повернувся. Що не вдавалося вивезти, те знищувалось. Було висаджено в повітря ряд історичних об'єктів, зокрема Успенський собор Печерської Лаври і головну вулицю столиці – Хрещатик. Двічі фронт прокотився просторами України, несучи смерть, згарища, злидні. Українські чоловіки були мобілізовані до війська і незліченно загинули, нерідко навіть не маючи зброї в руках, тому що спеціяльні підрозділи НКВД гнали їх беззбройною масою на ворожі кулемети. Молодь була вивезена на примусові роботи до Німеччини, де на неї чекало виснаження і хвороби воєнної пори. Разом з відновленням совєтської влади в Україну прийшли військові трибунали, за вироками яких нові сотні тисяч українців пішли до Сибіру, нібито за співробітництво з німцями. З Криму було виселено цілий народ.

Друга світова війна швидко поширилася по нашій плянеті. Її заграви знялися над Тихим океаном і Африкою, до війни поряд з іншими державами вступили США. Матеріяльна допомога союзників допомогла СССР вистояти проти Гітлера і почати наступ на захід. Сталін знову побачив можливість прихопити якщо не усю Европу, то принаймні чималу її частину. Коли Червона армія дійшла до Берліну, там було влаштовано демонстративне встановлення червоного прапора на спаленому 12 років тому райхстагові, а спеціяльні служби простежили, щоб серед відібраних на „героїв" не було українців. Комуністичний режим утвердився в Польщі, Чехословаччині, Угорщині, Румунії, Болгарії, Східній Німеччині, поширився в Азії. З двох диктаторів, які разом почали війну, один виявився переможцем, і його торжество тривало ще майже півстоліття.

Друга світова війна відійшла в історію. Вона виорала велике провалля в свідомості мільйонів людей, зокрема й українців, яким дуже важко позбутися мітичних „ідеалів", створених комуністичними ідеологами. В Україні правдива історія цієї війни ледве створюється. Але за будьяких трактувань тих чи інших подій минулої війни назавжди залишаться непроминучими святинями могили полеглих вояків, численні жертви мирного населення, біль матерів і дружин, які не дочекалися своїх синів і коханих, сльози осиротілих дітей.

Друга світова війна – велика школа усього людства, яке має завчити з неї правила мирного співжиття і взаємоповаги.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про річницю, яку не хочеться святкувати

Ми, українці, невимовно любимо „святкувати", й то все, що тільки до цього надається, а вже зокрема різні річниці та ...ліття. Чи ми маємо їх більше, як інші народи, чи тільки це такий звичай у нас? Годі з певністю сказати. Однак, факт залишається фактом, що раз-у-раз „святкуємо" або відзначуємо якусь річницю, дарма, чи вона сумна і поєднана з панахидами, чи радісна, а тоді „підкроплена" алькогольними напоями і безсмертним „многоліттєвієм".

Як би воно не було, святкування річниць іде у нас майже в парі із ставленням пам'ятників, яких причина не завжди гідна цього. Пересичена до краю цими святкуваннями різних річниць, я тим разом згадую одну річницю, яку ніяк не хочеться і не треба святкувати. Саме припадає дуже „кругла" дата, яку напевно будуть широко і голосно відзначати, – 60 років від початку Другої світової війни, яка принесла нам стільки нещасть, ба – трагедій, а мало дуже мало, доброго. Отже, як „святкувати" таку річницю? А все ж насуває вона багато споминів, які ніяк не можна забути, хоча від того часу проминуло шість десятиріч. Якось воно так звичайно у житті буває, що такі милеві стовпи на життєвому шляху залишаються різко у пам'яті з усіми деталями, хочемо того чи ні.

І ось, коли показалася тепер на календарі дата 1 вересня 1999 року, перед очима став „інший" перший вересневий день – 1939 року. Пригадую, як я чекала на цей день, що мав стати початком моєї журналістичної „кар'єри" – практикою випускниці журналістичного факультету у Варшаві, в українському щоденнику „Діло". З биттям серця, раннім-ранком у цю незабутню п'ятницю я вибралася на Ринкову площу у Львові, де містилася редакція і друкарня цього найстаршого нашого щоденника, під числом 10. Дарма, що вже декілька днів можна було з радіо і преси відчути, що невідкличо зближається війна між Німеччиною і Польщею, нам, однак, здавалося, що навіть коли німецькі війська переступлять границі Польщі, „десь там, на Заході, на Шлеську чи біля Познаня" – це так далеко від Львова.

А все ж у редакції, хоча вранці були вже присутні майже усі редактори, з Іваном Німчуком і Іваном Кедрином, на своїх місцях, ніхто не цікавився молодою дівчиною, що прийшла „на практику", а на обличчях членів редакції виднів справжній неспокій і непевність. Про готування недільного числа ніхто і не говорив, а на устах усіх працівників було одне: війна. Яке розчарування для молодої майбутньої журналістки! Я навіть втратила страх перед поважними нашими редакторами, який носила вже декілька днів, бо моя присутність була ледве помічена і ніхто не дав мені ніяких доручень, що і як робити. Я прислухувалась до дискусій поважних редакторів на тему, хто і як переможе в цій війні, але все це здавалось ще так далеким...

Аж ось у полудневих годинах – несподіваний гуркіт літаків і ще більше незвичний свист, закінчений вибухом, десь, невідомо де. Перший ворожий наліт! Ми усі без слова зійшли через друкарню до переповненої старими річниками „Діла" пивниці, але повернулися, як тільки гуркіт літаків притих. Мені доручено написати декілька „новинок" з польської преси, на які ніхто, однак, не звертав уваги. Члени редакції чимскоріше збиралися домів, неспокійні за свої родини та їхню долю.

***

Чи можна такий день, а з ним таку річницю тепер „святкувати?" Коли пишу ці рядки, мороз іде по спині, як згадую цей день першого вересня, а за ним дальших двадцять чотири дні, здебільша перебутих в пивниці, під звуки воєнних літаків та вибухів. А відтак горезвісне „визволення" – і перший погляд на совєтські війська, маршуючі вулицями мого родинного міста. Наївна новоспечена журналістка таки вірила у працю в „Ділі", та заставши там нових хазяїв, стала відразу готова до писання. На місці редактора І. Німчука знайшла невідомого огрядного військового старшину, що, як виявилося, був О. Корнійчуком, першим „визволителем" на полі культури і журналістики.

Розуміється, мені ще невідомим звичаєм, він почав розпитувати мене про мою родину, а радше хотів потвердження, що знає про все докладно, особливо про дядьків – провідників націоналістичного руху.

Після такої розмови я вже до редакції на Ринку ч. 10 не пішла, – переді мною постелилася дорога на Захід. І чи можна „святкувати" таку річницю? Хіба тому, що це був початок 60-літньої журналістичної праці...

О–КА

Як буде...

(Закінчення зі стор. 1)

року, – це брак світла. Зате інший знавець атомних електростанцій, що брав участь у дослідженнях атомних систем з огляду на 2000 рік, Валентин Пономаренко, ставить під сумів здатність українських державних чинників передбачити і попередити справжню небезпеку. А небезпеку він бачить в тому, що відповідальні за атомні електростанції особи можуть не чекати на те, щоб захистити систему безпеки, а будуть продовжувати нормальну працю. На думку Б. Толбота, навіть коли підведуть комп'ютери і ще немає безпосередньої небезпеки, відповідальні за їх працю особи зобов'язані негайно після їх затримання вимкнути реактори.

Але, пише „Нью-Йорк Таймс", Україна є загальновідомою з того, що не дотримується своїх власних рішень у справі атомних електростанцій, зокрема коли гострі зими в цій країні вимагають інтенсивнішого їх використовування. Тому не можна передбачити, як зареагують робітники у випадку справжньої небезпеки – цілковитого затримання струму.

Увага: концерт групи „Веселі черевички" в Нюарку відбудеться 11 вересня, о 7.00 пополудні в шкільній залі при церкві св. Івана Хрестителя. Див. рекляму на стор. 20

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Іван Попович – вогонь на сцені

Народний артист України Іван Попович в редакції "Свободи"

Спочатку це було інтерв'ю зі самим собою, бо коли на моєму комп'ютерному екрані з'явилося речення „Іван Попович – особливий співак", то внутрішній голос відразу заперечив: кожен співак особливий! Друга фраза не була оригінальнішою: „Ніщо так не свідчить про душу народу, про душу певного краю, як пісня". Таж світ української пісні такий безмежний, невичерпний, що його ніхто ніколи не осягне, й тому народна душа, хоч би як її не виспівувати, назавжди залишиться таємничою і невимовною. Так, пісня – це етично-естетична вісь народної душі, і дотепер, до державного часу, ніщо так не об'єднувало українців, ніщо так не вберігало їх, як пісня. „Багата українська земля пісенними талантами...". О Боже, втримай мою руку від прописних істин, дозволь висловити якусь дрібку з того, що ми тепер, в ентузіязмі державницької централізації, якось мало підкреслюємо. Не земля, а землі! У нас їх, дякувати Богові, мов гілок у пишній кроні. То чи ж і можна брати за узагальнення те, що стверджують музикознавці – що в цілому українська народна пісня творена у мінорному ключі? Тонкий лірик Петро Засенко увічнив цю нібито самоочевидну правду віршем: „На „Ой" починаються наші пісні...". Бо ой багато було болю...

А все ж не всі. Над Карпатами лине інша пісня – глибоко українська, однак без „Ой". Оспівані поетами Карпати – все ще загадка. Є вже чимало вчених, етнографів, етнофілософів, етнопсихологів, які певні, що саме Карпати ховають прауранську історію, й у зв'язку з цим варто вслухатися, як співають гуцули, бойки і лемки, вдивитися, як вони танцюють. У їхній музиці також є мінори, але набагато більше там жару, завзяття, руху. І пісні, і танці горян зумовлені географією, пейзажем, і також тією обставиною, що люди там не мали вдосталь рівної землі, тому рухи-жести і звуки, обмежені простором, вириваються вгору, мов іскри з ковальського горна. І тому пісні від Карпат своїм характером істотно доповнюють загальноукраїнську пісенну традицію, в яку так глибоко закоренилося мінорне „Ой...".

Переконається в цьому кожен, хто послухає спів Народного артиста України Івана Поповича. Це не співак, а живий вогонь! А нам же так треба сьогодні вогню, сили, гарячої віри і волі до життя!

Тепер він – тут, з нами. У „Свободі" не заспівав, зате слово його таке цікаве, цілісне за думкою і настроєм, що стали зайвими будь-які „спрямовуючі" запитання.

– Ігор Білозір, мій близький товариш, у вашій „Свободі" гарно пожартував, що, мовляв, співає прямо з пелюшок, таки від дня народження. Я ж – ні. У школі спробував записатися до хору, але мене не взяли – сказали, що нема такої ноти, якої б я не пофальшував. Тому я вирішив, що буду лікарем, і вже навіть провчився цілий рік на медичному факультеті. Точніше – не провчився, а пробув, бо сидів більше з акордеоном, ніж з книжками. Щось у мені грало і співало – я ж народився в Осої, в такому гарному гірському селі, що про нього можна розповісти тільки піснею – і скорився своєму внутрішньому голосові. Потім були такі сходинки: музичне училище, два роки у Дрогобицькому музично-педагогічному інституті, і нарешті – Львівська консерваторія. Щоб встигнути за поривами душі, вчився на двох факультетах водночас – диригентському і вокальному. На третьому курсі консерваторії поїхав у Берлін на молодіжний фестиваль і вийшов переможцем, здобувши золоту медалю. Після закінчення консерваторії стажувався як хоровий диригент у хорі імені Верьовки, а відтак повернувся до Львова і став працювати на своїй катедрі. Тоді ж заснував молодіжний ансамбль, спочатку він називався „Ровесник", а потім – „Ватра", і керував ним до 1982 року, тобто до того часу, як мене запросили співати у київський „мюзик-гол". Відтоді я об'їздив зі сольними концертами півсвіту.

В Америці теж уже не вперше, маю тут приятелів, друзів. Цього разу запросив мене на концерти Український Конґресовий Комітет Америки. Вдома, в Україні, я маю багато роботи, але після телефонного дзвінка з Нью-Йорку не міг не приїхати.

Подзвонив голова Карпатського Союзу Михайло Шпонтак і каже мені по-закарпатськи: „ Ци правда, Иванку, ож ти вже своїм голосом не співаш, лишень писком махаш під фонограму?". Ну, думаю собі, поїду, най ня почують!".

В Україні я не належу до бідних артистів – маю гарне мешкання, добре авто. Мешкаю у будинку знаменитостей. Поверхом вище живе Левко Лук'яненко, ще вище – Наталія Вітренко... Отже, я не їхав сюди заробляти грошей – їхав, щоб ще раз поспілкуватися з українською громадою, яка мені дорога і цікава. Наблизити її до України і до мого рідного краю, хоч про Україну ви тут знаєте усе. І знаєте, що там тепер усім людям нелегко. Особисто я задоволений своїм життям, бо завжди маю слухачів. І не тільки співаю, але й організовую усякі масові імпрези. Наприклад, організував у Києві, в Палаці „Україна", фестиваль „Українці всього світу, єднаймося!". Жаль, що через економічні негаразди не вдалося зробити це традицією. Ще один такий грандіозний концерт я зібрав у тому ж Палаці „Україна", щоб допомогти моїм землякам, що постраждали від повені. У

(Закінчення на стор. 20)

Віталій Карпенко,
політичний оглядач „Свободи"

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ПЕРЕГОНИ: зиґзаги і сенсації

Менше двох місяців залишається до 31 жовтня – дня виборів третього за ліком Президента України. З кожним днем зростає передвиборна напруга, боротьба претендентів на найвищу державну посаду загострюється. Засоби масової інформації, як правило, вже заанґажовані (куплені), переповнені суперечливою інформацією. Все це прямо чи посередньо скеровано на виборця, який, приголомшений неоднозначним інформаційним валом, все ще в переважній більшості не може зорієнтуватися в цьому передвиборному вариві, якому кожен кухар надає відповідного присмаку. Дуже просто у цій круговерті розгубитися, і, здається, якщо саме це ставилося за мету, то її значною мірою досягнуто: багато хто з електорату переорієнтовується по кілька разів: вранці був переконаний, що під час голосування має відбутися нова жовтнева революція, а ввечері, начитавшись агітаційної продукції, уже ладен погодитися, щоб усе залишилося так, як є, бо може бути ще гірше.

Сьогодні, якщо говорити узагальнено, то попри те, що зареєстровано нині 15 осіб, які претендують на булаву, фактично визначилися лише дві передвиборні лінії. Прихильники першої докладають всіх зусиль, щоб залишився біля керма держави Леонід Кучма, бо тоді разом з ним залишиться і керівний олігархічний клан, щоб доділити, докрасти, добити, доконати Україну. Прихильники другої, навпаки, глибоко розуміючи ситуацію і щоб цього не трапилося, готові на все, щоб не допустити до влади кучмістів. Конкретно ж передвиборна боротьба має чотири найтиповіші вияви: тиск на суперників через різні органи влади; вплив на громадську думку через засоби масової інформації; війна так званих компроматів; бльокування, групування, консолідація однодумців і прихильників. Варто на них зупинитися конкретніше.

Використання органів влади у передвиборній боротьбі, самозрозуміло, є найдоступнішим засобом для прихильників Леоніда Кучми, бо саме вони обіймають відповідні владні висоти і найбільше залежні від Президента. І тут починаються багатоходівки – хто кого додушить. Наприклад, хід перший: Центральна виборча комісія, яку клясифікують як прокучмівську, відсіяла низку претендентів, не визнавши дійсними по 40-50 і більше відсотків підписів виборців, зібраних ними на свою підтримку, яких треба мати не менше мільйона. Хід другий: претенденти звертаються до Верховного суду і Колегія у цивільних справах цієї найвищої судової установи скасовує рішення Центрвиборчкому як незаконне і зобов'язує зареєструвати кандидатами відхилених раніше Віталія Кононова, Василя Онопенка, Миколу Габера, Олександра Ржавського, Олександра Базилюка та Юрія Кармазіна. Хід третій: Генеральна прокуратура в порядку нагляду опротестовує рішення Верховного суду покищо щодо чотирьох перших кандидатур і звертається уже до Пленуму Верховного суду, щоб скасувати рішення Колегії. Хід четвертий – за Пленумом Верховного суду, який тепер зібрати не вдається через сезон відпусток. Тимчасом суспільству нав'язується думка: це, що діється, може привести до визнання президентських виборів недійсними – такий сценарій уже був випробуваний, (щоправда, невдало) через Вишгородський міський суд, де Григорій Суркіс опротестовував свою нищівну поразку на виборах посадника столиці. Як відомо, безпрецедентне рішення Вишгородського суду було скасоване Верховним судом.

Другий сюжет пов'язаний з формуванням територіяльних та окружних виборчих комісій – кожна сторона хотіла б, щоб її люди посіли ключові пости в цих комісіях. Там, де намагаються дотриматись закону і справедливости, комісії формуються пропорційно до політичного спектру кандидатів. Але так не скрізь. Наприклад на Львівщині з дев'яти окружних комісій, головами п'яти затверджено людей Кучми, а чотирьох – людей Удовенка, який, на думку багатьох політологів, є людиною нинішнього президента і йому підіграє. Конфлікти на ґрунті тенденційного добору людей до виборчих органів виникають то в одному, то в іншому реґіоні.

Інформаційне забезпечення передвиборної кампанії має визначальне значення для будь-якого кандидата. Фактично, електронні і друковані засоби масової інформації уже поділені (державні зорієнтовані на Кучму, недержавні куплені). Тут перевагу має нині діючий Президент, оскільки в його руках державні канали телебачення й радіо, газети, засновниками яких є владні структури (таких понад 20 відс. від загальної кількости). За законом всі кандидати мають однаковий допуск на державне телебачення і радіо, але фактично зелене світло поза затвердженим графіком має тільки Кучма (як діючий Президент); для суперників - зась. На ґрунті цього розгорівся навіть скандал: голова ВР Ткаченко збирається звернутися до суду, оскільки Національна телекомпанія не передала в етер виголошене ним поздоровлення українському народові від Верховної Ради з нагоди 8-ої річниці Незалежности. На редакції друкованих органів і телекомпанії, які не підтримують Л.Кучму, здійснюється всілякий тиск випробуваними засобами – за допомогою судів, податкових адміністрацій, санепідемстанцій та інших контролюючих органів. Можна наводити чимало прикладів, але досить одного, останнього. Коли не вдалося напоумити їжакуватих журналістів популярного телеканалу СТБ, які мали свій погляд на нинішні політичні реалії в Україні, податкова адміністрація району під надуманим приводом заблькувала його банківські рахунки. Як кажуть, не києм, то палкою.

Війна компроматів стала головною методою передвиборних технологій в Україні. Компромати запускаються проти найреальніших кандидатів на пост Президента. Майстри цієї брудної справи діють анонімно, не гребують жодними засобами, використовують

(Закінчення на стор. 23)

АМЕРИКА СВЯТКУЄ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

ЧИКАҐО. – Тут святкування 8-ої річниці державности України проходило у два рази. У вівторок, 17 серпня, мер Чикаго Річард Дейлі влаштував святкове прийняття-зустріч в Культурному центрі Чикаґо, на яку мер міста запросив представників української громади, духовенства та культурних діячів. На зустрічі було понад 500 осіб. Це вже другий рік підряд мер міста влаштовує таке прийняття.

Святкова зустріч почалася відспіванням американського та українського національних гимнів, що виконала Христина Сютрик. Господар свята відомий громадський діяч Юліян Куляс попросив до слова недавно прибулого генерального консула України в Чикаго Бориса Базилевського, який відзначив вагомість річниці державности України. Річард Дейлі, звертаючись до присутніх, підкреслив вклад українців у загальний ріст міста, особливо у царині культурної різноманітности міста.

Голова Іллинойського відділу УККА Орест Бараник представив присутнім Іванну Ґорчинську – довголітню редакторку газети „Нова зоря", Мирослава Харкевича – громадського діяча і почесного голову Відділу УККА, та Лева Боднара – також відомого громадського діяча та керуючого радіопрограмою „Вечірня трибуна". Названі були нагороджені грамотами за їх вклад праці в громаді. На цьому святі були присутні юні таланти з України, які під сучасну пору концертують по Америці зі своїми концертами „Діти-дітям". Вони вивели вітальну хореографію та вручили мерові Дейлі коровай на вишиваному рушникові. Вечір-зустріч закінчено молитвою, яку провів Владика Всеволод.

Основні святкування річниці державности України, в яких брала участь українська громадськість Чикаґо, відбулися в неділю, 22 серпня. Перед катедрою св. о. Миколая пройшли з церковними хоругвами вірні з церкви св. князя Володимира та собору св. Володимира і Ольги. Разом з ними йшли в поході

На святі в Чикаґо (в центрі зліва) Орест Бараник, олдерман П. Мадлок, владика Інокентій, д-р Борис Базилевський, владика Всеволод.

зі своїми знаменами молодечі, комбатантські та громадські організації. Відбулося піднесення національних прапорів та відспівання національних гимнів. Благодарну молитву сказав Владика Інокентій, а програму свята перевів голова громадського комітету Орест Бараник. Святкове слово виголосив генеральний консул Борис Базилевський.

Проклямацію від губернатора штату Джорджа Раєна відчитала спеціяльний асистент для етнічних справ Пет Міхальскі, а олдерман округи, в якій знаходиться „Українське село", П. Медлок, виступив зі словом привіту. На святочному зібранні, в якому взяло участь біля двох тисяч людей, звучали доповіді, вірші, українські марші, пісні.

Кінцеве слово-молитву проказав Владика Всеволод, а духова оркестра виконала „Боже великий". Святково настроєні люди не поспішали розходитись. Радісно було спостерігати синьо-жовті прапори у вікнах домів в українській околиці.

Лука Костелина

ВАШІНҐТОН. – „Досвід 8 років незалежности підтверджує, що курс, обраний Україною, є надійним засобом захисту та просування національних інтересів держави", – наголосив посол України в США Антон Бутейко під час урочистого прийняття в посольстві України на честь Дня Незалежности 24 серпня, в якому взяли участь представники Державного департаменту США, Ради національної безпеки, Конґресу, а також інших урядових та неурядових організацій США. Напередодні посол України в США А. Бутейко через місцеві ЗМІ звернувся до співвітчизників, що проживають у США, з поздоровленням з цієї нагоди.

В урочистий день 24 серпня у посольстві демонструвалися картини відомих українських митців, а на хвилях однієї з найпопулярніших радіостанцій Вашінґтону – 103.5 FM посольством України, за сприяння української громади Вашінґтону, було організовано серію програм, присвячених Україні.

Інформація посольства України в США

ФІНІКС, Арізона. – З ініціятиви місцевого Відділу УККА 22 серпня українська громада міста Фінікс, Арізона, відзначила 8-му річницю Незалежности України у приміщенні українського Культурного Осередку. Відкрила свято голова Відділу УККА Леся Кейду коротким і теплим вступним словом і передала ведення програми Ігореві Біскупові. Христина Тимченко-Кобс відспівала національний гимн Америки і гимн України, а присутні дружно включилися у спів. Парох української католицької церкви з молитвою „Отче наш" поблагословив трапезу. Юрій Павленко на високому мистецькому рівні заспівав „Владико неба і землі" і арію Андрія з опери „Запорожець за Дунаєм".

Головну доповідь, присвячену 8-ій річниці Незалежности України, виголосив інженер Михайло Дидик, заступник голови Відділу УККА у Фініксі.

Відтак виступили діти. На фортепіяно по черзі виконали пісні: Оксана Совтус, Кристиян Совтус, Алекс Совтус і Андрійко Сосницький, а Юрій Павленко проспівав пісні „Повій, вітре, на Вкраїну, „Дивлюся на небо" і „Два кольори". Віра Швець продеклямувала вірш Володимира Сосюри „Любіть Україну". Останньою точкою був виступ танцювального ансамблю „Кубанські козаки" з Лос-Анджелесу. До успішного відзначення роковин Незалежности України доклали зусиль Анна Дворська, Тарас Масний, о. Гуго Савтус та інші.

Микола Теслевич

ДЖЕРЗІ СИТІ. – 24 серпня у конференційній залі будинку уряду Джерзі-Сиτі зібралися – це вже щорічна традиція – представники української громади міста для офіційного відзначення 8-ої річниці Незалежности України. „Українську годину" в мерії відкрив громадський активіст Василь Шевчук. Присутніх привітав зі святом самостійної української держави суддя Роберт Челяк. Він висловив слушну думку, що економічні проблеми в сьогоднішній Україні врешті-решт відійдуть у минуле під впливом здорового людського чинника, а що Україна невдовзі повною мірою задемонструє моральне, духовне здоров'я, політичну зрілість – у цьому не можна сумніватися.

Про немалі проблеми сьогоднішньої України – психологічні, духовні, переважно успадковані від тоталітар-ного режиму, а також про те, як ще й тепер нелегко доводити до свідомости Заходу істину, що українці і росіяни – то два абсолютно різні народи, говорив у своєму виступі, і говорив з вірою в українські духовні та інтелектуальні сили, настоятель української греко-католицької церкви свв. Петра і Павла у Джерзі Сиτі о. Маріян Струць.

З 8-ою річницею свята наших мрій і надій тепло привітав присутніх мер міста Брент Шандлер. Виявивши глибоку обізнаність з сьогоднішньою українською політичною та економічною дійсністю, він підкреслив, що добре думати про Україну йому дають підставу американські українці, які є взірцевими громадянами Америки і разом з тим активно та жертовно допомагають розбудові незалежної України. Мер Б. Шандлер нагадав, що Сполучені Штати Америки, будучи країною еміґрантів, через свої етнічні громади шанують кожну країну, кожний народ.

„Я є вихідцем з родини німецьких еміґрантів, а нянею моїх дітей є українка", – сказав мер Ньюджерзі перед зачитанням офіційного привітання на адресу української громади. Закінчилася ця коротка, але справді урочиста зустріч підняттям синьо-жовтого прапора над будинком мерії.

П. Ч.

ВІЛЛІЯМСТАВН, Н. Дж. – О 9-ій год. ранку перед будинком місцевої ратуші почали сходитися люди – й невдовзі площа зацвіла українськими вишиванками. Точно о 10-ій год учасники свята під прапорами Америки і України дружно проспівали обидва гимни. Програма продовжувалася у будинку, бо йшов дощ – а це, згідно з українською прикметою, добрий знак для кожної людської дії і події, тим більше, що спрагнена земля вже давно чекала вологи. Відкриваючи у залі свято, Олександер Кобаса привітав оо. І. Чорпіту та Григорія Подгурця, посадника Монро Мері Мазу-Дафі та інших представників місцевого уряду. Після спільної молитви за український народ доповіді, присвячені 8-ій річниці Незалежности України, виголосили Оля Причко (англійською мовою) і Андрій Стахнів (українською). Опісля посадник Мері Дафі представила присутніх на святі членів міської управи і прочитала вітальну проклямацію з нагоди 8-ої річниці Незалежности України. У відповідь М. Дафі отримала від українців подарунок і букет квітів. Свято закінчилося молитвою, яку провів о. Г. Подгурець, а тоді всі зібралися на маленький бенкет.

Андрій Стахнів

КЛІФТОН, Н.Дж. – Українська громада в день українського свята біля міської ратуші урочисто підняла прапор України.

Фото **Т. Гаврилка**

(Закінчення на стор. 16)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

„Міс Союзівка-2000"

Марія Лунь – Міс Союзівка-2000
Фото **The Ukrainian Weekly**

Центральною подією вікенду на Союзівці 14-15 серпня було обрання „Міс Союзівки-2000". В основному заради цього на відпочинкову оселю Українського Народного Союзу з'їхалося тисячі гостей з багатьох штатів Америки, серед яких було чимало молоді. Близько опівночі, незважаючи на дощ, гості зібралися на майданчику "Веселки" в очікуванні повідомлення про те, хто ж з українських дівчат здобуде звання "Міс Союзівка-2000".

Про свою участь у цьому традиційному союзянському конкурсі краси і кмітливости заявили п'ять дівчат: Христина Шпак з Нью-Джерзі, Діяна Василик з Фльориди, Таня Сінґура з Нью-Джерзі, Таїса Томашевська з Конектикату і Марія Лунь з Пенсильванії. Кожна з них мала окрему бесіду на 15-20 хвилин з членами журі, куди увійшли: Лонгін Старух, Гриць Гриновець, Степан Шкафаровський і Соня Семанишин. Переможницю конкурсу визначали не лише за вродою, а й за знанням сучасної ситуації в Україні, історії УНС і Союзівки, культури, музики. Обов'язковою умовою було членство у УНСоюзі.

Мар'янка Василик, котра вела цю частину програми, першими на сцену викликала членів журі та п. Стефу Гаврилюк – радника УНСоюзу та секретаря його Керґонсонського відділу. Затим на сцену вийшла Рената Кость – переможниця конкурсу краси минулого року – "Міс Союзівка-1999", котра підбадьорила дівчат і сказала, що у житті немає неможливого і будь-яка мрія може стати реальністю. Вона також висловила пропозицію зустрітися всім "Міс Союзівкам" минулих років і започаткувати стипендіяльний фонд фінансової допомоги студенткам. І от нарешті на сцену запрошені п'ять цьогорічних кандидаток. Під супровід барабанного дробу називаються переможниці: третє місце – Таня Сінґура, друге місце – Діяна Василик, а королевою свята стала Марія Лунь. Кожна дівчина отримала квіти та була запрошена до танцю. "Міс Союзівці-2000" 23 роки, вона щойно закінчила Мейнор Джуніор коледж і плянує продовжити навчання в університеті Темпл у Філядельфії, де буде вивчати графічний дизайн. Цього літа вона працює на Союзівці. Марія народжена у Львові. Діяна Василик також є студенткою і влітку тимчасово працює на Союзівці. Таня Сінґура вчителює у Нью-Джерзі і є організатором громадських літніх подій на Союзівці. Дівчат щиро привітала предсідник УНС п. Уляна Дячук.

Предсідник УНС Уляна Дячук вітає учасниць конкурсу "Міс Союзівка-2000"

У цей день на Союзівці також відбувся виступ відомого у США оперного співака Степана Шкафаровського, уже згаданого вище. Він майстерно виконав твори Лисенка, Скорохода, Мейтуса, Китастого, Соневицького, українські народні пісні, а також арію Дона Базиліо з опери Россіні "Сивільський цирульник".

Зиновія Гулей біля своїх вишиваних творів.

Ще однією подією того мистецького тижня на Союзівці стала виставка оригінальних ткани-образів Зиновії Гулей. Твори, сповнені неповторним світосприйняттям, гармонії і краси рідної землі привернули до себе увагу багатьох прихильників образотворчого мистецтва.

Ігор Пилипчук
(Текст і фото)

Турнір з ґольфу у Вампумі

12 червня і 21 серпня ц. р. понад 50 членів 161-го Відділу УНС взяли участь в щорічному турнірі з ґолфу, що відбувся на леваді „Стоункрест" в містечку Вампумі, Пенсильванія. Особлива подяка належить Іванові Срадомському за його труд при координуванні турніру.

Микола Дяківський,
секретар Відділу

Учасники турніру (зліва): Лу Олескі, Петро Роман, Джим Барнс і Ал Пріскер.

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA
Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road 914-626-5641
Kerhonkson, New York 12446 FAX 914-626-4638

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ НА СОЮЗІВЦІ 1999

ВІКЕНД З НАГОДИ ДНЯ ПРАЦІ

П'ятниця – 3 вересня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ „ВЕСЕЛІ ЧЕРЕВИЧКИ" – Дитячий танцювальний ансамбль зі Львова, Україна
	10:00 веч.	ЗАБАВА, оркестра *„Луна"* *„Midnite Bigus"* в Трембіті
Субота – 4 вересня	8:30 веч.	КОНЦЕРТ Український танцювальний ансамбль „ВІТРЕЦЬ", Вінніпеґ Вокально-інструментальний ансамбль „ВІДЛУННЯ"
	10:00 веч.	ЗАБАВА, оркестри *„Темпо" і „Золота булава"*
Неділя – 5 вересня	2:00 по пол.	КОНЦЕРТ „ВЕСЕЛІ ЧЕРЕВИЧКИ"
	8:30 веч.	КОНЦЕРТ соліст ІВАН ПОПОВИЧ
	10:00 веч.	ЗАБАВА, оркестра *„Фата Моргана"*

Кожної п'ятниці на веранді „Веселки" о год. 10-ій веч. гратиме оркестра „ВІДЛУННЯ"

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українська громадо!
Наш визначний поет і прозаїк, філософ-християнин, патріярх сучасної української літератури Василь Барка потребує допомоги добрих людей.

НАШ БОРГ ПЕРЕД ЛІТОПИСЦЕМ ЕПОХИ

Василь Барка – майже ровесник століття, за яким ось-ось зачиняться двері, – жив аскетом і складав плоди своєї праці на вівтар України, хоч не раз вона відверталась від нього в радянські часи, і сьогодні щойно відкриває наново ім'я Василя Барки – першими перевиданнями його давніх творів, присудженням премії Фонду Т. Шевченка, виставками, вечорами, теле- і радіопередачами.

Чи не найціннішою нагородою В. Барка вважає повідомлення про великий вплив на наслідки референдуму 1 грудня 1991 року показаного телевізією фільму "Голод-33" за його романом "Жовтий князь". Французька преса писала про цей роман, що він своїм гуманізмом і релігійністю перевищує тих твори письменників, які останнім часом стали лавреатами Нобелівської премії. Зрештою, Василя Барку двічі висували на нагороду Нобеля, і, може, якби підтримала його тоді Україна – він би й став першим українцем-лавреатом. Необхідні зусилля виявилися завеликими для нас. Тепер потрібно менше зусиль, аби допомогти Василеві Барці на схилі віку відчути себе членом дбайливої родини. Поет опинився в старечому будинку – без свого житла, без персональної опіки, без українського оточення, в якому і для якого він довгі роки жив, не дбаючи про тілесне добро. До української "Верховини" він линe думкою й тепер.

"Українська громада завжди була холодною, байдужою, безсердечною до своїх посланців Божих. Згадаймо добу Івана Франка, Олександра Олеся, Василя Стефаника! Талант. Скромність. Жертвенна Праця та мужня Стійкість – завжди були безвартісними "акціями" на всеукраїнській біржі. ... Український народ цілими віками потопає в довгах своєї совісти! Довг перед Літописцем нашої епохи – невиплатний!..". Цей тяжкий докір українській громаді кинув Йосип Гірняк у зв'язку з трагічною долею Тодося Осьмачки. Чи не прикладаються ці слова й до самого Й. Гірняка, і до О. Стефановича, й до В. Стуса?..

Люди добрі, не чекаймо, щоб ці слова почали прикладати й до сучасного Сковороди – Василя Барки! Допоможімо забезпечити поетові гідне життя на його улюбленій "Верховині" під дбайливою опікою. Складаймо пожертви для його утримання на спеціяльний рахунок, звільнений від податку, **ч. 8040-01 "The Foundation for Help of Wasyl Barka"** в Українській Православній Кредитівці (**Ukrainian Orthodox FCU – 215 2nd Ave., New York, NY 10003**).

І воздай, Боже, Василеві Барці радістю життя за всі його труди!

Антоній, Архиєпископ УПЦ в США; **Василь Лостен,** Єпископ Стемфордської епархії УКЦ; **Віра Андрушків,** директор Літньої школи українознавства в Гарвардському університеті: **Роман Андрушків,** заступник голови НТШ; **Світлана Андрушків,** директор бібліотеки НТШ; **Олекса Біланюк,** президент УВАН у США; **Тарас Більчук,** художник; **Богдан Бойчук,** поет; **Зірка Воронка; Роман Воронка; Слава Гунчак; Іван Даниленко; Любов Дражевська; Віталій Кейс; Катерина Кіндрась,** журналістка; **Альберт Кіпа,** заступник президента УВАН у США; **Валентин Лабунський,** журналіст; **Василь Омельченко,** заступник президента УВАН у США; **Лариса Онишкевич,** заступник голови НТШ; **Марія Петрівська; Іван і Прасковія Праско; Оксана Радиш,** секретар УВАН у США; **Роман Ричок,** голова Комітету допомоги Україні „Приятелі Руху"; **Надія Світлична; Уляна Старосольська,** письменниця; **Софія Темницька; Микола Францужeнко-Вірний,** письменник.

24 серпня 1999 р.

Д-р Базилевський: „Україну підніме молоде покоління"

Українська громада Чикаґо познайомилася із новим Генеральним консулом України

17 червня нинішнього року український уряд призначив д-ра Бориса Базилевського Генеральним консулом України в Чикаґо, а вже 24 червня він приїхав до нашого міста.

Офіційне ж знайомство з громадою відбулося 6 серпня в Культурному осередку парафії св. Володимира і Ольги.

(Зліва): д-р Іванна Річардсон, Генеральний консул України в Чикаґо Борис Базилевський, консул Людмила Протасова.

Ведучою на цій цікавій зустрічі була голова Товариства приятелів Генерального консульства України в Чикаго д-р Іванна Річардсон. Між двома сотнями присутніх був Владика Михаїл, отці із катедральної церкви св. о. Миколая, із собору св. Володимира і Ольги та православного катедрального собору св. князя Володимира.

Д-р Річардсон, відкриваючи зустріч, окремо привітала Людмилу Протасову, яка досі виконувала обов'язки Генерального консула і яка надалі залишалась у ранзі консула при консульстві. Рівнож привітала Генерального консула д-ра Бориса Базилевського. Їм обом були вручені букети квітів. З біографії українського дипломата, поданої І. Річардсон, присутні дізналися, що у цей день збіглося два його свята – день народження і день іменин.

З цієї нагоди присутні заспівали для Генерального консула щире українське „Многая літа". Б. Базилевський народився в 1946 році, закінчив Інститут міжнародних відносин, спеціялізуючись у сходознавстві. Після захисту у дипломатичній академії в Москві своєї дисертації у галузі міжнародного права одержав кваліфікацію юристаміжнародника. Від 1969 до 1990 року працював у Міністерстві закордонних справ СРСР.

В 1989 році ініціював створення Товариства українців у Москві, а згодом об'єднання українців в Росії. В 1991 році був покликаний до роботи у Верховній Раді України, де очолював секретаріят Комітету закордонних справ Верховної Ради – аж до часу його призначення на посаду Генерального консула в Чикаго.

У своєму слові Генеральний консул торкнувся ряду питань політики, економіки, психологічного стану суспільства. Він цілком певний, що на зміну батькам приходить нове покоління, яке підніме Україну до рівня розвинутих держав світу. Він також говорив про широку співпрацю України з США в різних галузях.

Заторкнувши тему президентських виборів, Б. Базилевський висловив жаль, що демократичні сили не досить організовані. З них Л. Кучма має найкращу перспективу. Якщо він переможе, то буде продовжено курс у бік демократії, цивілізації, реформ і в бік Европи. Натомість, як переможе хтось із лівих сил, то вони можуть призупинити реформи в Україні. Однак курс державности є незворотний, – запевнив Генеральний консул.

Після виступу Генерального консула була можливість звертатися до нього із запитаннями, з чого активно скористалися присутні. Наприклад, було запитання щодо двомовности.

Генеральний консул подав вияснення, що Україна пішла тим шляхом, що всі її громадяни уважаються українцями, а це значить, що є одна державна мова, а розмовляти між собою можна на інших мовах.

Приємно було почути відповідь, що Україна опрацьовує новий податковий кодекс, який буде сприяти кращому розвитку підприємств.

Лука Костелина

УНСоюз
уділяє своїм членам

- Перші гіпотечні позички (мортгеджі) на купно власного дому
- На 1 до 3 родинні доми, де живе власник
- По доступних відсотках

Не пропустіть доброї нагоди! Не чекайте!!!

Потелефонуйте сьогодні:
(800) 253-9862

Д-р ЛЮБОМИР ЯВНИЙ, д-р АНДРІЙ БУРАЧИНСЬКИЙ і д-р АТОС АНАСТАСІЯДЕС
з приємністю повідомляють своїх пацієнтів і колег, що кардіолог
д-р ПЕТРО ЛЕНЧУР
буде співпрацівником їхньої кардіологічної групи.
Приймаємо за попереднім домовленням
North Arlington Cardiology Assiociates
62 Ridge Rd., North Arlington, NJ 07031
Тел.: (201) 991-8565

З легкої руки меценатів-патріотів

Засновано Фонд ім. Стефана і Михайла Піцюр та Євгенії Піцюри-Швець при Шевченківській Фундації

Михайло Піцюра

Євгенія Піцюра-Швець.

Стефан Піцюра

Завдяки жертвенности бл. пам'яті Стефана і Михайла Піцюр з Торонто, майже чверть мільйона долярів успадкувала Українська Канадська Фундація ім. Тараса Шевченка для підтримки академічних видань про Україну у ділянках суспільних та гуманітарних наук.

Бл. пам'яті Стефан і Михайло Піцюри створили Фонд, відокремлений від інших фондів при Шевченківській Фундації, щоб забезпечити більшу суму грошей для субсидій в ділянках української історії, географії, соціології, політики та економіки. В додатку до завіщень покійних Стефана і Михайла Піцюр (52,105 та 130,079 дол.), Євгенія Піцюра-Швець вручила чек в сумі 10,528 дол. президентові Шевченківської Фундації Андрієві Гладишевському 13 березня ц. р. в Торонто, підвищуючи загальну суму Призначеного Фонду до 200,000 дол. .

Коментуючи цей жертвенний дар, екзекутивний директор Шевченківської Фундації Лідія Шаварська сказала: Канадці українського походження відіграли важливу ролю в забезпеченні академічних видань про Україну для загальної публіки. Ця жертвенна спадщина св. пам'яті Стефана і Михайла Піцюр та щедрий дар Євгенії Піцюри-Швець, допоможе Шевченківській Фундації продовжити корисну для України діяльність".

Євгенія Піцюра-Швець підтримала цю думку, кажучи: „Мені дуже приємно усвідомлювати, що мрії брата і стрийка про видання наукових праць про сучасну Україну активно здійснюються".

За додатковою інформацією про Призначений Фонд св. пам'яті Стефана і Михайла Піцюр та Євгенії Піцюри-Швець або про Шевченківську Фундацію просимо звертатися до Лідії Шаварської тел. **(204) 942-4627**.

Пресове бюро Фундації ім. Тараса Шевченка,
Вінніпеґ, Канада

Байройтці зустрічаються на Союзівці

Згідно з оголошенням у „Свободі" з 13 серпня 1999 року ініціятивний комітет, який очолює Роксоляна (Рося) Гарасимович, запрошує гімназистів і колишніх мешканців українського табору в Байройті на свій з'їзд, що відбудеться 17 –19 вересня ц. р. на мальовничій Союзівці, в Кергонксоні, Н. Й. У байройтській гімназії студенти дозрівали та завершували цю стадію свого життя свідоцтвом зрілости. Молоді люди вибирали свій життєвий шлях, мету та невпинно до неї прямували. Студенти там шукали ключа, який би їм відчинив двері до знання, популярности, красномовства, але з часом переконувалися, що тим ключем були вони самі. Під впливом патріотичних таборовиків у Байройті гімназисти плекали батьками та виховниками защеплену любов до своєї знедоленої Батьківщини. Хлібом їх годувала УНРРА-ІРО, де харчі видавав симпатичний кулінар Рудольф Мандзій, а знання давали виховники.

У затишному місці Кетскільських гір, на Союзівці, можна буде пригадати юні дні, дні весни, перевірити вибраний шлях та з допомогою фотографій чи відео полинути думками до українського табору в славному музичному Байройті.

На з'їзді можна буде посміятись, поспівати, побавитись, пожартувати, з'їсти смачні страви на бенкеті, тоді потанцювати при звуках оркестр, а в неділю помолитись Богу, що дозволив знову зустрітися. Там можна буде також купити гарно видану книгу „Байройтські спомини з юних днів, днів весни".

Ярослав Ликтей

ДУМКА ДІЯСПОРИ

Два дива України. Коли станеться третє?..

Проголошення незалежности України в тих тяжких і невідрадних обставинах було несподіванкою для нас на чужині, а ще більшою несподіванкою для стратегів і дипломатів на Заході, які повірили московській пропаганді про щасливе життя народів СССР і соціяльну рівність населення. Захід, помимо конфліктів військового і політичного характеру, ішов завжди на співпрацю з імперією, а як Америка потрактувала боротьбу України за визволення, показала промова президента Дж. Буша на форумі Верховної Ради в червні 1991 року. Журналісти назвали її „котлетою по-київськи" і вона не принесла слави президентові.

Вісім років як український народ почав утверджувати державність, і це лиш мить в порівнянні із історією державотворення.

Народ в Україні і на еміґрації прийняв проголошення незалежности з великим піднесенням, і думав, що всі злидні відійшли, що Україна заживе свобідно і в добрі. Але так не сталося, і причин до цього було багато. Індустрія України була перестаріла, виготовлені товари низької якости, працювала на 80 відсотків для війська, екологія – на межі катастрофи, сільське господарство збиткове, корупція і крадіж у всіх державних установах, економічний тиск із сторони старшого брата.., і це лише частина тих труднощів, які спричинили зубожіння населення. Не краще є із духовним станом українського населення: національну свідомість й історичну пам'ять комуністичний режим нищив протягом його 70-літнього панування. Щоб і відродити їх в народі, потрібно років праці. Добробут населення і національна зрілість – це головні критерії утвердження держави України. Альтернативи цьому нема.

В принагідних розмовах доводилося почути про два чуда України: 24 серпня і 1 грудня, 1991 року, тріюмфальний вислід загальноукраїнського референдуму. Тепер дехто чекає на нове диво, яке виведе Україну з економічної і політичної кризи.

В минулому преса писала про чудодійне відродження економік зруйнованої Німеччини і Японії. Це сталося завдяки праці і винахідливості тих народів. Не чекаймо, що порятунок прийде сам собою, а станьмо до праці на всіх щаблях соціяльного і державного будівництва.

Це і буде запорукою добробуту населення і поваги до України серед народів світу. Якщо національно-демократичні партії не зрозуміють тієї істини і не стануть на правильний шлях державного будівництва, історія і нащадки їх осудять.

Євген Бачинський

Молоді місіонери з України

Молоді голоси з Києва і Львова

Впродовж шести тижнів перебуває в США делеґація християнської організації „Молодь з місією" в складі восьми осіб. Місійна організація займається християнським просвітництвом в Україні і в країнах СНД, зокрема серед бурятів, турків, татар, киргизів. У Києві місія провадить біблійні кляси в Університеті націй, музичні школи, відвідує сиротинці, онкологічні лікарні і наркологічні диспансери, здійснює інші акти милосердя. Молодь України та сусідніх держав після розпаду старої ідеологічної системи особливо прагне духовної наснаги, тягнеться до віри батьків. Саме ровесники стали її найкращими наставниками. До Америки приїхали Таня і Юрій Соколовські, Оля Онищенко з Києва, Оксана і Степан Терлецькі, Надія і Олесь Ширий, Олена Спис зі Львова. Перша їхня зустріч з українцями діяспори відбулася в Українській євангельській церкві міста Юніона, Н. Дж., де гості розповіли про свою діяльність і виконали чимало пісень.

Л.Х.

Україна розв'язує...

(Закінчення зі стор. 1)

ють за будову нового, довгого і коштовного нафтопроводу з Каспійського моря до Туреччини, де вже існує система розповсюдження нафти до світових ринків. Тим часом у квітні цього року каспійська нафта почала текти з Баку в Азербайджані до грузинського порту Супса, на Чорному морі. На відкритті цього нафтопроводу речник грузинського парляменту Зураб Жванія назвав новий нафтопровід „критично важливим проєктом цілого реґіону... від України до Узбекистану і Казахстану", бо він „дає нам можливість з'єднатись між собою і з рештою світу, без політичних тисків, впливів, маніпуляцій". (Цитати взяті з репортажу у газеті „Нью-Йорк Таймс" від 13 квітня). І ще сказав Жванія, що відкриття нафтопроводу Баку-Супса декому не подобається, додаючи: „Я маю на увазі Росію, але також і Іран".

Для України якісна каспійська нафта у чорноморському порті Супса важлива, бо її можна буде перевозити танкерами до майбутнього терміналу біля Одеси, а звідти нафтопроводом до Бродів, де прокладені труби нафтопроводу „Дружба", що несуть нафту з Росії в Европу. А частина цієї нафти буде перероблена у Дрогобичі, де проходить модернізація існуючої рафінерії. Такі країни, як Польща і Угорщина, підтримують наміри України доставити каспійську нафту до трубопроводу „Дружба", бо це означає, що крім російської нафти, вони діставатимуть і каспійську, альтернативним шляхом. США, які хочуть бачити каспійську нафту в Туреччині, не мають нічого проти того, щоб частина її ішла через Україну, бо каспійські запаси величезні. Такі країни, як Казахстан і Азербайджан, шукають альтернативних виходів на світові ринки, бо досі не вони вирішували, скільки своєї нафти видобувати, а Росія: Росія контролює клапани на мережі трубопроводів нафти і газу, встановлених за часів СССР.

Для Росії все це болюче, бо тільки підкреслює розпад імперії, тому російське лобі в Україні вдарило на сполох статтею в газеті „Зеркало нєдєлі" Сергія Гончаренка. Він взяв на мушку міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка, як того, хто найбільше тягне Україну „в Европу", і пробував довести, що усі заходи міністра невдалі – зокрема у галузі диверсифікації постачання енергоносіїв в Україну. Гончаренко нарікає, що будова нафтопроводу Броди-Одеса – це втрачені гроші, хоч цей нафтопровід будує не міністерство Тарасюка, а українські підприємства „Нафтопровід 'Дружба'" і „Придбніпровські нафтопроводи", які фінансують його за рахунок своїх прибутків. Автор нагадує, що Україна не має танкерів для перевезення нафти з Грузії до Одеси і навіть не натякає на те, що нині у світі танкерів не бракує. Він згадує, що США наполягають на будові нафтопроводу з Каспійського моря до Туреччини, але приховує заяви американських урядових кіл, які не мають нічого проти того, щоб частина цієї нафти йшла через Україну (Польща й Угорщина – також члени НАТО!) Він закидає міністрові Тарасюкові те, що Міністерство закордонних справ не домовляється з Іраком про доставу нафти в заміну за харчові продукти і зовсім „забуває" свій попередній закид: Україна не має танкерів, а власне танкерами треба б доставляти нафту з Іраку. Гончаренко промовчує той факт, що шлях між Іраком і Україною пролягає через турецькі протоки Босфор і Дарданелли, прохід суден через які Туреччина жорстоко обмежує, щоб зменшити можливість аварії і виливу нафти на береги.

Дуже не подобається Гончаренкові те, що Україна увійшла в угруповання ГУУАМ (Грузія, Україна, Узбекистан, Азербайджан і Молдова). Він висловлює думку, що це – афронт проти цілого СНД і Росії зокрема, а далі доводить, що усі партнери ГУУАМ економічно слабкі, та що цілий цей регіон може бути місцем нових конфліктів, в які буде втягнена Україна. Замість бавитись в ГУУАМ, вважає Гончаренко, Україні треба наблизитись до Казахстану, де – він твердить – є більше нафти. Але він не згадує, що Україна вже купувала нафту в Казахстані і доставляла її залізницею.

Близькі українські стосунки з Польщею, що їх у Вашінгтоні порівнюють з стосунками Франції й Німеччини на початку 1950-их років, стоять кісткою в горлі російського лобі, тому Гончаренко з одного боку твердить, що Польща ще сама не вспіла стати твердо на свої ноги, а з другого, – нарікає, що Україна виявила перед Польщею свою меншевартість, і це дає полякам можливість говорити про те, що Польща вносить в Україну західні цінності, допомагає Україні встановити демократію, підтримує Україну в міжнародних організаціях.

Всьому цьому, твердить Гончаренко, винен Борис Тарасюк, який не зумів придушити свої прозахідні витребеньки. Тарасюка, на його думку, треба позбутись. Знайти йому якесь посольство за кордоном, і то ще перед виборами в жовтні, бо вже у листопаді Президентові Кучмі буде потрібна „пожежна команда професіоналів-прагматиків".

Мабуть, таких, які будуть чекати на енергоносії з Росії на російській умові: навіки разом. Але Гончаренкові й „Зєркалу нєдєлі" не пощастило: стаття про нафту і „західняка" Тарасюка появилася саме тоді, коли умисне знижена світова продукція нафти дала знати про себе на бензинових колонках, де ціни – і в Україні і у США – підвищились.

Чимало читачів, мабуть, приймуть статтю Гончаренка за добру монету, адже вона друкована в серйозній газеті. Треба надіятись, що серед них буде досить таких, які, кинувши оком на ціну бензину, подумають, що все таки краще мати більше джерел енергії, ніж менше.

Р. Л. Хом'як

РІДНА ШКОЛА УКРАЇНОЗНАВСТВА
ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ при УККА
МОРРІС КАВНТІ, Н. Дж.

оголошує

ПОЧАТОК ШКІЛЬНОГО РОКУ

від передшкілля до 12-ої кляси

11 вересня 1999 року
– **9:00 год. ранку** – ПЕРШИЙ ДЕНЬ НАВЧАННЯ
– **9:15 год. ранку** – СХОДИНИ БАТЬКІВ
PARSIPPANY, середня школа (H.S.)

ІГОР ЗВАРИЧ
Голова управи
Батьківського комітету

ДИРЕКЦІЯ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
ОСЕРЕДКУ СУМ ім. ГЕН. ХОР. Т. ЧУПРИНКИ
в Нью-Йорку

ЛАСКАВО ПОВІДОМЛЯЄ ШАНОВНИХ БАТЬКІВ, ЩО

НАВЧАННЯ В ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА

в новому 1999/2000 шкільному році розпочнеться в суботу, 11 вересня 1999 р., о годині 9-ій ранку

СЛУЖБОЮ БОЖОЮ в ЦЕРКВІ СВ. ЮРА в Нью-Йорку

Збір учнів при вході до церкви, 7-ма вулиця.

Після Служби Божої в шкільних приміщеннях відбудуться вписи учнів за клясами, від дошкілля до 12-ої кляси, а також розпочнеться початкове навчання за клясами й предметами до год. 12:45 по полудні.

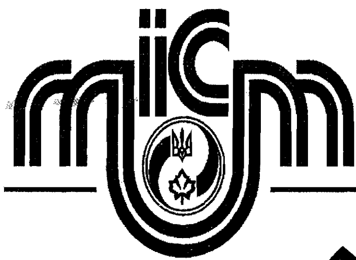
Вписи учнів відбуватимуться кожної суботи вересня, від години 9-ї ранку до 12:45 по полудні.

Просимо приходити у вишиваних сорочках і блюзках.

БАЖАЄМО УСПІШНОГО НОВОГО ШКІЛЬНОГО РОКУ!

ДИРЕКЦІЯ ШКОЛИ

Осіння Забава

18- го вересня
о 8:00 год. вечора

квитки на забаву надають знижки на будь-які послуги фірми МІСТ

в Українськім Центрі
240 Hope Avenue
Passaic, NJ

Запрошуємо Всіх

На вас чекає весела програма, і лотерея, безкоштовна перекуска, працюватиме БАР та звучатиме українська музика у виконанні групи

„ЗОРЕПАД"

ЗАМОВЛЯЙТЕ СТОЛИ ПО ТЕЛЕФОНУ:
$20 вступ (973)-340-0500
$15 студенти (888)-633-7853

УКРАЇНА І СВІТ

ЗАПРОШЕННЯ ДО ДИСКУСІЇ

Діяспора як захисник інтересів України

У відповідь на публікацію „Портрет України в засобах масової інформації", „Свобода", 18 червня 1999 року.

Останнім часом помітно погіршилося ставлення до України західнього світу, Америки зокрема. Офіційні чинники США, від Президента до речника Державного департаменту, або вдаються до ігнорування України, або кидають невідрадні коментарі в її сторону. Такі два види ставлення (промовчування і негативні натяки) занотовано в репортажі „Свободи" з 18 червня ц.р. „Портрет України в засобах масової інформації". Згідно з цим репортажем, наш посол в США Антон Бутейко закликає інформаційні засоби діяспори протидіяти цьому негативізмові. Це дуже актуальний та похвальний крок. Пан Бутейко при тому торкнувся відмінности його ролі, репрезентуючої Уряд України, від тої, яку може відігравати діяспора в Америці.

Зараз годиться точніше визначити обопільність роль, їх характер, межі ефективности та відповідальности. Характер ролі діяспори цементується здоровим (не сліпим) вирозумінням до інтересів країни, що дала нам притулок, до США, з одного боку, та уболіваннями за країну нашого роду, за Україну.

Межі ефективности нашої ролі залежать від поінформованости та відповідного насвітлення дотичних подій. Це насвітлення мусить відзначатися нетенденційними рисами, щоб не маскувалися невигідні нам явища чи відкриття і щоб не закралася незаслужена апробата політично невиправданим потягненням Києва.

Відповідальність нашої ролі диктується принципами свідомого членства у демократичному суспільстві (в якому знаходимося), сполученими із шляхетними почуттями зворушення за добре ім'я та долю країни наших предків, України. На відміну від вище окресленої мною ролі діяспори, ролю представника Уряду України, як пан Бутейко, можна описати слідуючим визначенням. Характером вона віддзеркалює політику Києва. Ефективність цієї ролі є обмежена авторитетом Києва. Відповідальність цієї ролі обумовлена сумлінним виконанням доручень Уряду та дозою власної ініціятиви в рамках офіційних функцій посади. Хотілося б, щоб „Свобода" частіше робила спроби виведення на дискусійні води пекучих, поточних проблем України і її взаємин зі зовнішнім політичним світом.

Хід дискусії скристалізує наші ідеї та відкриє двері до роздуманного використання потенціялу діяспори в ролі захисника інтересів України.

Мирон Крижанівський,
Ютика, Мишиген

Іван Овечко

Не свари нас, земляче

Не свари нас, земляче з далекого краю,
За те, що порядку у нас нема:
Ми ж бо щойно позбулись
совєтського „раю".
Країна з руїн – корабель без керма...
А все ж ідемо ми вперед, хай і поволі.
Хоч є між нами ще багато яничар,
Та вже ніхто й ніщо
не відбере в нас волі, –
Лиш слід позбутися нам власних чвар!
Щоб дав Господь цю мудрість осягнути,
Що наша доля –
передусім у наших же руках,
І щоб навчилися зерно й полову
розрізняти,
Голосуючи по селах і містах.
Прийде молодь свідома
на зміну негідних.
Оживуть наші села й наші міста,
І пригорне Україна всіх нас, як рідних,
І будуть Бога славить наші уста.
Майбутня Україна – квітуча держава.
Ще забринить у ній рідна мова скрізь.
І оживе ще наша прапрадідівська слава
Без проливу крови і матерів сліз!

Серпень, 1999 року
Кольорадо

Шевченків Петербург

Пам'ятний знак на місці першого поховання Тараса Шевченка.

Вулиця Шевченка в Санкт-Петербурзі.

Тарас Шевченко часто малював на Смоленському цвинтарі Санкт-Петербурга. Мальовничі верби, злиденні жебраки – усе це привертало його увагу... Чи міг він передбачити, що саме на цьому цвинтарі його й поховають?

Смоленський цвинтар поступається славою перед шляхетним некрополем Олександро-Невської Лаври чи Пискаревським цвинтарем з його велетенськими прямокутниками братських поховань жертв воєнного голоду. Проте цей цвинтар – один з найдавніших у Петербурзі. Колись тут, на краю Васильєвського острова, оселили переселенців із смоленської землі, які разом з українцями та іншим підневільним людом будували столицю. Тут ховали померлих від хвороб і тяжкої праці. 22 травня 1756 року Сенат заснував тут найбільший в столиці Смоленський цвинтар. До часу смерти Шевченка тут вже упокоїлося 350 тисяч померлих.

Тепер цвинтар вже давно зачинений для поховань, але на "Смоленку" приходить чимало відвідувачів, переважно жінок, які моляться на могилі православної святої Ксенії Петербурзької, прохаючи її заступництва у тяжкі часи. Часто тут можна зустріти місцевих українців і шанувальників Шевченка з міста й інших країв, які приносять квіти до каменя, встановленого в пам'ять про поховання поета в цьому місці.

Звісно, ніхто вже не знає, де була його могила. Але діячі Українського товариства імені Шевченка, яке очолює Микола Жигло, вирішили встановити меморіяльний знак в пам'ять про першу могилу Кобзаря і здійснили цей намір, поставивши за проєктом скульптора Леоніда Колибаби гранітний моноліт-валун з написом: „Тут 12 березня 1861 року було перше поховання Великого Поета України Тараса Шевченка". Прикметно, що місце для каменя підказав голуб, який під час наради з цього приводу опустився на землю саме біля цвинтарної церкви і ніби вказав, де слід поставити пам'ятник.

Від цвинтаря до Академії мистецтв, де жив і помер Шевченко, – три версти. Домовину у день похорону несли на руках. Людей було дуже багато. Над могилою були виголошені палкі промови. Того року майбутній письменник, а тоді студент Микола Успенський писав до приятеля: "Тарас Григорович Шевченко тимчасово похований на Смоленському цвинтарі, де іноді сидів і замислювався покійний, який навіть малював він, ніби у передчутті, що тут його поховають". Перше поховання Шевченка на цьому місці тривало 50 днів.

На Смоленському цвинтарі знайшли вічний спочинок численні друзі поета. Відомий дослідник Шевченкового життя Петро Жур провів розвідку цих поховань і розповів про них в книжці „Шевченківський Некропіль Петербургу".

Раніше від Шевченка помер і був похований тут в жовтні 1852 року видатний художник Павло Федотов, який разом з Шевченком здавав екзамен в Академії, а помер 37-річним від божевілля. Шевченко описав його в повісті „Художник".

В Олександринському театрі Шевченко захоплювався грою артиста Олександра Мартинова і зберігав вдома його портрет. Коли в 1858 році Мартинов збирався за кордон, Шевченко був у нього на обіді з цієї нагоди. Мартинов помер в Харкові і був похований на Смоленському цвинтарі в 1860 році. Ненабагато пережив Шевченка академік Микола Уткін, який допомагав йому удосконалювати майстерність гравюри. Шевченко часто бував у нього вдома. Навчав Шевченка граверної справи і ректор Академії мистецтв Федір Йордан, який теж покоїться на Смоленському цвинтарі. Він був старший за Шевченка на 10 років і пережив його на 28 літ.

На цьому цвинтарі поховано Василя Григоровича, якому поет присвятив свою поему „Гайдамаки" із зазначенням першого дня своєї волі. Василь Григорович працював конференц-секретарем Академії мистецтв і допоміг Шевченкові стати її учнем. Про цю подію Шевченко писав:

Якби не він спіткав мене
При лихій годині,
Давно б досі поховали
В снігу на чужині.

Серед інших друзів і благодійників поета, які були поховані на одному з ним цвинтарі, слід назвати Василя Лазаревського і його дружину Любов (з родини Жижиленків), Тетяну Костомарову – матір Миколи Костомарова, підполковника Платона Бориспільця, якого поет називав „давнім і щирим другом", письменницю Надію Білозерську, Прасковію Петровську, якій присвячена поема „Тополя", поета Володимира Бенедиктова, творчість якого цінував Шевченко.

На Смоленському цвинтарі були поховані і славетні українці Дмитро Бортнянський і Володимир Боровиковський, які померли в 1825 році, а також вчитель останнього з них – портретист Дмитро Левицький.

Не тільки Шевченка перенесли з цього цвинтаря на нове місце поховання. У 1936 році багато померлих, визнаних славетними, були перенесені в Некропіль Олександро-Невської Лаври, зокрема Павло Федотов, Микола Уткін, Олександер Мартинов, Дмитро Бортнянський.

Уже давно немає Шевченка на Смоленському цвинтарі, але пам'ять про його перше поховання береже камінь, який встановили українці. Поблизу одну з вулиць Васильєвського острова названо іменем Шевченка. На цій вулиці донедавна жила (маю надію, що живе й досі) літна жінка, яку я вперше побачив на Шевченковому вечорі в Академії мистецтв. Вона привела з собою подругу-ровесницю і тихенько розповідала їй про українського поета. Виявилось, що ця жінка оселилася по вулиці Шевченка, але не знала, хто він такий. Допитливість привела її на вечір пам'яті поета.

Наступного дня я побачив вчорашню знайому на Панахиді біля цвинтарного каменя. Вона теж промовила і сказала, що віднині з поваги до Шевченка і його страждань доглядатиме місце його пам'яті, дбатиме про квіти і охайність. Так поет і через багато років після своєї смерти знаходить друзів на чужині.

Левко Хмельковський
Світлила **О. Х.**

ЦЕРКВА 2000

Українців протягом століть підтримувала і єднала віра. „За нашу віру і волю" – під цим гаслом відбувалися всі козацькі війни. Ціле століття нас тримала віра, а не держава, в той час, як у сусідів Церква була з державою.

Таку віру і Церкву повезли з собою українці на чужину. У ній Бог, національна пам'ять і біль. Зворушливо і дещо відокремлено від світу на порозі III тисячоліття від Різдва Христового ми тягнемося до християнського світу і водночас начебто боїмось його. В Україні православне духівництво на початку XX століття чекало свободи. Але, як казав граф Вітте (тодішній прем'єр-міністер), страшно уявити собі свободу сумління в суспільстві, де Церква залишається скованою.

Такою скованою своїми власними ланцюгами і путами вона й стала перед жорстоким лицем большевизму. Комуністи пограбували її і обснували своєю павутиною. В часи революції українське православне духівництво та інтелігенція здобулися на певні реформи. То не була та вибухова глибока реформація, яку пройшла Католицька Церква на Заході, сколихнувши глибинні устої.

Але політичні пута було розірвано, а в проголошенні автокефалії була реформа управління і реформа свячення єпископату – на зразок протестантизму. Фактично Православна Церква в Україні стала ближчою до народу – саме в той час, коли безбожна влада відривала народ від Церкви. В „Нашій вірі" за 1998 рік публікувалися два спогади з Соловецьких таборів полтавського отця Никодима, якого і там не зуміли ізолювати: він залишився „утішителем і проповідником" навіть на суворих етапах. Чи схвалив би „неканонічну" діяльність о. Никодима московський митрополит Сергій? Чи схвалив би о. Никодим Сергія? Очевидно тільки те, що полтавський отець ніс слово Христове в темряву кромішну – і воно там світилося! Може, це і є символом священомученика XX століття? Нагадаємо, що він відслужив Великодню в найжахливішому у світі карцері „на Секірках" і одразу помер під штабелями живих тіл, що зігрівали один одного.

Нині Православна Церква повертається до умов свободи, а водночас і до спокус владою. Московський патріярхат кинувся безоглядно в обійми силових структур влади. УПЦ – наслідує його. Досить поглянути тільки на список нагороджених орденами „Святого князя Володимира" і „Святого Дмитрія Солунського" депутатів, керівників міністерств, підприємств, представників правоохоронних органів, військових, щоб побачити, якими „віруючими" цікавиться УПЦ МП. Київський патріярхат є породженням тієї ж самої школи. Він теж хоче бути єдиною державною Церквою. Він теж любить депутатів. Але ліві атеїстичні партії і партія Президента відвертаються: вони вже давно і тісно пов'язані з Московським патріярхом. Однак характерно, що Київський патріярхат в Україні не конфліктує з Московським патріярхатом (який його кляне), а конфліктує з УАПЦ, і вже скільки років то хоче „об'єднатися" з нею, то судиться за храм Миколи Набережного на Подолі, а то вдає, нібито Патріярх Філарет і є наступником Патріярха Мстислава.

ДУХОВНІСТЬ І МИ

Євген Сверстюк

Про відродження віри і Церкви

УАПЦ тримається тих форм, які витворили православні на еміґрації і які повернулися в Україну разом з Патріярхом Мстиславом. Ці форми наповнені релігійністю і національною активністю, але передусім – прагненням відродити Церкву як духовну інституцію. І все ж таки – стукати, стукати в двері і шукати виходу з міжнародної ізоляції. Справа в тому, що РПЦ на початку 90-их розгорнула дипломатичну активність, щоб забезпечити в православному світі підтримку санкцій проти свого екзарха в Україні Філарета, що проголосив автокефалію – і досягла свого. Митрополит Філарет зігнорував позбавлення сану, анатему, як санкції суто політичного характеру. Але при цьому очолив УПЦ КП і поставив її, разом з собою, в стан ізоляції – замість захищати Церкву від ізоляції. Його виступ в дусі цілковитого іґнорування Патріярха Константинопольського не підносить духу вірних УПЦ КП, а навпаки. Звідси та непевність в становищі багатьох священиків, які не належали б до Московського патріярхату, якби не бар'єр „неканонічности". Звідси і те сум'яття, яке може вносити в душі людей будь-який бородань в рясі, потрясаючи перстом: „Я канонічний, і тільки мої дійства благодатні". А для простих людей – це арґумент!

Українцям в діяспорі картина розкривається більш через політичну призму. Це видно і в публікації д-ра П. Шаєнка: „Від Києва я не відречусь". Звичайно, за таке гасло кожен справжній українець, віруючий чи не віруючий, схопиться обома руками. І матиме рацію кожен, вимагаючи від ієрархів своєї Церкви, щоб вони в Константинополі займали християнську відважну і відверту позицію захисту і ствердження духовної, історичної, патріотичної причетности до Києва. І тут не було ніякого фальшу, бо кожен православний християнин розуміє, що це природні, Богом освячені зв'язки, яких не слід поривати. Однак, коли далі автор твердить: „Мусить бути один Київський патріярхат", то природно запитати: „Як це зробити? Наказом? Силою? Чи мудрістю і зусиллями самого Київського патріярхату?" Мабуть, залишається думати над останнім.

Церква, отже, повинна створювати собі авторитет своїм щоденним діянням. Вона повинна очищуватися від старої скверни. Вона повинна мудро співпрацювати з іншими, йти їм назустріч. Хоча б на добросусідську співпрацю. Не можна ж без кінця скаржитися на поганих сусідів, треба ж колись пошукати колоди і у власному оці. На всі ці резони часто дають відповідь: „А ви подивіться на них! Хіба ж можна в такому світі займатися самоочищенням?" Це – фронтова логіка. Самоочищення – це суть усякого духовного життя. Навіть політичного.

Може, комусь здається, що якби в Україні була єдина Православна Церква Київського Патріярхату, то духовно-моральний клімат в країні налагодився б. Подумаймо: в Росії панує єдина РПЦ – і що з того? Думаєте, даремно вона впадає в блуд владолюбства і нечестивої торгівлі? Думаєте, що Патріярх Московський не має клопоту з парафіями, які вибирають дорогу звільнення та духовно-морального оновлення?

Проблема у нас нині не просто в тому, щоб створити єдину Церкву, а – щоб наповнити. Її не змогли створити навіть большевики: вони постійно боролися то з „сектантами" (тобто з активністю протестантських церков), то з греко-католиками.

Проблема в тому, щоб творити Церкву авторитетну, привабливу для чуйних дітей знедуховленого і заполітизованого народу. Досить сказати, що біля витоків УПЦ КП стояли люди, які до церкви не ходять. Від патріотичної риторики нині в Україні сахаються. Надходить пора впізнавання дерев за плодами.

Усе це не знімає проблеми об'єднання православ'я. Але об'єднання починається з позитивної співпраці. Боротьба за вплив, залицяння до влади, підступи, суди – це дорога роздору і руїни людських душ. Така церква відштовхує людей. Посткомуністичні міжконфесійні чвари потроху відходять.

І все те все
Потроху вітер рознесе
(Т. Шевченко).

Найактуальніше зараз – налагодити контакти й співпрацю в Україні між чесними трудівниками на ниві духовній. Адже більшість народу живе суєтно поганськими забобонами. Охрестять дитину – і на тому кінець. А для дітей вже нема тих бабусь, що переливають свою любов і віру.

Скрізь стає на першому пляні проблема справжности і щирости переконань, проблема – розбудити і засвітити. Нарешті, слід задуматися і над таким питанням: чи варто ламатися саме у ті двері, за якими глуха стіна? Адже церква Патріярха Філарета не буде прийнята в православному світі. Чи можна дорогу до храму зводити саме до тих дверей? Якби від мене залежало, я б взагалі не закріплював відбудованих у Києві храмів ні за якою конфесією: хай люди звикають до того, що поділ українських православних церков – явище тимчасове і минуще. Бо що то за конфесії, коли між ними нема теологічних і канонічних відмінностей? Уся заплутаність, усі сум'яття пішли від недоброю силою навіяної зміни назв. Поділ режимної РПЦ в Україні мав би проходити між УАПЦ і УГКЦ, а все інше – то від лукавого, тобто заплутання слідів. Нову назву Церкви треба підпирати такими шуканнями і стражданнями, які були у Мартина Лютера, які були у Василя Липківського.

В те останнє десятиліття віку жорстоких випробувань кожна людина віри, кожна Церква мали б іти до III тисячоліття Різдва покаянно зі своїм власним іменем і молитвою: Це я, Господи! – це той талан, що Ти дав мені для примноження.

В наші часи важко говорити голосом Савонароли і наголошувати непохитні правди Нагірної проповіді. Але інший голос не має сенсу. Прихильникам такої собі „Церкви для грішників" слід нагадати, що їхня інституція буде пустувати.

Немає вже тих традиційних спонук, які збирають усю громаду до церкви. Нині люди, коли вже шукають дороги до храму, то до справжнього. І та навернена людина в церкві чогось варта тоді, коли починає всіма силами розбудовувати храм, а не використовувати в профанних цілях.

Минає 10 років від часу третього відродження УАПЦ. І яких драматичних років! Центральною постаттю драми був Патріярх Мстислав. Мені не доводилося більше бачити в житті такої сильної особистості старця, сповненого віри у святість своєї справи, здатного протистояти майже усім! Він заповідав єдність Української Православної Церкви, але – навколо хоругви Церкви-Мучениці, готової і далі стерпіти все задля збереження лиця.

Ми вже бачимо, що в наступному столітті поглиблюватимуться пошуки ідентичности. Наша хоругва і наш чесний стяг боротьби залишаються разом з нашими „священними каменями".

Зрештою, все це речі очевидні і в Україні, і в діяспорі, про що так переконливо пише Наталія Кібець з Мінеаполісу („З яким Києвом?"): „Обов'язком української діяспори є зберегти чистоту нашої віри, зберегти мову, традиції. Ми не сміємо сходити на манівці".

Очевидно, не треба лякатися боротьби, якщо це боротьба за святиню. Її треба постійно животворити. Розчищувати джерела. І виганяти міняйлів з храму.

У зв'язку з розширенням, компанія

MEEST-AMERICA

приймає працівників до бюра.

- Необхідне досконале знання української та англійської мов,
- навики праці на комп'ютері,
- вміння спілкуватись з клієнтами.

Також працівників до складу для забезпечення:

- підготовки до відправок морських та авіавантажів,
- достави вантажів в аеропорти,
- обліку та документації.

Компанія пропонує конкурентну платню та бенефіти.

Висилайте резюме на адресу:

817 Pennsylvania Avenue
Linden, NJ 07036
або на факс **(908) 925-7898**

ПРОДОВЖЕННЯ ПОЛЕМІКИ

З яким Києвом?

ПРОДОВЖУЮТЬ НАДХОДИТИ ВІДГУКИ НА СТАТТЮ П. ШАЄНКА "ВІД КИЄВА Я НЕ ВІДРЕЧУСЬ"

Голос розпачу відчувається в статті д-ра Петра Шаєнка „Від Києва я не відречусь" („Свобода", 9 липня ц.р.). І не лише в автора, а й у більшості православних українців діяспори, а ще більше – у православного населення України. Церкву Христову опанували політикани, номенклятурники. 74 роки панування атеїстичного московсько-комуністичного уряду вихолостило не лише мозки, а й душі людські. Це – велика загроза для існування в майбутньому цілої української нації, всього українського народу.

Про стан життя в Україні діяспора дізнається з часописів, приватного листування або від гостей з України, що відвідують знайомих чи рідних, також від тих з діяспори, хто побував в Україні, від політично-партійних представників, які, гостюючи за кордоном, не приховують справжнього стану в Україні. Але! Про Українську Автокефальну Православну Церкву інформується найменше. Населення України, особливо на сході, раде, що врешті може вільно молитися в церкві, яку нищили комуністи, але не орієнтується, до кого ця церква належить – до Московського Патріярхату, чи вона Українська Автокефальна чи Київського Патріярхату. Мова в церкві – слов'янська з російським забарвленням, а російська мова панує повсюди, як і панувала раніше.

Українська Православна Церква весь час вела боротьбу за своє існування. Вона мала часи розквіту, були й часи занепаду, але вона ніколи не гинула.

В Україні має бути Українська Автокефальна Православна Церква. Вона є опорою і допомогою у відбудові Української Держави. Придивіться уважно, хто ховається за вивіскою сучасного Київського Патріярхату? Сучасний Київський Патріярхат не визнає автокефалії, він лише спекулює ім'ям бл. п. Патріярха Мстислава, який все своє життя боровся за звільнення України від поневолення. Хто очолює сучасний Київський Патріярхат? Сумна біографія і сумні дії цієї особи. Москва, якій так ретельно в свій час допомагав сьогоднішній патріярх, панує й далі в Україні. Всі стародавні українські святині – в їх руках, московські ставленики з амвону гудять український народ. Все українське, все найцінніше вони забрали з України і тим пишаються, як своїм. У минулі роки про Київський Патріярхат і його провідника писали редактор „Українських Вістей" Михайло Смик, редактор Юрій Валуєв з „Вістей України", „Нові Дні" – інтерв'ю д-ра А. Лисого з митрополитом Філаретом, інтерв'ю протопресвітера Степана Ярмуся з Патріярхом Київським Філаретом. Варті уваги стаття Євгена Сверстюка „Патріярх Мстислав", Олекси Новака „Тернистий шлях українського Православія в добу сучасности", О. Нижнього „Як Вас тепер називати". Це лише частка, якої досить, щоб пізнати, хто очолює Київський Патріярхат і для кого він потрібний.

Ми, діяспора, привезли з собою на нову обітовану землю любов до України, її мови, історії, традицій, культури, а також до її Церкви Христової – Української Автокефальної Православної. Вкладали сили, час і кошти, побудували Центр Православія в Саут Баунд Бруку, Нью-Джерзі, продовжували справу великого мученика за Українську Автокефальну Православну Церкву митрополита Василя Липківського.

Минули роки, багато змін сталося у світі й в Україні, але обов'язком української діяспори є зберегти чистоту нашої віри, зберегти мову, традиції. Ми не сміємо сходити на манівці, ми мусимо розпізнавати, де є правда, а де облуда, бо спокусників навколо дуже багато. Я не дивуюсь молодим, які легко пристали до Київського Патріярхату, бо вони любили Україну і вірили в правдивість агітації. Київ для нас всіх є дорогим, але не московський, не комуністичний, не лжепророчий, а наш, український.

Чи не час прокинутись, розплющити очі, зняти з себе плями несвідомости? Пам'ятаймо – Господь завжди з нами і між нами. Він нам допоможе вивести Українську Автокефальну Православну Церкву на шлях правди, на шлях перемоги.

Наталія Кібець,
Міннеаполіс, Міннесота

Степан Горлач хоче посадити дві тисячі дерев

У 1992 році, на зорі української незалежности, житель Торонто Степан Горлач вирішив перейти всю Україну навхрест і таким чином символічно освятити її. Задум на ті часи був не тільки сміливий, але й небезпечний. Але Степанові Горлачеві ніщо не стало на заваді. Про перебіг цих надзвичайно цікавих подій читач зможе довідатися з книги „Христини незалежности", котра вийшла в Україні у 1992 році.

В минулому році письменник Степан Горлач зателефонував до мене, запрошуючи зустрітися. Так я дізнався про організаційний комітет „Життя і любов – 2000".

Щоб належно відзначити 2000 років християнства і зібрати фонди на будову Світового центру, з ласки Всевишнього і благословення Київського Патріярхату, Степан Горлач вирішив відвідати кожне поселення українців у західній і східній діяспорах, пройти пішки з місцевим духовенством всіх віровизнань до центру поселення і посадити кілька дерев в залежності від чисельности громади. Всіх дерев у світі має бути посаджено дві тисячі.

Останні 55 дубів С. Горлач хоче посадити в Києві на місці палацу Атили. А чому 55? Тому що в 55 році апостол Андрій Первозваний поставив на київських горах хрест. С. Горлач збиратиме фонди на побудову всесвітнього духовного наукового центру в невтральному місці світу, або навіть в Почаївській лаврі, в центрі християнської Европи.

Задум Степана Горлача – це робота не однієї людини, не одного комітету, не однієї громади. Ми всі зобов'язані проявити любов до свого народу, до нашої Церкви, подбати, щоб цю подію святкували українці не лише в Києві, але і на Далекому Сході, в Сибіру, Москві і Петербурзі.

Комітет „Життя і любов – 2000" вирішив увічнити кожне звернення до майбутніх поколінь своїх співвітчизників. Такі звернення будуть розміщені під кожним посадженим деревом у спеціяльно виготовлених мініятюрних сейфах.

Організаційний комітет „Життя і любов – 2000" звертається до людей доброї волі відгукнутися на адресу нашого комітету: **Life and Love Committee, So-Use Credit Union, 2265 Bloor St. West, Toronto, Ontario M6S 1P1 – Account 1098830-So-Use. Tel.: 536-8776 або (416) 255-3171.**

Майбутні покоління заслужено оцінять ваші пожертви. Таке звернення підписали о.д. мітрат Мирон Стасів і Степан Горлач.

За дорученням комітету,

П. Гринчишин,
м. Торонто, Канада

ПРИДБАЙТЕ НОВЕ ВИДАННЯ – КОЛЬОРОВУ КНИГУ-АЛЬБОМ
„СЛАВА УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА"

яка вийшла у видавництві „Фортуна" українською мовою. Велика книга-альбом, історія козаччини широко кольорово ілюстрований, люксусово виданий, містить 380 ілюстрацій, 340 сторінок, прекрасний подарунок.

Рівнож маємо на складі попередні наші видання:

„UKRAINE AND UKRAINIAN", „UKRAINE HISTORY AND ARTS"– англійською мовою, „УКРАЇНЦІ В СВІТІ"– українською мовою.

Наше видавництво має на складі великий вибір поштівок на всякі нагоди. Всі ці видання можна набути:

Ukrainska Knyharnia, 4340 Bernice St., Warren, MI 48091. Tel.: (810) 754-0576
West Arka, 2282, Bloor St., W. Toronto, ON M6S 1N9. Tel.: (416) 762-8751
Yevshan Commun. Box 325 Beaconsfield, QU H9W. 5T8, Tel.: 1-800 265-9858
„Fortuna", P. Kardash, 74 Snell Gr., Oak Park, Vic 3046 Australia, Tel/Fax (613) 9306-4431

Знову відбулася Свята Літургія

Наша українська Автокефальна Православна Церква св. Покрови заснована у місті Фініксі в 1960 році. Громада мала довгі літа відданих православній вірі служителів, як св. п. о. Андрій Ілінський, о. Іван Крестюк, о. Григорій Волковинський та інші, що були настоятелями. Тепер наша парафія від Провідної неділі не мала священика. Але 27 червня голова парафії Василь Швець запросив священика парафії Святої Покрови в Сандієго о. Ігоря Пірощенка. Хоч день був спекотний, до церкви прибуло 45 осіб. Отець Ігор відслужив Святу Літургію. Хором диригував Олександер Сагуленко. У Богослужбі допомагали Микола Теслевич, Юрій Ілінський.

Потім відбувся парафіяльний обід.

Микола Теслевич,
Фінікс, Ар.

Добридень, школо!

От і проминуло тепле літечко: у вересні дітей знову чекають відчинені двері шкіл. Як і кожного року, радо вітатиме дітей та батьків школа українознавства у Морріставні. Заняття у ній розпочнуться в суботу, 11 вересня, в приміщенні парсиппанської „гайскул". Всього у школі навчається понад 200 учнів. У наймолодших клясах вивчають українську мову, історію, природу України. Окремим предметом відтепер буде спів. Старшеклясники вивчатимуть, крім української мови, географію, історію і культуру України.

Дирекція школи і вчителі прагнуть не тільки дати знання про Україну, але й збудити повагу і любов до неї, до її давньої звичаєвої культури, до релігійних традицій. Отже, ласкаво запрошуємо до нашої школи.

Ольга Марин,
вчителька школи українознавства

У Києві появилася книга МИРОСЛАВА МЕЛЬНИКА

„УКРАЇНСЬКІ ПРОБЛЕМИ"

Київ (УІС „Смолоскип"). В Києві у видавництві „Смолоскип" появився збірник ві-домого українського політолога, доктора економічних наук Мирослава Мельника зі США „Українські проблеми".

Книга має 694 сторінки, великого формату. Вона охоплює важливіший публіцистичний і науковий доробок д-ра М. Мельника за останніх п'ятдесят років. У книзі опубліковано 196 статей і коментарів автора на політичні, економічні, літературні, громадські й мовні теми за час від 1947 до 1998 року.

Майже всі статті і коментарі М. Мельника менше актуальні сьогодні, як вони були в час їхнього написання, у чому і важливість їх опублікування в Україні.

Статті М. Мельника друкувалися в газетах „Свобода", „Тризуб", „Америка", „Український голос", „Вечірній Київ".

В передмові до книжки викладач університету „Києво-Могилянська Академія" Роксана Харчук пише: „У статтях Мирослава Мельника... чітко прослідковується демократична і об'єктивна позиція автора, позиція інтелектуала, фахівця, який відмежовуючись від крайніх ідеологічних течій, концентрує свою увагу на самій природі й суті явища".

Поява книжки М. Мельника в Україні викликала велике зацікавлення київської інтелігенції. На презентацію книжки в будинку Спілки Письменників України 8 червня 1999 р. зібралися політики, письменники, молодь.

На презентації книжки М. Мельника виступали депутати Верховної Ради попереднього скликання Михайло Горинь і Петро Осадчук, перший голова Демократичної Партії України і колишній політв'язень Юрій Бадзьо, головний редактор „Вечірнього Києва" Віталій Карпенко, письменники Олександер Шугай і Олекса Ющенко. У мистецькій частині виступали народна артистка України Галина Яблонська і тріо бандуристок, стипендіяток „Смолоскипа", сестри Сокальські з Івано-Франківська.

Після презентації книжки, у письменницькому ресторані „Еней" відбулося прийняття, під час якого була нагода особисто познайомитися з автором книжки, обмінятися думками.

Ціна книжки д-ра М. Мельника „Українські проблеми" – 25 дол.

Замовлення разом з належним проситься надсилати на адресу:
SMOLOSKYP, P.O.BOX 8041, Bridgewater, NJ 08807, USA

ЗВІДУСІЛЬ

Життя в Росії погіршується

Статистична служба Росії відмітила падіння рівня життя росіян від часу кризи минулого року. Середній росіянин втратив чверть своїх реальних доходів. В липні середній дохід становив 60 долярів на місяць (на 25,5 відсотка менше, ніж рік тому), середній заробіток - 65 долярів, мінімальна соціяльна допомога - 39 долярів, число безробітних зросло на мільйон осіб і становить 12,4 відсотка працездатного населення.

Шантажував фірму Nestle

Впровж двох років 43-річний німець румунського походження шантажував фірму Nestle, підкидаючи в магазинах отруєні вироби, які на вигляд не відрізнялися від продуктів фірми. За припинення цієї діяльності він зажадав від фірми діяманти вартістю 25 млн. марок. Вистежили злочинця, коли проконтролювали лет поштового голуба, який на вимогу шантажиста мав доставити йому коштовності.

У Литві засудили комуністів

Шість колишніх провідників Комуністичної партії Литви засуджені до тривалого ув'язнення за антидержавну діяльність, коли після проголошення незалежности Литви 11 березня 1990 року вони сприяли діям совєтського війська по придушенню національно-визвольного руху. 11-13 січня 1991 року у Вільнюсі в сутичках з совєтськими вояками загинули 14 осіб, багатьох було поранено. 72-річний колишній перший секретар Центрального комітету Комуністичної партії Литви Міколас Бюрокевічюс, зокрема, позбавлений волі на 12 років.

Мандрівник не заблукав!

Через місяць після початку пошукової акції в Австралії було знайдено американського мандрівника Роберта Богуцького, який вирішив пройти 800 км австралійською пустелею. Роберта помітили з гелікоптера, коли він йшов долиною колишнього струмка. Доставлений до лікарні мандрівник сказав, що він взагалі не загубився. Він встиг пройти 350 кілометрів.

Парашутистку врятувала спеціяльна служба

В Польщі потрапила на дерево 17-річна парашутистка з Білостоку. Ні працівники аероклюби, ні пожежники не могли її зняти - драбини були надто короткими. Довкола дерева, на якому висіла дівчина, зрізали усі насадження і викликали антитерористичну бригаду зі спеціяльним оснащенням. Вояки зняли потерпілу з висоти 30 метрів.

Контроля Інтернету

45 країн світу повністю або частково контролюють вихід своїх громадян до Інтернету. Двадцять з них мають особливо сувору контролю, а тому визнані французькою неурядовою організацією „Репортери без кордонів" „ворогами Інтернету". В числі останніх колишні республіки СССР - Азербайджан, Білорусь, Казахстан, Киргизія, Туркменістан, Таджикистан і Узбекистан.

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

З подякою потверджує наступні вплати на потреби Пласту в Україні й інших краях, де організується Пласт.

Список ч. 18 за час від 1 січня 1999 р. до 30 червня 1999 р.

5,000.00 дол. — Пластова станиця, Філядельфія—на розвій Пласту в Польщі.
1,500.00 — Загін "Червона Калина"—на переведення Спортивно-Вишкільного табору.
1,000.00 — Ярослав Пришляк—з нагоди ювілею дня народження.
по 305.00 — Любомир Романків, Юрій Слюсарчук—на Кримський регіон.
250.00 — Богдан Целевич.
50.00 — Осередок Праці УПС Баффало—на табори в Івано-Франківську.
50.00 — Станиця Баффало—на табори в Івано-Франківську.
10.00 — Diaspora Enterprises.

Датки на розбудову Пласту на нових теренах та декляраціія тої самої суми впродовж 5 років "Фонд Начального Пластуна"
1,000.00 дол. — Марія Фішер-Слиж.
по 500.00 — Любомир Онишкевич, Юрій і Авра Слюсарчук,Василь Сосяк.
100.00 — Віра Левицька.
25.00 — Христина Дякунчак.

Датки на видавничий фонд Пластового шляху.
25.00 дол. — Оксана Коропецька.
10.00 дол. — Богдан Крамарчук, Любов Маринюк.

З нагоди зустрічі пластового гуртка "Голуби"
по 100.00 дол. — Богдан і Віра Андрушків, Юрій і Евгенія Бабії, Володимир і Ніна Бандери, Марія Комановська-Захаріясевич, Роман Канюка, Михайло і Оксана Комановські, Орест і Оксана Кузьми, Михайло і Ольга Мочули, Юрій і Іванна Солтиси, Михайло Пікас, Богдан і Мирослава Тузіви, Юрій і Марійка Українські.

В пам'ять св. п. проф. д-ра Мирослава Грещишина
50.00 дол. — Ярослав Пришляк.
20.00 — Богдан Пашковський

В пам'ять св. п. Стефанії Зварун
100.00 дол. — Ляриса Музичка.

В пам'ять св. п. пл. Катерини Карпяк
40.00 дол. — Марія Небеш.
10.00 — Богдан і Марта Ковч.

В пам'ять св. п. пл. сен. Тараса Когута
100.00 дол. — Міляс Лебедович.

В пам'ять бл. п. Ірини Клос
100.00 дол. — Марія Купчинська.

В пам'ять св. п. д-ра Мирона Кравчука
600.00 дол. — Ольга і Мирон Кравчуки.
250.00 — Адріян і Ляриса Кесали
по 200.00 — Люба Галібей, Любомир Романків.
по 100.00 — Борис Криницький, Юрій Кух, Микола Нич, Донна Чехович.
по 50.00 — Ольга Боба, Параскевія Іванець, Володимир Кух.

В пам'ять бл. п. д-р Ірини Крамарчук
по 100.00 дол. — Тарас Котляр, Богдан і Ліда Крамарчуки, Олесь Крамарчук, Роман Крамарчук.
по 75.00 — Coworkers at ITT Avionics, Clifton, NJ; St. Mary's of Nazareth Hospital, Chicago, IL.
50.00 — Йосип Демко, Ігор і Оленка Матвіїшини.
30.00 — Оксана Луцька (на вид. фонд. "Пластового Шляху").
25.00 — Олександра Юзенів.

В пам'ять бл. п. Евдокії Лучкань
100.00 дол. — Володимир Лучкань.
по 50.00 — Стівен і Дарія ДеЛяліо, Роксоляна Лучкань, Святослав Лучкань, Мирон і Ірина Красії, Софія Савойка.
по 30.00 — Євген і Ляна Бабії, Катрія Гадзевич, Ірина Юрчишин.
по 25.00 — Андрій і Ірина Бійки, Надя Гафткович, Адріян і Марта Дергаки, Володимир і Уляна Зіничі, Орест і Оксана Кузьми, Роман і Мелания Кузьми, Анна Олексишин, Ірина Остапюк, Олександер і Анна Пришляки, Петро і Стефанія Пришляки, Ірина Чайковська.
по 20.00 — Віра Вахаріясевич, Катерина Ковінко, Наталка і Ольга Коршенюки, Сергій і Серафина Ольшанські, Роман і Соня Пляташі, Яків і Марія Полуги, Ігор і Наталія Рудко з родиною, Володимир Саляк, Роксоляна Саляк, Ігор і Лин Стасюки, Юрій Стахів, Володимира Теслюк, Людмила Хмелівська, Валентина Худовська, Олександер Шендюх.
по 10.00 — Ванда Бакстер, Юлія Вишневська, Василь Волошко, Е. Гулич, Тарас і Ірина Сивенькі.

В пам'ять бл. п. пл. сен. кер. Ярослава Падоха
100.00 дол. — Марія Купчинська.

В пам'ять бл. п. Романи Пиндус
100.00 дол. — Загін "Червона Калина".

В пам'ять бл. п. пл. сен. дов. Лева Поповича
100.00 дол. — Ярослава Пастушенко.

В пам'ять бл. п. Емми Послушної
100.00 дол. — Юрій і Авра Слюсарчуки.
30.00 — Юрій і Анна та Ірена Павлічки.

В пам'ять бл. п. Марії Смішкевич
100.00 дол. — Роман Воронка.

В пам'ять бл. п. пл. сен. Євгена Титли
100.00 дол. — Богданна Титла.
по 50.00 — Тереса Бень, Остап Винник, Нестор і Ляриса Голинські, Роман Комарницький, Богдан і Нуся Савраси.
40.00 — Богдан і Ліда Крамарчуки.
по 25.00 — Марія Бакалець, Іван і Наталка Коропецькі, Богдан і Ірена Рабії, Ярослава Рубель, Юрій і Катерина Стецюки, Люба Цьолко.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Дарії Хухри
200.00 дол. — Любомир Курилко.
по 150.00 — Ігор і Христина Дякунчаки, Міляс Лебедович з родиною.
по 100.00 — Орест і Оксана Бедрії, Ігор і Марта Воєвідки, Микола Гірняк, Віра Іваницька.
75.00 — Леся і Павло Кузьмини.
по 50.00 — Володимир Барагура, Ігор і Дарія Витвицькі, Марійка Ганкевич-Дейвіс, Франко і Ліда Грабові, Ігор і Марія Зубрицькі, Юрій Клюфас, Ярослав і Богданна Комаринські, Ярослав Кривяк, Микола і Ярослава Крижановські, Люба Лукомська, Ярема і Христина Раковські, Роман Сас.
по 30.00 — Орест і Адріяна Грабові, Любко і Аня Коцюби.
по 25.00 — Роман і Стефанія Барановські, Софія Барусевич, Олександра Білас, Микола і Ольга Василики, Ольга і Роман Равлюки, Зенон і Оля Савчуки, Марія Січинська, Данило і Анна Слободяни, Галя Татарська, Ярослав і Катрія Червоняки.
по 20.00 — Оля Бодляк, Іван і Зеновія Бундзяки, Оксана Ленець, Андрій і Надя Коцюби, Дора і Іван Кульчицькі, Марія і Осип Морози, Стефа і Роман Морози, Михайло Рубич, Ліда Яців.
15.00 — Анна Візняк.
по 10.00 — Дарія Баран, Михайлина Баран, Роман і Лідія Бобяки, Христина і Степан Головаті, Мелянія Кокорудз, Мирослава Кондра, Дмитро і Силвія Кузіви, Корнеля Лонкевич, Міля Ренер, Ярослав Січинський, Агнес Хоманчук.

В пам'ять св. п. пл. сен. кер. Ярослави Ціханської
по 150.00 дол. — Анна Поліщук.
по 100.00 — Родина Татарських.
по 50.00 — Мирон Бучак, Григорій і Надя Гриновець, Ігор і Марія Зубрицькі.
40.00 — Родина Витвицьких.
по 25.00 — Роман і Стефа Барановські, Соня Барусевич, родина Захаріясевичів, Микола Курчак, Ліда Яців.
по 20.00 — Анна Ковальчук, Богдан Ковч, Ольга Мороз, Таня Паш, Роман і Ольга Равлюки, Ярослав і Марія Січинські, Данило і Анна Слободяни, Олег і Зіна Стецики, Дарія Хухра, Юрій і Марта Цюваники.
15.00 — Меланія Кокорудз.
по 10.00 — Міля Ренер, Маргарета Робінс-Генеті.

В пам'ять бл. п. Ярослава Шарка
по 100.00 дол. — Роман Дикий, Стефан Кушнір, Василь Саляк, Мирон Шарко.
по 50.00 — Константин і Тереня Бені, Іван Коропецький, Тарас Хархаліс.
40.00 — Роман Герасимович, Борис Ставничий.
по 25.00 — Володимир Гнатківський, Борис і Звен Захарчуки, Тарас і Ксеня Козбури, Ірена Купчинська, Юрій Луцишин, Стефан і Анна Макухи, Василь і Марія Панчаки, Любомира і Донна Сілецькі, Орест Слупчинський, Аріядна Терлецька, Теодор і Марія Угорчаки, Ярослав Яримович.
по 20.00 — Методій Борецький, Мирослав Лабунька, Іванна Луцишин.
по 15.00 — Марта Турчин.
по 10.00 — Данило і Ксеня Захарчуки, Христина Масюк, Марія і Христина Озарківи, Василь Петрів, Олександер і Евгенія Харківи, Дарія Химич.
5.00 — Анна Клос.

В пам'ять бл. п. Богдана Шипилявого
30.00 дол. — Ярослав Пришляк.

ПОТРЕБА ВСЕ ЩЕ ІСНУЄ!

Звертаємося до пластунів та приятелів Пласту складати пожертви на потреби дальшого розвитку Пласту в Україні, особливо на поширення та закріплення Пласту в нових місцевостях нашої Батьківщини. Просимо виставляти чеки на Plast-Ukraine та слати до:

Plast Conference, Inc.
c/o Dr. George Slusarczuk
67 Bayberry Drive, Monroe, NY 10950-5607
Тел. 914-782-0977

Всі датки на "Пласт в Україні" можна відтягнути від податку.

Головна Пластова Булава

Дякуємо за ліки

У відповідь на моє звернення („Свобода", 30 квітня ц.р.) я одержала від окремих людей з Америки та інших місць люб'язну допомогу, зокрема ліки „Парлодел" і кошти на придбання ліків. Щиро дякую братам-українцям за океаном Теодорові Трусевичу, Р. Білаку (США), Йосифові Цирюкові (Австралія), Стефанії Палюх і Галині Хотинецькій (Канада) за розуміння мого стану, моральну підтримку і допомогу.

Ліда Березюк,
с. Цуцилів, Надвірнянський район,
Івано-Франківська область

Гураґан чи торнадо?

„Свобода" 20 серпня написала, що Солт-Лейк Сіти навістив гураган. Насправді гураґани постають над морем і йдуть від Західньої Африки. Я вже понад 20 років мешкаю на Фльориді і добре знаю, що це таке. Те, що сталося в Солт-Лейк Сіті, називається „торнадо". Ці явища бувають переважно в центральній Америці, в долинах. Їх важко передбачити.

Дарія Ломницька,
Веніс, Фльорида

Наша церква у славі воскресла

Шість років тому парафіяни греко-католицької церкви в с. Чайковичах на Самбірщині звернулися до „Свободи" з просьбою надрукувати листа п.з. „Наша церква у славі воскресне!". Не залишились осторонь цієї справи і мешканці села. За цим друкованим словом надійшли пожертви з діяспори на дві з половиною тисячі доларів, з яких одну тисячу подарував п. Ярема з Чикаґо.

Кожну пенсію селяни жертвували на престіл Божий. І ось піднявся до неба величний храм. Але в середині – пустка. Припинились роботи – немає коштів. Пенсія людям не виплачується місяцями та й її заледь на податки вистачає. А так хотілося б до 2000 року завершити будівництво, поставити іконостас і дзвіницю та ще й впорядкувати могилу борцям за волю України.

Звертаємося ще раз до читачів „Свободи" з просьбою допомогти у здійсненні цих мрій збіднілим нині селянам в Україні.

Пожертви просимо надсилати на адресу: **Self Reliance Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, NY 10003** з зазначенням на чеках: **„Chaikovychi Church Bldg. Fund, Acc. 19759-00.**

Петронела Винницька

Подарували надію

Минулого року „Свобода" надрукувала листа мого чоловіка Василя Павлюка „Чого я шукаю в російській столиці?". Василь писав листа із Москви, а я нічого про це не знала. Уявіть собі моє здивування, коли почали надходити з Америки гроші і пакунки, адже родини в нас ніде за кордоном немає. Потім прийшли листи, і я все зрозуміла.

Через вашу газету я хотіла б щиро подякувати всім добрим людям, які нам допомогли. Вони не тільки підтримали нас матеріяльно, а й вселили віру в небайдужість людей, надію на краще. Також хочемо подякувати газеті „Свобода" за те, що надрукувала листа.

Наша сім'я не звикла до безкорисливої допомоги, адже навіть і гроші, зароблені чесною працею, держава не виплачує. Ми щодня згадуємо в молитвах тих, хто нам допоміг, а підросте син – і його навчимо.

Можливо, ми зможемо чимось допомогти українцям з Америки? Можливо, можемо щось зробити для газети „Свобода"? З радістю допоможемо.

Мій чоловік тепер в Польщі на заробітках, бо в Україні його праця і далі не потрібна. Я працюю в дитячому садку, за спеціяльністю – психолог. Синочкові Павликові – 3 рочки.

Таня Павлюк,
м. Чортків, вул. Степана Бандери
60б, кв.16.

Тату, відгукніться!

Дорогий тату, пише до вас ваш син Степан. Про вас я дізнався від моєї мами Марії Макарської з села Поріччя, яка, на жаль, в 1971 році померла.

Я народився 31 березня 1939 року в селі Поріччя. Коли мені виповнився рік, мама, у зв'язку з тяжкими умовами життя, була змушена переїхати в село Маньчиці до Стахового Івана і Боцевої Єви, в яких не було своїх дітей, і вони взяли мене за свого, а мама помагала їм у господарстві.

У 17 років я пішов до Львова на роботу, після служби у війську одружився. Жінку взяв з села Залужжя, мама її – з Маньчичь. В нас є дві дочки – Оля і Леся, обидві вийшли заміж, від Олі маємо внучку Іринку – 10 років, від Лесі внучка Ромчика – 2 роки.

В 1965 році я зустрів вашого брата, він кульгав на ногу. Від нього я дізнався, що ви були в Німеччині, а пізніше переїхали до Америки. Він сказав, що знає про вас від Катерини Шутяк, яка приїжджала з Чикаґо до сестри в Маньчиці.

Всі ці роки я думав про вас і мріяв побачити. І зараз, коли мені вже 60 років, мені дуже цікаво вас побачити, хоча б на фотографії.

Наша адреса: **м. Львів, пр. Червоної Калини, 99, кв. 5.**
Тел.: **22-58-49.**

Степан Макарський

Коли я збиралася до Америки, цього листа приніс Степан Макарський. Його батько – Михайло Заяць. З приводу цього листа можна також написати до моїх родичів: **Stavnychy, 1121 Cresthaven Dr., Silver Spring, MD, 20903.** Тел.: **(301) 439-7319**.

Ярина Галишич

Дві родини у Львові від минулої осені живуть без води, газу і електрики

Дві українські родини – Вільгардти і Рибські, разом 10 осіб, оселилися в малому шатрі перед будинком обласної Ради на знак протесту проти складних умов життя. Їхні помешкання у Винниках (вулиця Галицька, 94) розташовані у старому будинку, що належить війську. Від 14 жовтня минулого року будинок позбавлений газу, електрики і води. Військова влада домагається виселення сімей з будинку, в якому вони живуть 40 років.

Обидві родини просять обласну Раду дати їм інше помешкання або повернути воду, газ і світло. Щодня Вільгардти і Рибські ходять до урядовців обласної державної адміністрації і просять їх допомогти їм, однак безуспішно. Загалом цей конфлікт тягнеться від 1994 року, але ніхто з керівництва обласної Ради не звертає уваги на людську біду.

Д-р Роман Слиж

Діти з двох сімей біля плякатів протесту.

Шатро Вільгардтів і Рибських в центрі Львова.

ЗВІДУСІЛЬ

Ні "Боїнг", ні "Антонов"

Військове відомство Великої Британії мало намір взяти на озброєння Британських Військово-Повітряних Сил чотири літаки С-17 "Глобмастер" компанії "Боїнґ", або українські АН-124 з двигунами фірми "Ролс-Ройс".

Через фінансові проблеми Міністерство оборони цієї країни відмовилося від проведення конкурсу на лізинґ літаків. Після вивчення всіх пропозицій таке рішення оголосила баронеса Саймонс, яку нещодавно призначено на посаду міністра оборони. За її словами, "жодна з пропозицій не відповідає прийнятному поєднанню можливостей і витрат".

Допоміг пісок

В Чилє загубилася 9-річна дівчинка, яка оглядала з батьками старовинні руїни близько Сан Педро де Атакама за 1570 км від столиці. Опинившися в пустелі, де мороз вночі сягає 30 градусів за Цельсієм, дівчинка закопалася в пісок і так провела ніч.

Вранці вона вибралася з свого барлогу і рушила шукати людей. Коли дівчинка дісталася села, то розповіла, що серед ночі чула гуркіт авт, які шукали її, але боялася вибратися з нагрітого місця.

Чи відродяться мамути?

В Каліфорнії розпочато есперимент по відтворенню клонуванням мамутів, для чого насіння мамута, знайденого у замороженому стані в Сибіру, запліднено самку слона. Після 600-денної вагітности вона має народити дитя, яке матиме гени мамута.

Кожне наступне покоління наближатиметься до мамутів, аж через 30 років з'явиться перший повноцінний мамут.

Смертельні „дощі"

Щороку 1500 тонн уламків ракет і сотні тонн ракетного пального падає на землю поблизу російських космодромів Байконур (в Казахстані) і Плісецьк поблизу Архангельська . Від 1961 року в Росії запущено 250 важких ракет "Протон", кожна з яких скидала на землю рештки пального „"ґептил", яке є дуже отруйним.

Мешканці Алтаю розповіли, що на землю тут падала дивна піна, після чого було чутно сморід, відключалися електричні і телефонні лінії, а люди хворіли на шлунок та очі. Проте ніхто не досліджував це небезпечне явище.

7,700 фальшивих купюр у львів'янина

Співробітники карного розшуку Управління внутрішніх справ Львова затримали 33-річного чоловіка, що мав при собі 7 тис. 700 фальшивих 100-доларових купюр. Походження фальшивок поки що не встановлено.

Правоохоронці Львова обстежили околиці міських ринків та автовокзалу, де вже на сьогодні затримано кількох валютних спекулянтів і виявлено невелику кількість підроблених купюр.

АМЕРИКА СВЯТКУЄ...

(Закінчення зі стор. 6

СКРЕНТОН, Па. – У вівторок, 24 серпня, Джеймс П. Коннорс, посадник Скрентону, запросив членів місцевої української громади до Міської ради, щоб публічно відзначити 8-му річницю Незалежности України.

Посадник Коннорс проголосив 24 серпня Українським днем незалежности в Скрентоні і закликав мешканців міста приєднатися до великої кількости американців українського походження у визнанні цієї події та в молитві-проханні, "щоб ця незалежність збереглась назавжди".

Церемоніял закінчено піднесенням українського прапору та відспіванням українського національного гимну перед будинком Міської ради.

Біля щогли з українським прапором зліва: о. Нестор Коваль, парох української православної церкви св. Михаїла, Іван Олексин, президент Українського Братського Союзу, Джеймс П. Коннорс і Павло Івашко, президент Комітету Української Спадщини в Північносхідній Пенсильванії.

ДІТРОЙТ. – В неділю, 22 серпня, спільно підготовлене місцевими відділами УАКР і УККА свято розпочалось внесенням прапорів ветеранських, молодіжних і громадських організацій та відспіванням національних славнів Америки та України. Вступне слово виголосив українською і англійською мовами голова відділу УАКР Зенон Василькевич. Голова відділу УККА Борис Потапенко відчитав звернення до нашого народу голови СКУ Аскольда Лозинського. Мистецьку програму розпочали діти садочку та школи програмою під назвою „Привіт Україні". Привітання надійшли від Генерального консула України Бориса Базилевського, губернатора Енглера, мейора Воррену, від прихильників української справи конґресмена Д. Бонйора, сенатора К. Левіна та конґресмена С. Левіна. Від міської Ради м. Воррену виступив її голова М. Чупа. Слово взяла найбільш відома постать як українського, так і американського громадського і політичного життя Дітройту д-р Маруся Бек. Святкового промовця представила Рома Дигдало. Голова Української Греко-Католицької Церкви Владика Любомир Гузар насвітлив сучасний стан нашого народу та держави і вказав на перші промені надії на краще завтра. Гідним завершенням святкового відзначення були виступи Христини-Романи Липецької та мисткині художного слова Галини Демчук-Наумчук. На закінчення програми Х.Р.Липецька відспівала „Боже, вислухай благання". Почавши від мистецького оформлення сцени Володимиром Дигдалом свято було надзвичайно гарним.

Роман Лазарчук

БАЛТИМОР, Мд. – В неділю, 22 серпня, українська громада Балтимору і околиці відзначила 8-му річницю Незалежности України соборним Молебнем і святочним бенкетом.

Відзначення відбулось спільними заходами місцевих відділів УККА і УАКРади. Молебень в українській католицькій церкві св. Михаїла відслужили о. Михайло Михлик, парох церков св. Михаїла і свв. Петра і Павла, та о. Віктор Кулій, настоятель православної церкви св. Михаїла. Молитви за український народ та його державу закінчено відспіванням многоліттєвія Президентові України, членам уряду та українському народові.

Після Молебня відбувся святочний бенкет в прицерковній залі. Програму бенкету почато американським та українським гимнами, що їх відспівала заля при фортепіяновому акомпаньяменті Тараса Сметанюка, студента Лойола–коледжу.

По відкритті імпрези Климентієм Баб'яком, головою УККА, Джулія Гуменюк відчитала проклямацію губернатора стейту Мериленд Паріса Ґлендененґа. Згодом д-р Роман Верний познайомив залю з гістьми, а саме – з представником мейора Балтимору Дейл Кларком та Маріянною Крайтнер, представником конґресмена Бенджаміна Кардіна. Проклямацію мейора Балтимору Курта Шмока прочитав Дейл Кларк. Як губернатор, так і мейор міста проголосили день 24 серпня ц. р. Днем Незалежности України в стейті Мериленд та місті Балтимор, з відповідним зверненням до населення.

Святочне слово виголосив д-р Андрій Лемішка, УАКР. Усі промовці єднались думками з українським народом, раділи його успіхами, висловлювали готовність і надалі підтримувати його, але теж тривожились активізацією антиукраїнських сил, які силкуються повести наш народ в нове союзне ярмо, та жалюгідним станом рідної мови.

По святочному слові відбувся бенкет. Дейл Кларк привітав нашу громаду зі святом незалежности України від мейора Балтимору, а Маріянна Крайтнер зложила привіт від конгресмена Бенджаміна Кардіна. Бенкет закінчено співом пісні „Боже, вислухай благання" з новим текстом.

Б. С.

ЯНҐСТАВН, Огайо. – В неділю, 22 серпня, парафіяни української католицької церкви Святої Анни урочисто відзначили 8-му річницю Незалежности України.

Новий парох церкви о.Георгій Аплеярд і о. Петро Томас відслужили Святу Літургію, після якої о. Аплеярд виголосив дуже зворушливу і разом з тим насичену найновішою інформацією доповідь „Україна і Українська держава".

Опісля у прицерковній залі відбувся святковий бенкет, приготований Сонею Гливою, Емілією Цьох і Джін Яж. Свято закінчилося відспіванням національного гимну України.

Була, отже, дуже приємна нагода ще раз переконатися, що при зичливій співпраці обох отців наша церковна громада живе і діє як одна велика українська родина.

Мирослава Ліщак

Українська Православна Церква-Київський Патріярхат

Адміністратор Протопр. Стефан Посаківський
3594 Berkeley Lane; Brunswick, OH 44212
Фон (330) 273-6238; Факс (330) 220-7523

Єпископ Високопреосвящ. МАКАРІОС
Православна Місія в Тексасі, УПЦ-КП
3011 Roe Dr.; Houston, TX 77087-2409
Фон (713) 645-0843; Факс (713) 645-0104
e-mail: monastery@net1.net

Журнал Українці Америки за Київський Патріярхат
AMERICOR
PO Box 816; Bedford Park, IL 60499

Адреса на Інтернет www.uoc-kp.org

КРАЙОВА УПРАВА
ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ ЛЕМКІВЩИНИ в АМЕРИЦІ

запрошує українську громаду на

БЕНКЕТ

з нагоди XXV Крайового З'їзду

в суботу, 18 вересня 1999 р., о год. 6-ій веч.

в Домі Української Молоді
301 Palisade Avenue, Йонкерс, Н.Й.

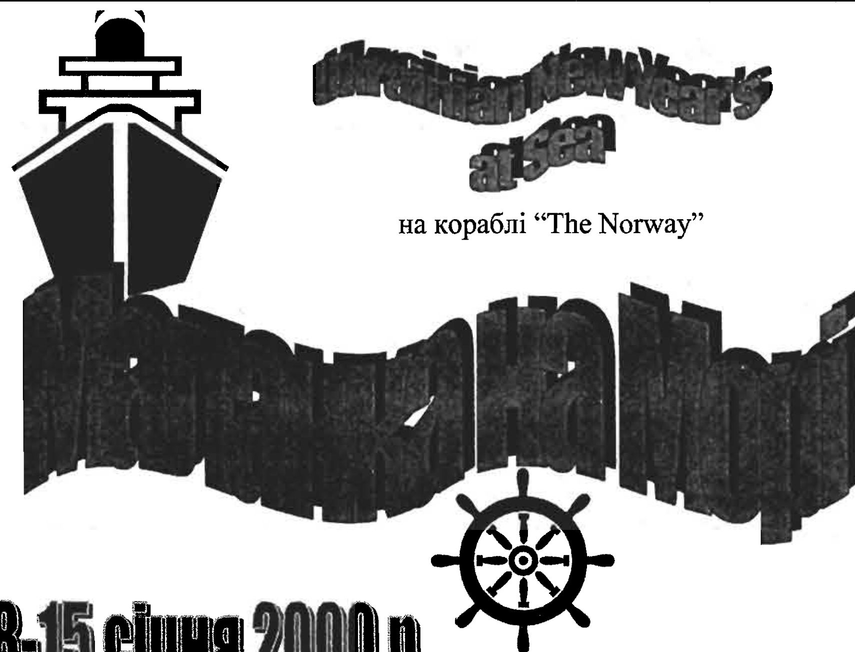
Святочну доповідь виголосить
ЮРІЙ БОГАЄВСЬКИЙ,
Генеральний консул України в Нью-Йорку

В мистецькій програмі виступить співак
ОЛЕГ ЧМИР, баритон.

Після бенкету відбудеться ЗАБАВА
гратиме оркестра "ВІДЛУННЯ"

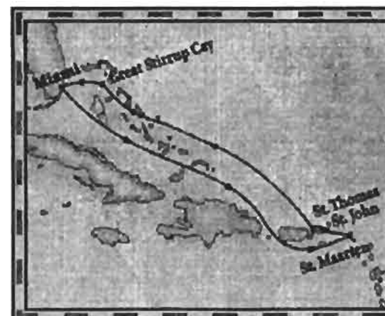
Вступ на бенкет і забаву 35 дол. від особи

Зголошення: ODLWU, P.O. Box 7, Clifton, N.J. 07011
або на тел.: (203) 762-5912

кошт круїзу від
$738 за особу
можна додати безпосередні лет

ТРАДИЦІЙНИЙ
МАЛАНЧИН БАЛЬ
13-ГО СІЧНЯ
гратиме орхестра Колтика з Дітройту

телефонуйте на
Shipka Cruise & Travel
(216) 351-1700 or (800) 860-0089
www.shipkatravel.com

зобов'язуючий завдаток слід зложити до 10 вересня, щоб забезпечити місце на кораблі

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Дар для нас усіх

Колекції Пушкарів і Раків в Українському Музеї

В Українському Музеї експонується виставка „Дар колекціонерів: вибрані твори з колекції образотворчого мистецтва". На ній представлені мистецькі досягнення деяких найбільш відомих українських художників. Експозицію складають переважно олійні твори, недавно подаровані музеєві з колекції д-ра Володимира Пушкаря та зі спадку Оксани і Богдана Раків.

На виставці представлені роботи таких мистців: Миколи Азовського (1903-1947), Миколи Бутовича (1895-1961), Олекси Грищенка (1883-1977), Любослава Гуцалюка (1923), Федора Коновалюка (1890-), Бориса Крюкова (1895-1967), Михайла Мороза (1904-1992), Олекси Новаківського (1872-1935), Мирослава Радиша (1910-1956), Івана Труша (1869-1941), Івана Їжакевича (1864-1962). Мистці походять з різних частин України і належать до різних поколінь. А виставка охоплює період від другої половини XIX століття до теперішнього часу.

Ця виставка є однією зі серії „В пошані до приватних колекціонерів". В такий спосіб музей хоче підкреслити важливу ролю колекціонерів у формуванні музейних збірок чи виставок, для яких вони позичають або дарують вартісні мистецькі твори. Таким чином Український Музей мав нагоду започаткувати і значно збагатити музейну колекцію образотворчого мистецтва.

Д-р Володимир Пушкар подарував, в пам'ять своєї дружини, декілька картин, які представлені на цій виставці. Серед них – унікальні твори Івана Їжакевича. Можливо, це усі ті його картини, що знаходяться поза межами України. Подружжя Пушкарів були власниками надзвичайно вартісних колекцій народного і образотворчого мистецтва. В 1990 році д-р Пушкар подарував, також в пам'ять своєї дружини, дорогоцінну колекцію керамічних виробів з Косова і Пістеня.

Дарунок д-ра Пушкаря особливий і тим, що Стефанія Пушкар, будучи активною громадською діячкою, відіграла значну ролю в історії Українського Музею. Ще у Львові вона була співініціятором популярного жіночого журналу „Нова Хата" і директором кооперативи „Українське народне мистецтво". Організувала український павільйон на Світовій виставці в Чикаґо 1932-33 році, представляючи там велику колекцію українського народного мистецтва.

Більше як сорок років Союз Українок Америки опікувався колекцією, яка стала основою першої збірки Українського Музею в Нью-Йорку. Музей був заснований Союзом Українок Америки в 1976 році.

Від 1966 до 1971 року С. Пушкар була головою СУА і співзасновником Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Оксана і Богдан Раки зібрали дорогоцінну колекцію творів мистців, між якими є картини Новаківського, Мороза, Грищенка та інших. Ще за свого життя О. і Б. Раки заповіли цю колекцію як дарунок Українському Музеєві. Музей одержав її після смерти Оксани Рак, в лютому цього року.

Подружжя Раків радо присвячувало свій час та здібності на розвиток організацій і давало їм щедру фінансову допомогу. Богдан Рак був співзасновником і головою Української Спортової Централі Америки і Канади та головою хору „Думка".

Багато років Оксана Рак активно працювала в СУА, була головою Нью-йоркської Окружної Управи. О. і Б. Раки були членами Українського Музею вже від 1978 року, підтримували музей морально і фінансово. Після смерти Б. Рака його дружина відкрила в музеї тривалий фонд його імені, на суму 25,000 дол.

Український Музей безмежно вдячний українським колекціонерам, які дбайливо зберігали скарби нашої спадщини на користь нас усіх. Український Музей в Нью-Йорку відкритий від середи до неділі, від 1-ої до 5-ої год.

Марта Бачинська,
пресова референтка
Українського Музею в Нью-Йорку

ЗНАКИ
155 стародавніх українських вишивок

В альбомі вміщено візерунки сорочок та рушників. У коментарях розшифровуються прадавні українські знаки-символи.

Мова українська та англійська
1972 р., 72 стор.
Ціна з пересилкою 12.50 дол.

Для мешканців
Нью-Джерзі – 6% податку

Адреса:
Книгарня „Свободи"
2200 Route 10, P.O.Box 280
Parsippany, NJ 07054

Хор хлопчиків „Дружба" співає українських пісень

Дитячий хор хлопчиків „Дружба" (Петро Мигда – у центрі)

Майже 30 років тому Петро Мигда одружився з черкащанкою і повернувся з Росії в Україну. Викладав музику та співи в одній із шкіл міста, де й вирішив створити хор хлопчиків. Концерти хору усім сподобались, і його перевели до Палацу культури „Дружба народів" – найбільшого в Черкасах.

У 1981 році хор став лавреатом фестивалю народної творчости, дістав золоту медалю. Йому присвоїли звання „Зразковий художній колектив". Хор виступав на республіканському телетурнірі „Сонячні кларнети", де його почула вся Україна.

Хор запросили до Польщі, де майже місяць хлопчики співали в багатьох містах і селах.

У 1990 році за програмою благодійного маратону діти подорожували маршрутом: Черкаси-Москва-Ленінград-Мурманськ-Североморськ-Черкаси. Зароблені 4 тисячі рублів особисто вручали хворим дітям.

Пізніше хор гастролював в Болгарії. Торік виступав з концертами на кораблях Чорноморської фльоти України, які носять назви міст области – „Черкаси", „Умань", „Сміла", „Кам'яногa" та інших.

Тепер у хорі 80 хлопчиків і троє дорослих: керівник Петро Мигда, хормайстер, дружина Петра Віра Мигда та керівник оркестрової групи, колишній учасник хору Сергій Лесечко. Кожен з хлопчиків співає в хорі в середньому сім років, поки не змінюється голос. Зараз в оркестровій групі зайняті колишні хористи. В репертуарі хору 30 пісень українською та мовами інших народів світу.

Відеокасета з концертом хору потрапила навіть до Канади. Її показало місцеве телебачення, були чутки про запрошення, але, мабуть, дорого коштує така подорож.

Олександер Костирко,
м. Черкаси

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, Інк.

МУЗИЧНЕ ДОШКІЛЛЯ

під проводом

МАРТИ ШЛЕМКЕВИЧ-САВИЦЬКОЇ

Початок навчання: **вівторок, 14-го вересня 1999 р.**

в слідуючих приміщеннях:

Український Народний Дім, 140 Prospect Ave., Irvington, NJ
Український Молодіжний Центр, 301 Palisade Ave., Yonkers, NY
у середу, 15-го вересня 1999 р.,
в Українському Інституті Америки, Інк., 2 East 79 St., New York, NY

Інформації та вписи: **(908) 276-3134 або (973) 374-8079**

Появилася нова книжка **АНАТОЛЯ КАМІНСЬКОГО**

„ВАСИЛЬ ОХРИМОВИЧ – БІОГРАФІЧНИЙ НАРИС"

з передмовою Мирослава Прокопа

В монографії подано життєвий шлях визначного політичного діяча останніх визвольних змагань, члена-засновника УГВР та члена Проводу ОУН в Україні, який в 1951 р. повернувся нелегально в Україну і після схоплення його КГБ в жовтні 1952 р., був страчений в Києві 19 травня 1954 р.

Книжку можна замовляти у
„Molode Zhyttia", 308 East 9th Street, New York, N.Y. 10003.
Tel.: (212) 673-9530, Fax (212) 460-9412
ціна12 ам. дол. плюс пошта.
Монографія містить теж дотепер неопубліковані і невідомі документальні матеріяли.

КОЛОНКА ПОЕЗІЇ

З нових віршів про кохання

Олександра Ванжула

Бабине літо

Входжу в царство лугів долинне,
У мереживо нитей білих.
І душа моя – наче лине
Поміж душами трав доспілих.

Нерозгаданим сяйвом дивним
Височінь розлилась над нею.
І так легко, немов хмаринам
Мимоволі стаєм ріднею.

Далина мені – знову світла,
Бо я маю кого любити.
І так хочеться більше літа,
І так хочеться довше жити.

* * *

Моє життя тобі наснилось,
Воно від мене наче утекло.
Було десь там, де поля стиглість
Вбирала осеніюче тепло.

Десь там було,
де стрічних милість,
Де дім, де сум,
де тиша при свічі...
Моє життя тобі наснилось,
І ти заплакав раптом уночі.

Ірина Жиленко

Любов

Була я пташкою –
і ти мене спіймав.
І небо взяв у придане за мною.
Я стала квіткою –
і ти мене зірвав.
Та й досі пахне дім у нас весною.
Я стала яблуком.
Зостався по літах
лиш смак медовий
на твоїх вустах.
А я тепер у срібному вінці.
Тепер я свічка у твоїй руці.
Тобі ще світло?
Але ж день мине.
Для чорних днів прибережи мене.
Не задмухни.
Бо взята тишиною, –
уже не буду я тобі жоною...
Я буду тінню, голосом, луною.
Тож будеш ти
крізь темряву людську
на голос мій
незрячо йти за мною.
І кликати...
Але кого? Яку?

Ту пташку, що і спіймана – літала?
Ту квітку, що і зірвана – цвіла?
Те яблуко, що дітьми проростало?
Ту свічку, що і згаснувши – була?
Кого ти кликатимеш, друже мій,
тривожно?
Ким я була?
І ким я буду, Боже?

Господь мені всміхнеться:
„Не жалій
і не тривожся. Буде все, як треба.
Пташина знов повернеться
у небо.
А квітка знов цвістиме на землі.
І в яблука є ціль, і місце є.
А свічка зійде в Царствіє моє...“
– А що ж із ним залишиться,
Господь,
в тих чорних днях,
у світі зловорожім?

– Твоя любов, дитя,
твоя любов...
І милість Божа.

Мандрівна музична академія виступала у Львові

До західного краю України докотився відгомін цікавого і значного явища, що вже давно здобуло визнання на півдні нашої держави – Мандрівної музичної академії.

Ця похвальна антреприза, започаткована в Одесі заходом невтомної і винахідливої Кармели Цепколенко, відіграє важливу ролю у вивченні та поширенні старовинної і нової української музики. У її програмах поряд з талановитими виконавцями беруть участь також визначні музикознавці та композитори.

Дзвінкий заголовок Мандрівної академії привіз до Львова відомий музикант Олександр Козаренко, який із переліку своїх різноплянових професійних справ вибрав цього разу ролю піаніста-виконавця. Виступив 23 грудня з монографічною програмою фортепіянових творів, присвяченою пам'яті Бориса Лятошинського.

Фортепіянний вечір О. Козаренка не був несподіванкою для львів'ян, які добре знають особисту піяністичну манеру цього музиканта ще від часів його лавреатського виступу на Всеукраїнському конкурсі імені М. Лисенка у 1984 році. Та й останнім часом він чимало виступав як піяніст то сольо, то в ансамблі з прекрасною скрипалькою Лідією Шутко. Але концерт пам'яті Лятошинського виділився своєю серйозністю і відповідальністю як сольна монографічна програма рідко виконуваних і дуже складних творів.

Завдяки нестардатності виконавської майстерности піяніста непроста музика постала зрозумілою і близькою нашим сучасникам. Тільки на такому пошуковому шляху зацікавленого, творчого і висококфахового виконання можна повернути слухачів і виконавців до українського фортепіянного мистецтва.

Наталія Кашкадамова,
Львів

Піснею поширюють спадщину Г. Сковороди

Вокальний цикл „Осягнення“ став традиційною програмою щорічних ювілейних святкувань (під егідою ЮНЕСКО) нашого уславленого земляка, великого філософа Григорія Сковороди. Він звучав у київському Будинку письменників України, де його високо оцінили, про що говорилося в столичній періодиці. У Річмонді, Вірджінія, діє Історико-філософічне наукове товариство імені Григорія Сковороди, створене за ініціятивою Григорія Приймака, вихідця з Чорнух, із роду Г. Сковороди. Почесними членами товариства є наші земляки – композитор В. Стеценко і поет Д. Шупта – перший лавреат Міжнародної премії імені Григорія Сковороди, член Спілки Письменників України. Композитор В.Стеценко – член Всеукраїнської спілки, який має чотири збірки вокальних творів. Тепер В. Стеценко та Д. Шупта працюють над створенням японсько-українсько-американсько-канадського Товариства імені Г. Сковороди.

Анатолій Колос,
заступник голови Чорнухинської районної адміністрації, Україна

НОВІ ВИДАННЯ

Польський автор – про Богдана Хмельницького

Bogdan Chmielnicki – Biografia, Janusz Kaczmarczyk, Zaklad Narodowy im. Ossolinskich, Wroclaw, 1988. Наклад – 50,000, 271 стор.

До цього часу появилось чотири біографії великого українського гетьмана. Автором першої був український історик М. Костомарів, її видано у Петербурзі в 1884 році, другої – поляк Ф. Равіта-Ґавронський, вийшла у Львові 1906 року, третьої – історик Іван Крип'якевич, видана в Києві у 1954 році і четвертої, найновішої – поляк Януш Качмарчик, в 1988 році. Автор цієї останньої використав 174 українських, російських і найбільше – польських джерел та інших авторів, як рівнож кореспонденцію тогочасних польських політиків та очевидців знайдену у польських архівах, тому уважаємо, що ця біографія є найбільш точною. У ній подано дуже багато історичних нюансів, які неможливо помістити у короткій статті, тому радимо зацікавленим прочитати цю цінну працю.

Польський автор біографії Богдана Хмельницького починає такими словами: „Козаки були готові віддати за нього своє життя. Духовенство, вітаючи його коло Золотих воріт, котре пам'ятало могутність Київської Руси, бачили у ньому Богом даного визволителя“. (Sic!). Для шляхетської Польщі він був втіленням зла, правдивим антихристом, декотрі поляки вважали його „караючою рукою Творця“.

Хто була ця людина, шанована одними і проклята іншими, запитує автор біографії? Поляки вважали визвольну боротьбу українського народу під проводом Богдана Хмельницького звичайним бунтом підданих, а білі чи червоні москалі твердять, що ціллю великого гетьмана, вже на початку повстання проти Польщі, було прилучення України до Москви. Незаперечною правдою, підтвердженою його дипломатичною діяльністю та воєнною стратегією, було створення великої незалежної української держави. Щодо місця народження гетьмана існує три версії, а саме Чигирин, Жовква і Переяслав. Автор біографії схиляється до версії, що гетьман народився в 1595 році у Чигирині, та не думає, що він був шляхетського походження, як рівнож не посідав гербу Абданк, хоч І. Крип'якевич твердить, що він був гербовим шляхтичем.

Герб Абданк (Abdank) німецького походження, що означає „Суверен“, його мали багато інших шляхтичів. У списку тих, що його мали, польські геральдисти не знайшли Богдана Хмельницького. Іван Крип'якевич твердить, що декотрі незаможні шляхтичі, до котрих належав гетьман, не були внесені до офіційного реєстру. Питанню шляхетства в автобіографії автор присвятив дуже багато місця. Цей дискримінаційний, соціопатологічний феномен, властивий протягом століть полякам, закінчився вже за наших часів, коли з постанням демократичної Польщі її першим президентом став не „гербовий шляхтич“, але звичайний робітник, Лех Валенса.

Справу свого соціяльного походження великий гетьман трактував як другорядну річ, він чувся козаком і неодноразово це підкреслював. Польські історики є однозгідні з фактом, що гетьман закінчив Львівський єзуїтський колеґіюм, говорив плинною латиною, хоч він також відвідував Київську Могилянську Академію, засновану в 1617 році. Тільки один раз, в своєму листі до польського короля Яна Казимира, вживає зворот „уродився уродженим“, що означає у мові XVII століття, що він шляхетського походження і більше про це не згадує.

Про характер і правдомовність гетьмана розповідає польський історик Коховський у праці під назвою „Історія Польщі від смерти Володислава IV“, де він цитує гетьмана, який на питання польського гетьмана Станіслава Конєцпольського щодо його думки про непереможну фортецю „Кодак“, відповів: „Що люди створили, то і знищити можуть“, за котру майже не поплатився головою. І сталося так, як він провістив: козаки знищили фортецю „Кодак“.

Великий гетьман знищив також і польську армію та залишив польську державу безборонною.

В рух пішли інтриґи польської дипломатії, котра переконала Туреччину заборонити перекопським татарам далі помагати гетьманові. Польска дипломатія на чолі з Осолінським підбурювала Туреччину і московського царя проти дальшої війни і змусила гетьмана погодитись на Переяславську угоду з Москвою, наслідки котрої український народ відчував століттями, відчуває й досі.

У кінцевих заввагах, Януш Качмарчик запитує, чим керувався і чого хотів великий гетьман. Відповідаючи стверджує, що його державотворча діяльність була дуже складною, базованою на його особистості. Він підкреслює, що в історіографії гетьмана порівнюють з англійським Кромвелем, з котрим мав багато спільних рис, але гетьман мав складнішу ситуацію, бо у державотворенні починав від нічого, а те, що осягнув, завдячує тільки собі самому.

До боротьби за самостійність був обізнаний з політичним життям Польщі, будучи втаємниченим польським королем Владиславом IV у його пляни, бо король не звірявся польській шляхті. Автор підкреслює, що гетьман володів вродженою інтуїцією, котра помагала в його воєнній стратегії, і був дуже добрим організатором у воєнних діях. Як особу, з його портретів XVII століття, Богдана Хмельницького знав і знає кожний поляк (заввага автора біографії). Був він чоловіком в силі віку, середнього росту, широкоплечий, сильної будови і незвичайного вигляду, його обличчя віддзеркалювало гордість і відвагу.

Мрією гетьмана Б. Хмельницького була незалежна українська держава, його особиста драма закінчилась з його передчасною смертю, але драма українського народу триває до сьогодні.

Ярослав Качай

У вересні, 60 років тому

Згадуючи початок Другої світової...

Наче на фільмовій стрічці перебігають перед очима події, від яких віддаляє нас 60 років. Це ті події, що залишили глибокий слід у пам'яті людей і народів.

Аґресивний німецький диктатор Гітлер літом 1939 року вже відверто зазіхав на нові території для свого „райху". Поляки також побренькували шабельками і запевняли, що в разі війни будуть гнати німців аж до Берліну. Вже перед війною поляки посилили нагінку на українців, арештовуючи активних діячів та запроторюючи до концентраційного табору в Березі Картузькій.

Й отак 1 вересня після гарного та безжурного літа вибухнула війна. Польське „моцарствове" радіо безперервно з патосом повідомляло, що польська кавалерія розгромлює німецькі військові частини. А насправді було інакше. Німецькі з'єднання своїми панцерами і танками брали в кліщі польські військові частини, а німецькі літаки- „стукаси" домінували в повітрі. Поляки не могли змагатися з німецькими силами у дисципліні та вояцькій поставі. За два тижні війни Польща перестала існувати, а уряд з міністром оборони маршалом Ридзом-Сміґлем та іншими високими урядовцями панічно втікали через Карпати в Румунію. Містечко Мости Великі, віддалене яких 50 км. на північ від Львова, де мій батько був священиком, німці зайняли майже без пострілу. Виникла німецько-українська адміністрація, але ненадовго, бо, згідно з так званим пактом Ріббентропа-Молотова і „лінією Керзона", німці почали відступати до лінії рік Солокія-Сян, на заході українських земель. Силою воєнних обставин та стежками долі я опинився при кінці вересня 1939 року аж у Відні.

З часом до Відня прибувало чимраз більше українських студентів. Студентське товариство „Січ" прямо не вміщало такої маси народу. Українське громадянство у Відні було добре організоване релігійно та культурно. З вибухом у 1941 році німецько-російської війни багато студентів і свідомих українців поповнили лави похідних груп леґіону „Ролянд", а потім УПА і Дивізії УНА. Вони жили ідеєю визволення України та створення самостійної української держави. Але згодом український народ переконався, що німецький уряд на має наміру будувати вільну Україну, тільки прагне її родючу землю колонізувати і збільшити власний життєвий простір. З бігом часу в Україні, вже під німецькою окупацією, польські та совєтські партизани почали жорстоку акцію винищування українського народу.

На противагу їм українці почали творити гарнізони самооборони, які з часом перетворювалися на славнозвісну УПА, на чолі з її командиром ген. Тарасом Чупринкою. Протягом 10 років в грізних обставинах та без жодної зовнішньої допомоги УПА встоялася в боротьбі з незрівняно сильнішим ворогом .

Коли вже німці програвали війну і були надії, що може повалитися Совєтський Союз, старанням німецького губернатора Галичини Вехтера і полк. Бізанца з німецької сторони та проф. д-ра Кубійовича – з української виникла Українська Дивізія „Галичина". Це не була коляборація з німцями, а лише далекосяжний плян заснувати осередок вишколеного українського війська для вільної України.

Ще перед створенням дивізії, в 1941 році, постали з тих самих міркувань українські леґіони „Нахтіґаль" під командою сотника Романа Шухевича, пізнішого командира УПА, „Ролянд" – під командою полк. Євгена Побігущого та „Буковинський Курінь" – під командою полковника Петра Войновського. Всі ці легіони німці скасували після проголошення самостійного українського уряду з прем'єром Стецьком на чолі. Стецька і членів уряду німці арештували та тримали в концентраційному таборі в Саксенгавзені.

При кінці війни в 1945 році німці випустили на волю багато наших політичних в'язнів, але ці вимушені обставинами акції вже були дуже спізнені.

Багато визначних членів УПА, включно з її командиром ген. Романом Шухевичем, полягло смертю героїв, або самі дострілювалися, аби не здатися ворогові. Та жертви УПА і Дивізії „Галичина" не були даремними. Вони подали гідний приклад для нащадків. Шкода тільки, що вільна Україна ніяк не вийде з-під комуністичних впливів.

Минає 60 років від вибуху Другої світової війни, яка тривала до 8 травня 1945 року, але спорадичні мілітарні конфлікти між різними народами і на різних територіях – тривають. Згадати хоч би Югославію та Пакистан, де вже врешті наступило перемир'я. Молімо Бога, аби просвітив людство і навчив жити в мирі і любові та дав можливість народам тішитися волею на своїй прадідівській землі.

Д-р Володимир Боднар

Слово про українську літературу в Словаччині

У 50-их роках ми розглядали українську літературу Чехо-Словаччини ізольовано від інших літератур, і тому кожне наше книженя нам здавалася великим і важливим.

Пізніше, в 60-их роках, ми намагалися підняти нашу літературу на вищий рівень і розглядати її вже поряд з чехо-словацькою та українською „радянською" літературами; і це значною мірою допомогло нашій літературі. В 70-ті та 80-ті роки критики втратили систему в оцінці нашої літератури і знову почали хзалити її не за літературні вартості, а тільки за служіння партії та її політиці.

У 1998 році в братіславському Словацькому педагогічному видавництві було видано великий збірник аналізи світової літератури, в якій поруч зі словацькою, американською, англійською, чеською, французькою, польською, мадярською, німецькою, російською, еспанською та українською літературами розглядається також література русинів-українців Словаччини. Автор цього розділу – доктор Люба Бабота, працівник катедри української мови та літератури Пряшівського університету.

В книзі згадано понад 80 українських літераторів та літературознавців Словаччини, з них понад половині авторів присвячено бодай кілька рядків. Серед світлин словацьких письменників вміщено фото українських авторів Гостиняка, Мацинського, Галайди, Біссової, Збіглєя та Няхай.

В книзі є також стаття про літературу України, автором якої є професор Михайло Роман.

Юрій Бача,
президент Координаційної ради українців в Словаччині,
м. Пряшів

Знову з'явився шанс виграти "зелену картку"

Цього року можливість виграти "зелену картку" – право на постійний побут в США – почнеться опівдні 4 жовтня і закінчиться опівдні 3 листопада. Заяви треба подавати у вище згадані строки на стандартному аркуші паперу (спеціяльних анкетних форм для цього нема) і висилати на таку адресу:

DV-2001, National Visa Center, Portsmouth, NH 00212 USA.

Додаткові інформації можна одержати за телефоном **1-215- 728-1630**, факсом **1-215-728-1631**, або писати на адресу:
Information Bureau
United Ukrainian American Relief Committee, Inc.
1206 Cottman Ave.
Philadelphia, PA 19111.

Умови лотереї

До "Свободи" надходять листи читачів з України, які запитують про строки і порядок участи в державній еміґраційній льотереї, яку проводить National Visa Center в місті Портсмуті, Нью-Гемпшир. Сьогодні ми повторюємо умови лотереї, вміщені в нашій газеті 13 серпня, з деякими уточненнями.

До Національного центру віз треба послати такі відомості про себе (англійською мовою):

Application for DV Program–2001

Name (Laste Name, First Name, Middle Name)
(Прізвище, повні імена. Прізвище підкреслити)
Date of Birth (Day, Month, Year)
(Дата народження: день, місяць, рік)
Country of borth
(Країна, де ви народились)
Place of Birth
(Місце народження: село або місто, країна)
Spouse's Name (Last Name, First Name, Middle Name)
(Прізвище та повні імена супруга)
Date of Birth(Day, Month, Year)
(Дата народження: день, місяць, рік)
Children Name (Laste Name, First Name, Middle Name)
(Прізвища і повні імена дітей)
Date of Birth (Day, Month, Year)
(Дата їхнього народження: день, місяць і рік)
Current Address
(Адреса)
Signature
(Підпис)

Якщо громадянство заявника відрізняється від країни його народження, це треба зазначити. Спеціяльних анкет-заяв на участь в лотереї немає – відомості про себе можна написати або надрукувати на стандартному аркуші паперу. Прізвище заявника слід підкреслити. Кожен заявник повинен мати принаймні середню освіту або дворічний виробничий стаж за фахом, який вимагає не менше як дворічного навчання. Країна вашого народження може не співпадати з сучасним місцем проживання чи політико–адміністративним поділом, тому зворотня адреса на конверті повинна починатися з країни народження, а далі подається нинішня адреса. До анкети прикріплюється клейкою стрічкою фотокартка пашпортного зразка (37 х 37 мм). На звороті фотокартки треба чітко, друкованими літерами написати англійською мовою прізвище та ім'я (не розпис).

В нинішньому році заяви приймаються від полудня 4 жовтня до полудня 3 листопада. „Щасливців" вибирає комп'ютер – як в справжній лотереї, а після цього відібрані дістануть повідомлення про це у квітні – липні 2000 року, а термін видачі віз тим, хто дістане дозвіл у консульстві, закінчується 30 вересня 2001 року.

Загалом буде видано 50 тисяч віз. Окремі країни не допущені до участі в лотереї. Одній особі не можна подавати більше однієї заяви, але кожен з подружжя (і дорослі діти) може подати свою заяву. Діти вписуються віком до 21 року. Розмір конверта 15-25 см в довжину і 9-11 см в ширину. Адреса відправлення (тобто ваша) пишеться, за міжнародними правилами, вгорі зліва, адреса центру в США – з правого боку внизу. Участь в лотереї є безкоштовною, тому не шукайте "помічників", які за гроші пропонують анкети та особливо "гарантують" успіх.

Висилайте свою анкету до Центру Віз у США не раніше строку початку розіграшу – тобто 4 жовтня. Інакше вона не буде розглядатися.

Адреса, на яку в жовтні слід послати заяву:
DV-2001, National Visa Center
Portsmouth, NH, 00212, USA

Бажаємо успіху!

Польща не хоче російського вугілля

Уряд Польщі почав переговори з урядом Росії про скорочення достав російського енерґетичного вугілля з метою захисту польського виробника цього палива.

Росія не погоджується на це, нагадуючи про „дефіцит" Польщі у торговельному балянсі з Росією, яка поставляє Польщі 90 відсотків газу і 60 відсотків нафти.

Цього року Польща мала отримати 690 тис. тонн енерґетичного вугілля, а його за 5 місяців вже поставлено 890 тис. тонн. Часто енерґетичне вугілля доставляється під виглядом коксівного.

FOLK CHILDREN DANCE BALLET
from LVIV, UKRAINE

ВЕСЕЛІ ЧЕРЕВИЧКИ

Winners of UNESCO International Folklore Festival in France
to perform at the International Children's Festival
at Wolf Trap Farm Park, Vienna, Virginia

Concert Dates:

Sep	3	*to* 5	KERHONKSON, NY	*SOYUZIVKA* *
Sep	7	*Tue*	HARTFORD	Ukrainian National Home
Sep	8	*Wed*	PASSAIC	Ukrainian National Home
Sep	9	*Thu*	NEW YORK	St. George Academy
Sep	10	*Fri*	PHILADELPHIA	Ukrainian Cultural Center
Sep	11	*Sat*	NEWARK	St. John's Ukr. School Gymnasium
Sep	12	*Sun*	SILVER SPRING, MD	St. Andrew's Ukr. Orthodox Center
Sep	13	*to* 20	VIENNA, VA	*WOLF TRAP FARM PARK* *
Sep	21	*Tue*	PARMA	St. Vladimir's Ukr. Orthodox Center
Sep	22	*Wed*	DETROIT	Ukrainian Cultural Center
Sep	24	*Fri*	CHICAGO	Sts. Volodymyr and Olha Church Hall
Sep	25	*Sat*	PALATINE	* Ukrainian SUMA Center (4:00pm)

Tickets are $15 *Concerts start at 7:00PM (except *)*

Look us up at http://jolly-boots.lim.lviv.ua/ *Concert tour coordinator: Scope Travel Inc.*

THESE SENSATIONAL CHILDREN AGED 5 TO 14 ARE FINALLY IN THE USA!

LVIV EXPRESS SERVICES
OKSANA INTERNATIONAL
1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717
ПАЧКИ В УКРАЇНУ
БІЛОРУСІЮ, РОСІЮ, ПОЛЬЩУ, ЕСТОНІЮ, ЛАТВІЮ, ЛИТВУ, СЛОВАКІЮ
КОРАБЛЕМ мін. 10 фунтів
ЛІТАКОМ 2 - 3 тижні мін. 10 фунтів
ДОЛЯРИ Висилка та достава
ЕЛЕКТРОНІКА 220 В
ПРИСКОРЕНА ДОСТАВА ЛІТАКОВИХ ПАКУНКІВ
до Західної України
Будь-який харчовий пакунок з нашого каталогу
10% OFF з цим купоном
ТІЛЬКИ У НАС! ВСІ ХАРЧІ З АМЕРИКАНСЬКИХ КРАМНИЦЬ
ВІДПРАВКА КОМЕРЦІЙНИХ ВАНТАЖІВ
Є ШИРОКИЙ ВИБІР ПАКУНКІВ ВІД $88 ДО $248
SEND PACKAGES TO US THROUGH UPS • CALL FOR UPS LABELS: 1-800-9-OKSANA

Іван Попович...

(Закінчення зі стор. 5)

слухачів, а ще з десять тисяч стояли надворі. Оскільки до Америки, та й до інших країн, навідуються усякі відважні дилетанти, то хотів би колись зібрати найкращі пісенні сили і привезти їх сюди – це була б велика радість для усієї Америки і для мене також. Бо повірте, аристам потрібні, як і всім, гроші, але творча, мистецька радість потрібна їм ще більше. Втім, наша держава усіма силами відучує нас від фінансової підтримки, від грошей. Коли у квітні цього року, на моє 50-річчя, Президент Кучма вручав мені орден „За заслуги" 3-го ступеня, то я потім, у момент шампанського, пожартував: „Велика титула, але порожня шкатула".

Особливо бідують молоді таланти. Колись давно за виступ на телебаченні кожному співакові, навіть невідомому, платили гонорар. Тепер, щоб невідомий для загалу талант міг себе показати, він сам мусить заплатити 2-3 тис. дол. Раніше усі ми працювали у постійних творчих колективах, а тепер – кого куди просять. Державні бюрократи культуру не люблять. От, наприклад, коли я збирався сюди і прийшов у міністерство культури України в надії, що там посприяють мені у швидшому виїзді, чиновниця запитує мене: „А кто ви такой?". Відповідаю: „Я – Народний артист України Іван Попович". А вона мені: „Нє знаю, впєрвиє слишу". Оце таке міністерство нашої безкультурної культури. У цих умовах молоді співаки хтозна до чого вдаються, щоб тільки звернути на себе увагу публіки. Спалахне така „зірка", а через короткий час вже її не видно – світила, значить, не своїм світлом...

Чому я так довго живу на українській естраді? Бо я ще ні разу не відмовився від творчого обличчя Івана Поповича, ні разу не зрадив себе. Усі мої власні пісні кровно поєднані з народною піснею. Сиджу якось у журі і чую: „Українська народна пісня „Василина". А це ж одна з пісень, мною написаних. Так само розійшлися як „народні" мої пісні "Закарпаття моє", „Гуцулка-гуцулянка", „І сопілка, і цимбали". І я щасливий, що вони „покинули мене", щасливий, що живу одним смаком з моїм рідним народом, і чую себе сильним і молодим, і продовжую співати з такою енергією, що за один концерт втрачаю два-три кілограми ваги. Добре розходяться мої авдіозаписи, компакт-диски, а я їх маю вже чимало, маю декілька відеофільмів – „Закарпаття моє", „Пісні над Львовом", „Пісні серця". Я створив понад сто пісень, і всі вони духом своїм – народні. Кожен народ хоче у мелодії впізнавати себе. Коли я в Індії, в Калькутті, співав на бенгальській мові їхню народну пісню, то багато тисяч слухачів на стадіоні в такт пісні стали розхитуватися так сильно, що невдовзі почала розхитуватися й бамбукова сцена, на якій я стояв – п'ять разів просили мене співати ту їхню пісню...

Пам'ятаю, співав я в будинку ООН – „Моя Україно, ти матінко мила...", як відразу за куліси прийшли до мене японці – з'ясовувати, якою апаратурою я підсилюю свій голос, бо, мовляв, такого сильного природного голосу не може бути. Я показав їм на мій підсилювач – на серце... У кожному своєму концерті співаю 25-30 пісень. Своїх власних і обов'язково – народних. У своєму репертуарі маю різні цикли: лірику, пісні про матір, про батьківщину, про кохання, естрадні... Сьогодні співаю одне, завтра – зовсім інше.

Сюди я привіз нову пісню про мій рідний карпатський край – „Срібна земля". Її написала талановита композиторка-піснярка Оксана Лиховид, колишня мукачівка, яка живе тепер у Нью-Йорку. Ця пісня звучатиме вперше. У зв'язку з цим Оксана, мабуть, належить до тих ньюйоркців, які справді з нетерпінням чекали на мій приїзд...

Розмову записав **Петро Часто**

Дні і місце концертів Івана Поповича:

5 вересня, неділя, – о 8.30 год. вечора – Союзівка, заля „Веселки", тел. **(914) 626-5641;**

11 вересня, субота, о 2-ій год. по пол. – Фестиваль Лемко-Союзу, Rova-Farm (біля Lakewood, New Jersey), тел. **(609) 758-2442, (609) 758-1115;**

12 вересня, неділя, о 2-ій год по пол. – Український Народний Дім у Нью-Йорку, 142, Друга евеню;

19 вересня, неділя, о 4-ій по пол. – Український Культурно-Освітній Центр, Філядельфія (700 Cedar Rd, Jenkintawn, PA), тел. **(215) 663-1166;**

25 вересня, о 1-ій год по пол. – Український фестиваль у Виппані, Ню Джерзі (Malaparadis Rd., Ceder Knolles. Route 10), тел. **(201) 246-0109;**

26 вересня, о 1-ій год. по пол. – Асторія (Квінс), українська католицька церква Чесного Хреста, тел. **(718) 932-4060;**

Про концерти в Дітройті і Чикаґо (на початку жовтня) буде повідомлено додатково.

Вестерн Юніон –
це як передати гроші особисто.

Вестерн Юніон має понад 50 000 аґентів по цілому світі,
понад 24 000 у ЗСА і понад 200 аґентів в Україні!

За дальшими інформаціями телефонуйте
1-800-325-6000
Наш Web site: westernunion.com

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER®
The fastest way to send money worldwide SM

© WesternUnion

В УКРАЇНІ

Напередодні Зимової Олімпіяди-2002

Від 2 до 6 серпня 1999 року у Солт-Лейк-Сіті, Юта, відбулися головні організаційні зустрічі Національного Олімпійського Комітету (НОК) України і олімпійського Оргкомітету-2002. НОК-України представляли Василь Карленко, завідуючий відділом зимових видів спорту в Спорткомітеті України, Володимир Бринзак, президент Федерації Біятлону України і член виконкому НОК України, і Лариса Барабаш-Темпл, аташе НОК України і голова Спортової комісії Світового Конґресу Українців.

Іна Гренес, координатор питань НОК всіх країн-учасниць, проводила зустрічі з діячами, у компетенцію яких входить ведення протоколів, фінанси, телекомунікація, транспортація, акредитація, державні представники, квиткова програма, олімпійське селище, альтернативне проживання для спортсменів, проживання для екстраофіційних осіб, відповідальність за об'єкти змагань, окремі види спорту – біатлон, лижні перегони, фрістайл, сани, шорт-трек і фігурне ковзання.

Всі зустрічі були пов'язані зі завданнями українського НОК, щоб забезпечити успішну участь українських команд.

Джон Петерсон, координатор відділу протоколу, вів питання олімпійських об'єктів. Керівник кожного проєкту давав структурні пояснення, а делегати НОК-України провели теренову і технічну аналізу. Особливу увагу спрямовували на біятлон і лижні перегони, де Україна має найбільший потенціял осягнути медалі.

Крім програми детального ознайомлення з організаційними елементами, дуже корисними були офіційні зустрічі, де була можливість пояснити українську проблематику. Особливо цікава розмова була з директором культурно-мистецької програми Олімпійських Ігор Реймондом Грантом. Як колишній арт-директор на студії „Дізней", він близько ознайомлений з культурно-творчими процесами в Україні, і бажає репрезентацію української культури включити в міжнародну програму, де фокусом є молодіжний фестиваль фільмів і дитячий театр.

Поза офіційною програмою оргкомітету українська делеґація зустрілася з директором іміґраційної служби для з'ясування візового режиму. Розмова також стосувалася місця і спонсорства тренувальних баз для українських спортсменів. Приємно при цьому згадати, що в Солт-Лейк-Сіті виявили готовність допомогти Алeксандер Гошовський і Ольга Кеналь, які активно організовують місцевих українців-помічників для спортсменів.

Зимові Ігри в Солт-Лейк-Сіті 2002 року – це вже п'яті з черги Олімпійські Ігри, де члени української діяспори, на різних місцях поселення, інтенсивно включаються в організаційну і матеріяльну поміч для НОК-України. На зустрічах у Солт-Лейк-Сіті приємно було помітити, що НОК України організаційно зараховують до НОК-ів розвинених держав.

Олімпійська арена є унікальним полем успіхів, де Україна займає не тільки престижне місце, але і є авторитетним членом Міжнародного Олімпійського Комітету (МОК). Щоб забезпечити принциповість виборчого процесу, напередодні конґресу МОК, який відбувся в червні 1999 року у Сеулі, Південна Корея, виконком МОК призначив двох абсолютно довірених членів. Ними стали видатні чемпіони Олімпійських Ігор, члени МОК – Жан-Кльод Кілі, Франція, і Валерій Борзов, Україна.

Лариса Барабаш-Темпл,
голова Спортової комісії СКУ

„Динамо" - „Ольборг": 2 –2

КИЇВ, (Юрій Щербак - ДІНАУ/. Драматично склався для футболістів київського „Динамо" матч-відповідь 3-го кваліфікаційного раунду Ліги чемпіонів з датським „Ольборгом". Поступаючись 0:2, чемпіони України змогли звести зустріч до нічиєї /2:2/ і в черговий раз стали учасниками групового турніру за найпрестижніший европейський трофей. Два тижні тому в Данії кияни перемогли з рахунком 2:1.

Олексій Михайличенко, один з тренерів динамовців: „Ольборг" виявився добре підготовленою в тактичному плані командою, і йому вдалося на якийсь час нав'язати свою гру. Манера данців не була для нас загадкою. Однак наші футболісти пропустили м'ячі у результаті надзвичайно грубих помилок. Не змогли грати на необхідних швидкостях. Можливо також, що на грі в „розхолоджуючому" пляні позначився переможний рахунок першого матчу...

Ганс Бакке, головний тренер „Ольборга": „Дуже прикро програвати, коли ви стоїте на порозі Ліги чемпіонів. Ми вели 2:0 і залишалося всього 16 хвилин до фінального свистка... Я пишаюся своєю командою, яка чинила такий гідний опір півфіналісту Ліги, поступившись вдома, в гостях була дуже переконливою. Це була найкраща гра „Ольборга" цього сезону.

Італійський клуб „Лаціо" (Рим), німецький „Байєр" (Леверкузен) і словенський „Марібор" стали суперниками футболістів київського „Динамо" у груповому турнірі (група „А") Ліги чемпіонів. Так вирішило жеребкування, проведене сьогодні в Монте-Карло (Монако).

В ДІЯСПОРІ

30-ий вишкіл юнацтва в Спортовій школі „Чорноморської Січі"

Учасники Спортової школи „Чорноморської Січі".

„Присягаємо перед прапорами Америки і України добре учитися і чесно змагатися для добра і слави українського спорту", – такою присягою юнаки Спортової школи починали кожний день впродовж чотирьох тижнів на оселі УБС „Верховина" в Глен Спеї. Тут відбулися теоретичні і практичні заняття з чотирьох видів спорту – футболу, тенісу, плавання і відбиванки. Вечори спливали в розвагах при музиці, перегляді фільмів. На вишколі побував 71 учасник. Інструкторами та опікунами були власні вихованці, які пройшли усі щаблі вишколу в Спортовій школі – А. Панас, Р. Головінський, Гриць Сергіїв, А. Гординська, Ж. Бринзак. Разом з недавно прибулими з України І. Чешком, О. Гаврилюком та асистентом Д. Левицьким вони вправно виконали вишкільну програму.

Добре працювали опікуни-виховники О. Напора, В. Василак, М. Феров, А. Гординська, писарка і референтка федеральної програми М. Бокало. Медичну опіку забезпечила Х. Процюк. Керівником вишкільного табору були М. Стебельський і О. Твардовський.

Серед учасників – юнацтва з різних штатів Америки – було чимало дітей з нової хвилі еміґрантів. Коли в 1969 році було засновано Спортову школу „Ч. Січі", на терені Америки ще не було спеціялізованих українських спортових шкіл чи таборів. А тепер Спортова школа діждалася часу, коли й з України прибувають тренери, а також юнаки й юначки.

Юний киянин Максим побував на вишколі в Спортовій школі „Ч. Січі" і поділився своїми враженнями.

– Максиме, скажіть щось про себе.

– Я народився у Києві, 4 березня 1985 року. Навчаюсь у середній школі.

– Як ви потрапили на вишкіл до Спортової школи „Ч. Січі"?

– Моя сім'я має гарного друга в Америці – Романа Ференцевича, який 50 років тому еміґрував з України. Пан Роман, знаючи, що я захоплююсь футболом, запропонував мені приїхати разом з батьком до Америки і побути в Спортовій школі. У таборі відбулась моя перша зустріч з хлопцями і дівчатами українського походження. Спочатку я думав, що вони всі будуть розмовляти англійською мовою, але з'ясувалося, що вони не забули й української мови. Дуже приємно це було чути, зважаючи, що більшість з них народилася в Америці.

– Що найбільше сподобалося в Спортовій школі?

– Гарні побутові умови. Дисципліна, постійна увага з боку інструкторів і опікунів-виховників. Тренування були дуже змістовні, і я навчився дуже багатьох елементів у футболі зокрема і у спорті взагалі. Перебування в Спортовій школі перевищило усі мої сподівання.

Омелян Твардовський

Четверте місце в чемпіонаті Европи з плавання

У серпні відбувся 24-ий чемпіонат Европи з водних видів спорту. Збірна України зайняла четверте командне місце з такими результатами: 5 золотих медалів (дві з них в плавачки Яни Клочкової, по одній здобули Олена Жупина і Анна Сорокіна), срібні медалі вибороли Світлана Бондаренко, Олег Лисогор та Денис Силантьєв, бронзові – Д. Силантьєв, І. Клочкова та Романа Володькова.

Юні плавці – треті в Европі

Напередодні Европейського чемпіонату з водних видів спорту в Стамбулі, Туреччина, в Москві відбулася першість Европи в плаванні юнацтва у віці 15–18 років. Юні плавці України здобули три золоті і дві бронзові медалі і зайняли третє місце.

Найкращим українським плавцем виявився Ігор Червінський, який має дві золоті медалі. Серед інших медалістів – Андрій Сардинов, Сергій Фесенко, мол. На жаль, через відсутність коштів у Федерації плавання України спортсмени відмовилися від перебування в готелях і харчування і були змушені перебувати в Москві за власні гроші.

Олімпійці здобули 12 медалів

В Голляндії відбулися Европейські юнацькі олімпійські дні, які включали чемпіонат світу з легкої атлетики юнаків і першість Европи з плавання. Змагання проводилися з 11 видів спорту.

В збірній України змагався 61 спортсмен – з легкої атлетики, плавання, спортивної гімнастики, дзюдо, наколесництва, тенісу, бадмінґтону та відбиванки (дівчата). Українські спортсмени здобули три золоті, чотири срібні і шість бронзових медалів, що дозволило їм посісти загальне шосте місце.

Найбільший медалевий внесок зробили гімнастки, які здобули три золоті та одну срібну медалі. Усі три золоті медалі здобула гімнастка Ольга Ращупкіна із Запоріжжя, срібну – Наталія Городній зі Львова. Бронзові медалі мають також Андрій Лапшин в бігу на 400 м, Ольга Береснева в плаванні на 200 м, Тетяна Єрохова, Віталій Бубон і Роман Говоруха – дзюдо.

О.Т.

Календарець тенісових змагань –1999

4–6 вересня	– Першості УСЦАК, Союзівка
18–19 вересня	– КЛК, Союзівка
2–3 жовтня	– „Тризубівка"

Air Ukraine

UZBEKISTAN airways

"UZBEKISTAN AIRWAYS" та "AIR UKRAINE"

ВИКОНУЮТЬ СПІЛЬНІ БЕЗПОСАДКОВІ ЛЕТИ

НЬЮ-ЙОРК – КИЇВ
далі до ТАШКЕНТУ

на літаку БОІНҐ-767-300

У ВІВТІРКИ, П'ЯТНИЦІ І НЕДІЛІ
з летовища Кеннеді

За довідками телефонувати:
"UZBEKISTAN AIRWAYS":

1-212-489-3954 *(бюро)*
1-212-245-1005 *(резервування квитків)*
1-800-820-2891 *(вантажі)*
1-718-244-0251 *(вантажі, факс)*

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel.: (908)789-1870; (732) 627-0517

Понад 30,000 читачів тижнево дивиться на реклями!
ОГОЛОШУЙТЕСЯ! ЦЕ ПРАЦЮЄ!

ЗЕМЛЯЦТВО „ПЕРЕМИЩИНА"

повідомляє

про реєстрацію нових членів та прихильників, підготовляючи

НОВИЙ З'ЇЗД ПЕРЕМИШЛЯКІВ

на Союзівці

(субота, неділя або під час тижня)

Можливі дати:

(А) – кінець жовтня 2000
(Б) – День подяки – 1999
(В) – травень 2000

Зацікавлених просимо звертатися на адресу:
Mrs. O. Melnyczuk, 12 Claremont Pl., Cranford, NJ, 07016

УПРАВА ЗЕМЛЯЦТВА „ПЕРЕМИЩИНА"

ПАЧКИ В УКРАЇНУ
0.55 за фунт
DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України. До вибору 99 взірців хусток! **А також фірмове шкіряне зимове взуття від $35.**

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
698 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Tel. 973-373-8783	Tel. 973-916-1543	Tel. 215-728-6040
Free:888-339-4776		

ГАРАНТУЄМО НАЙШВИДШУ і НАЙЛІПШУ ОБСЛУГУ

Доставляємо в УКРАЇНУ, Білорусь, Молдову, Прибалтику, Росію, Узбекистан, Казахстан, Киргизстан та інші країни

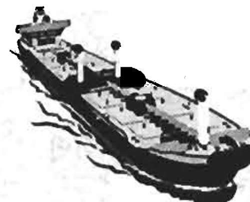
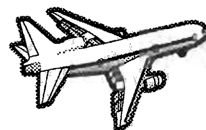
ВЕЛИКА ЗНИЖКА ЦІН

ДОЛЯРИ
Надійно і конфіденційно
Достава особисто в руки від 3 до 20 днів
Експрес 1-2 дня
20%OFF

ПРОДУКТОВІ ПАЧКИ
Великій вибір якісних продуктів з каталогу
Достава до рук від 1 до 4 тижнів

МІСТ MEEST
817 Pennsylvania Ave., Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 925-5525
Toll Free: 1-800-288-9949
Дзвоніть безкоштовно: 1-800-361-7345

ПАЧКИ В УКРАЇНУ від 59¢/lb.
При пересилці через UPS - 79¢/lb.
Відправляємо контейнери двічі на тиждень
Гарантуємо найшвидшу і надійну доставу
Підбираємо пачки з кожної хати
Дзвоніть за наліпками UPS

НАЙНИЖЧІ ЦІНИ! НАЙКРАЩА І НАЙШВИДША ОБСЛУГА ТІЛЬКИ У ФІРМІ МІСТ
ДЛЯ ЛІПШОЇ ОБСЛУГИ КЛІЄНТІВ МАЄМО ПОНАД 250 АҐЕНТІВ У ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ
За інформацією або аґентом у Вашій місцевості дзвоніть безкоштовно: 1-800-361-7345

Президентські...

(Закінчення зі стор. 5)

брехню, демагогію, натяки, щоб тільки облити брудом конкурента, викликати у виборців сумнів (немає, мовляв, диму без вогню), посіяти в суспільстві розчарування. Чомусь найбільше не щастить найсерйознішим суперникам Кучми Марчукові та Морозові. Часопис "Самостійна Україна" підрахував, що тільки з травня 1996 по червень 1998 року три центральні прокучмівські газети надрукували разом 164 матеріали, в яких Марчук звинувачувався в усіх можливих і неможливих гріхах. А недавно було сфальшовано випуск черкаської газети "Антена", в якому нібито редактор каявся в тому, що, підтримуючи Марчука, він кривив душею, писав неправду, а тепер ось його осяйнуло і він вирішив писати правду – проти Марчука, звісно. Фальшивка була поширена, редактор виступив з протестом, звернувся до міліції, але зловмисників, звичайно ж, не знайдено, хоч їх легко можна було виявити.

Масовим тиражем невідомі випустили листівку російською мовою проти Мороза – нібито від імені лідера комуністів Симоненка. Той таврувався як зрадник і відступник. Але це тільки квіточки, ягідки ще будуть – президентські перегони ще не досягли апогею. Сьогодні на порядку дня постало зближення і бльокування самих кандидатів. Про Всеукраїнський форум патріотичних, антикорупційних, державницьких, демократичних сил "Народові – правду й добробут, Україні – гідного Президента", проведений напередодні Дня Незалежности, де принаймні 6 кандидатів погодилися провести переговори для визначення одного, найреальнішого кандидата, щоб провести його в президенти, ми вже повідомляли. Це обнадійливий процес консолідації демократичних державницьких сил. Тоді на форумі не було Євгена Марчука – нібито не зміг вилетіти з іншого міста. Подальші події примусили засумніватися тих, хто повірив цій версії. Як виявилось згодом, 24 серпня Марчук був разом з Морозом, Олійником, Ткаченком у Каневі, на Чернечій горі, де вклонилися Тарасові Шевченкові і вирішили об'єднатися в передвиборній боротьбі. Четверо кандидатів не тільки заявили про спільні дії, а й запевнили, що троє знімуть свої кандидатури на користь четвертого (хто ним стане, буде оголошено пізніше), і закликали виборців голосувати 31 жовтня за цього єдиного, узгодженого від четвірки кандидата. Щоб обрати Президента України відразу і не тратити кошти на другий тур виборів.

Заява для багатьох не була несподіванкою, оскільки передвиборні позиції Марчука, Мороза та Олійника досить близькі. А от присутність Ткаченка серед чотирьох виявилась сенсаційною. Те, що намітилась потужна, відкрита для інших кандидатів антикучмівська коаліція, багато хто сприйняв з надією, але – Ткаченко у ній?... Вочевидь, це вияв тактики, бо навряд чи прихильники Марчука, Мороза та Олійника притьмом кинулися б голосувати за Ткаченка, якби на його користь схилилися ці кандидати. Та хоч би хто там що говорив, але таке об'єднання – це дуже серйозно: за певних умов воно може виявитися бар'єром для Кучми на шляху до президентського крісла. На прес-конференції у передвиборному штабі Кучми сумновідомий Д. Табачник, тепер уже в ролі заступника керівника штабу, заявив, що звернення чотирьох – це свідчення паніки в їхніх рядах. Та з усього видно, що реальні причини для паніки має саме команда Кучми.

Населення поступово політизується, здирає з себе кору збайдужіння: не тільки тому, що передбачається жорстока боротьба, а тому, що це – боротьба за Україну, за її долю, за її майбутнє. З обранням нового Президента з'явиться надія на краще.

Віталій Карпенко

Пластовий Курінь

'ВЕРХОВИНКИ'

запрошує на зустріч з

Іреною Стецурою,

яка 1993 р. повернулася в Україну й постійно живе в Києві.

Виступ на тему: ***'Україна очима емігранта з Америки'*** відбудеться в залі НТШ (63 4-та ав., Нью-Йорк) в п'ятницю, 10 вересня 1999 р., о год. 6:30 веч.

Вступ 5.00 дол. Дохід призначений на допомогу Національно-Художньому музеєві України в Києві.

Кава і печиво.

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ
ВІДДІЛ ЦЕНТРАЛЬНОГО НЬЮ-ДЖЕРЗІ

Комітет Допомоги Україні, відділ Центрального Нью-Джерзі, вирішив взяти під свою опіку дім сиріт в Дніпропетровському, Україна, в якому проживає 120 дітей.

Ці діти віком від 3 до 17 років є не тільки сиротами, але й також каліками. Опіка триватиме приблизно 1-2 роки. В цей час по церковних парафіях, бізнесових підприємствах, кредитівках і т.д. збиратимуться гроші. Щоб запевнити всіх жертводавців, що їх допомога на 100 відс. дійде до місця призначення, пересилка грошей і закуплених речей здійснюватиметься тільки через посередника - редактора літературного журналу „Бористен" в місті Дніпропетровському - Фіделя Сухоноса, до якого ми маємо повне довір'я.

БУДЬТЕ ЩЕДРІ!

ЦІ ДІТИ НЕ ТІЛЬКИ СИРОТИ, АЛЕ ДО ТІЄЇ НЕДОЛІ ЩЕ Й КАЛІКИ

Пожертви можна пересилати на адресу:

Українська Православна Кредитівка
35 Main St.
So. Bound Brook, NJ 08880
Account № 663501

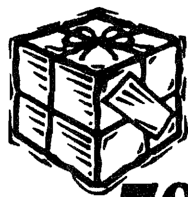
Ваше улюблене авто чекає на Вас...

Кредитівка САМОПОМІЧ В НЮ ЙОРКУ ПОЗИЧАЄ ГРОШІ...

Фінансування до 95% ціни авта!

SELF RELIANCE NEW YORK
Federal Credit Union
Main Office: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251
E-Mail: SRNYFCU@aol.com
Branch Office: 23 Main Street Kerhonkson, NY 12446 Tel: 914 626-2938 Fax: 914 626-8636
OUTSIDE NYC CALL TOLL FREE: 1-888-SELFREL
VISIT OUR WEBSITE AT: http://www.selfrelianceny.org

Пакунки та доляри в Україну

$0.69 lb*

$1.89 lb*

79 c LB при пересилці через UPS
* Окрема доплата за доставу кожного пакунка

Ліцензійована пересилка долярів.
Достава американської готівки в руки отримувача

(973) 763-8778

ROXOLANA 1 (888) 725 8665

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040

Конкурс юних українських талантів

25 вересня у рамках Українського фестивалю у Malaparadis Park, Cedar Knolls, Whippany, відбудеться конкурс юних українських талантів. Діти змагатимуться у трьох категоріях: 1) співу та деклямації, 2) танцю та сценічного мистецтва, 3) гри на музичних інструментах. Всі учасники конкурсу отримають цінні подарунки. Три переможці у кожній категорії отримають грошові винагороди.

Головними спонзорами конкурсу є Western Union, українські кредитівки та адвокатська контора Джері Куземчака.

Зголошуйтесь на конкурс, зателефонувавши до Петра Рибчука на 201-246-0109.

Особливе звертання до бабусь і дідусів. Якщо ви знаєте про музичні таланти свого онука, розкажіть йому про конкурс, запропонуйте також взяти участь у змаганні.

Saturday, September 25, 1999
11:00 AM to 6:00 PM
Rain Date - Sunday September 26th
MALAPARDIS PARK
Malapardis Road, Cedar Knolls / Whippany, NJ

UKRAINIAN FESTIVAL

taste Ukrainian food
watch Ukrainian folk dances
listen to Ukrainian folk music
buy Ukrainian folk art
admire Ukrainian embroidery
learn the secrets of Ukrainian Easter Eggs (Pysanky)

Bring the KIDS

Enjoy the FESTIVAL all day!
Dance at the ZABAVA all night!
Ramada Inn, Route 10, East Hanover, NJ
9:00 PM 'til ???

For more information: (973) 546-4659 – Festival & Talent Search
(973) 983-7872 – Vendors
(201) 246-0109 – Ukrainian Youth Talent Contest Auditions

sponsored by: the Ukrainian Congress Committee of America, Morris County Branch

Відходять, відходять...

Св. п. інж. Остап Захарків, фундатор Українського Католицького Університету в Римі.

Діяспорні газети більших країн наших поселень переповнені некрологами. Знак наших останніх десятиліть на чужині. По війні велика частина нашої еміґрації – то були молоді люди, мали сили і час творити своє родинне і національне життя на чужині. Всі ці „річники" тепер стали готовими на поклик, і ми, читаючи некрологи, дивимось на себе, що ще залишилися, і теж лаштуємося в дорогу... Велике покоління активних людей, що по прошумілій війні виповнили своє життя на чужині багатьма добрими своїми вчинками для своєї сім'ї, яку звили на чужині, для своєї Церкви і свого народу.

До таких належить Остап Захарків, який упокоївся в Бозі минулого березня в Дітройті, маючи 83 роки. Типовий зразок еміґранта по Другій світовій війні, син Поділля, зі села Вишнівчик біля Зарваниці, починає свою науку в середній школі оо. Редемптористів у Львові, потім у Чорткові, а іспит зрілости складає в Рогатині в 1936 році. За першого приходу більшовиків стає вчителем у своєму селі, мусить міняти місце через відомі більшовицькі „контролі кадрів", студіює в Пединституті в Кам'янці-Подільському, де й осягає педагогічну освіту. Вчителює, а в 1942 році записується на агрономічний відділ Львівського університету, однак німці закривають агрономічну школу в Дублянах, де відбувалася агрономічна практика. Закінчує ці студії по війні у Мюнхені. Одружується і виїжджає в 1948 році до Америки, до Дітройту. Включається в українське життя, але хоче набути освіти, з якою міг би жити і працювати в Америці. Стає інженером-креслярем і працює у фірмі Крайслера. Праця для прожитку і куди більша праця – серед українського громадського і церковного життя. То образ цього покоління, що прибуло по війні у вільний світ. Кожний щось здобув, кожний діяв активно і щиро в своєму організованому українському середовищі, кожний належав до своєї парафії, до прерізних товариств і організацій, які створила українська діяспора, кожний лишив якийсь видимий слід свого членства. І одною спільною прикметою у всього цього покоління була щира і щедра жертвенність на різні цілі нашого церковного і національного життя. То не була „зарібкова" еміґрація, як в інших народів, то не була еміґрація, якою збільшився славний в демографії „мелтінг пот", а життя, щоб здобути щось для своєї Батьківщини, для її волі. То була еміґрація, що дбала про велике ім'я своєї Батьківщини і тим жила. І багато вчинила.

Пишемо це з двома цілями: повчити „нову еміґрацію", яка твориться на наших очах, тим разом вже з вільної України. Їм на науку, бо багато б треба їм від повоєнної еміґрації вчитись. Пишемо це, щоб згадати і цими словами поставити квітку на могилу представника цієї еміґрації, блаженної пам'яти Остапа Захарківа. Він – типовий українець того покоління, якому заходить вже сонце...

Покійний і його дружина Ірина залишаться в пам'яті та історії нашої еміґрації як великі жертводавці. Велика частина їхньої праці і заробітку належала для Церкви і народу. Покійний був фундатором Українсько-американського Музею в Дітройті, не одна його цеголка – в будові базиліки св. Софії в Римі. Пам'ятаючи свої важкі студії серед війни і скитання, він дарує стипендії для ЗУДАК, для студентів в Бразилії, для Фундації Українського Вільного Університету у Мюнхені, на виховання священиків-Василіян у Крехові, на Богословську Академію у Львові і для Українського Католицького Університету св. Климента в Римі. А жертвенність для своєї місцевої громади, а постійні фінансові потреби наших організацій – громадських, культурних і політичних?

Згадуючи це все над могилою Остапа Захаркова, бачимо всіх його друзів і співромадян в цій типовій українській жертвенності для загального добра. То його і їхній пам'ятник. За цю працю і жертвенність Церква співає йому і йому подібним „Вічная пам'ять", бо добрі вчинки – то життя людини, то окраса її життя, то єдине, що від людини вимагає Бог. А Христос дає найвищу оцінку чесноті жертвености: „Що ви зробили одному з моїх найменших братів, ви мені зробили" (Мт.25,40).

Від ректорату Українського Католицького Університету:
Єпископ І. Хома,
о. І. Музичка

Управа українського Спортового Осередку у Філядельфії

складає щиру подяку ВЯЧЕСЛАВОВІ РОСПУТЬКОВІ
за його княжий дар 1,000.00 дол. (тисячу долярів)
на розбудову оселі „Тризуб"

в пам'ять його дорогого сина ПАВЛА РОСПУТЬКА, народженого 25 травня 1952 року в Бразилії, померлого 13 вересня 1989 року у Філядельфії, колишнього тризубівського змагуна в копаному м'ячі, в десяту річницю його передчасної смерти.

Управа і членство Осередку висловлює шановному батькові Вячеславові сердечні співчуття.

Нехай американська земля буде легкою Покійному синові Павлові. Вічна йому пам'ять!

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО ОСЕРЕДКУ „ТРИЗУБ"

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 17 липня 1999 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

СВ. П.

МИХАЙЛО СОРОКА

Цією дорогою складаємо найщирішу подяку всім, що взяли участь у похоронних відправах та за вислови співчуття, які облегшили нам наш біль та горе.

Сердешне спасибіг отцеві мітратові Іванові Кротцеві, настоятелеві собору свв. Володимира і Ольги, отцеві Михайлові Кузьмі, парохові церкви Непорочного Зачаття у Палатайн, та отцям Миронові Панчукові і Олегові Кривокульському за їхні відвідини покійного Михайла та за всі похоронні відправи.

Наша велика вдячність представникам організацій за їхні теплі слова і спомини про діяльність і відданість покійного Михайла для свого народу, якими супроводжали його у далеку дорогу до вічности.

Дякуємо д-рові Мирославові Харкевичеві за прощання від ОУН, інж. Левові Боднарові від УККА, інж. Степанові Ґоляшові від УПА і Братства Дивізійників, інж. Миронові Лущакові від ООЧСУ в Палатайн та д-рові Володимирові Гончарові від СУМ-у.

Особливо дякуємо представникам організацій, які брали участь у панахиді зі своїми прапорами, а саме осередкам СУМ-у в Палатайн і Чикаґо, ООЧСУ в Палатайн і Чикаґо, Т-ву УПА та Братству Дивізійників.

Спасибі за щиру згадку про покійного на радіогодині „Українська Вечірня Трибуна".

Дякуємо друзям і приятелям за датки на добродійні цілі в пам'ять нам дорогого Михайла, на Служби Божі за спокій його душі, та багато квітів, які начебто стелили його дорогу у мандрівці до вічности. Вкінці дякуємо тим друзям, що несли домовину та похоронному заведенні Музики за взірцеве переведення похорону. Покійний Михайло Сорока спочив у вояцькій частині кладовища при церкві св. Андрія у Блумінґдейл.

Нехай ласкавий Господь винагородить всіх Вас сторицею за Вашу доброту до нас!

Вдячні всім Вам:
дружина – МАРІЙКА
дочка – ОЛЯ з мужем ОЛЕСЕМ
та внуки – АДРІЯНА, АНДРІЙ і ЮРІЙ

Родина покійного Михайла Сороки почувається до обов'язку подати поіменно з подякою всіх тих наших добродіїв, що в час похорону зложили квіти та пожертви на церковно-громадські цілі:

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:

В. і А. Абрамюки, Є. і Є. Васюнці, М. і К. Васюнці, Б. і Л. Білоцерковичі, Л. Бравн, Дж. і Б. Чемерс, В. і Г. Читербок, Осередок СУМ-у ім. полк. Вітовського в Палатайн, Осередок СУМ-у ім. М. Павлушкова в Чикаґо, О. і О. Дацьо, В. Чорняк, З. Фурда, Дж. Гіл, А. і М. Карплюки, К. і Й. Кейгіл, К. Кок, А. Король, Е. Коваль, В. і С. Ковалі, В. і М. Курпіти, М. Куртс, М. Лущак, мол., М. і Є. Лущаки, Маркетінґ Мейтрикс, Х. Матковська, М. і А. Майстер, Моторола-Гр. якости-США, Моторола-Гр. комунікації – світова, Моторола – світовий Відділ Експлуатаційної якости, Моторола – сектор рішень для мереж, ООЧСУ – Палатайн, ООЧСУ –Чикаґо, ОЖ-ООЧСУ Палатайн, М. і М. Онисток, С. і М. Стрільчуки, К. Тимчина, панство Щебекін.

НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:

по	50	дол.	Ю. і К. Куляси, Кушнірі, Портальські, А. і К. Тимчини;
по	20		П. і Л. Ґек, Г. і Л. Ярмола;
по	15		Д. Максимів, Максимчуки;
по	10		П. і М. Барани, В. і К. Берки, А. Іванюк.

Замовили осібно Служби Божі:

А. Касел, К. Милер, М. і М. Онисток.

НА СОБОР СВВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧИКАҐО:

	100	дол.	Л. і Є. Андруси;
по	50		А. і А. Мухи, С. і М. Стрільчуки, О. і І. Каравани;
	40		М. Томашевська;
по	25		Є. і О. Терлецькі, Головки;
по	20		Б. і С. Садкові, Андрущишини.
	10		Д. Лецюк.

НА ЗАКУП БУДИНКУ ДЛЯ ІНФ. БЮРА УККА У ВАШІНҐТОНІ:

по	25	дол.	Л. і Б. Боднарі, Н. і О. Поповичі;
по	20		І. Юрійчук, Бискоші;
по	10		М. і М. Баранські, Ю. і Ф. Чорнії, Ю. Юрінець.

ПОЖЕРТВИ НА СУМ:

	50	дол.	О. Кусик;
	40		В. і В. Кусики;
по	30		Я. і М. Дзвіники, С. і І. Мартини;
по	25		Т. і М. Дрозди, Р. і Г. Головки, М. і О. Колодії, Г. і О. Федаї, Б. і О. Юрківи;
по	20		В. Буда, Білі, Є. Вус, В. і М. Крутяки, Сеники, Я. Сидоренко, Ґ. Торторич;
	15		М. і Г. Почтарі;
	10		І. Боєчко.

НА ЛІТОПИС УПА:

	40	дол.	Н. Костинюк;
	25		О. Хіч;
по	20		С. і С. Ґоляші, Ю. Джейкобз, Ю. Кавка, П. Мелінишин, Слободяни, Стасюки, О. Тягнибок;
	10		М. Швачук, П. і О. Турчин.

Для дітей Чорнобиля:

50 дол. Л. і Є. Репета.

Дочка покійного Оля з мужем Олесем зложили від себе по 200 дол. на:

ОСЕРЕДОК СУМ-у ім. Д. ВІТОВСЬКОГО в Палатайн,
СОБОР СВВ.ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧИКАҐО,
ЛІТОПИС УПА та
100 дол. на ДІМ ІНФ. БЮРА УККА У ВАШІНҐТОНІ

У пам'ять Миколи Чорного-Досінчука

Коли помре людина, яка довгою та послідовною працею збагачувала культурне надбання свого народу, то з її відходом у вічність усе, що з нею було пов'язане, наче застигає в часі. Покійний Микола Чорний-Досінчук майже 20 років був редактором єдиного у світі музично-літературного журналу „Бандура", який об'єднував бандуристів в Україні і діяспорі. Він був людиною великої енерґії і великої любові до бандури, на якій сам не грав, але глибоко розумів значення цього інструменту для українського народу. Усвідомлюючи цю істину, він заснував у Нью-Йорку Школу Кобзарського Мистецтва та став її директором.

Миколу Чорного-Досінчука я знав від 1966 року. При кожній нагоді мого виступу чи перебування у Нью-Йорку протягом 30 років ми зустрічались. Часто переписувалися, обмінювалися думками про справи, які нас обох цікавили. Прочитавши у минулорічному числі журналу „Бандура" про те, що мій учитель бандури Григорій Назаренко відійшов у вічність, я зразу написав Миколі Чорному, не знаючи, що він важко хворий, і попросив певні інформації про св. п. Григорія Назаренка, бо хотів написати згадку про добру людину і великого кобзаря. Відповіді не було. Аж тепер, у 68 числі журналу „Бандура", на окремій карточці стоїть повідомлення, яке я з великим особистом смутком і жалем прочитав: мій приятель Микола Чорний-Досінчук відійшов у вічність 3 липня 1999 року у Нью-Йорку, на 81 році свого життя.

Праця, яку він здійснив за своє життя, заслуговує монографії. Я тільки згадаю про головні її аспекти: видання згаданого журналу „Бандура"; заснування у Нью-Йорку Школи Кобзарського Мистецтва; практична допомога у заснуванні гуртків бандуристів. Наприклад, він доставив понад 150 бандур до Бразилії і Арґентини, чим уможливив заснування на тому континенті капель бандуристів.

З відновленням самостійности в Україні він їздив туди декілька разів та зустрічався з бандуристами, гуртками, капелями, майстрами бандур, викладачами в музичних школах. В останньому листі до мене минулого року просив допомоги для Львівської капелі сліпих, на що я зразу передав і свою лепту. Микола Чорний у своїй глибокій любові до бандури вважав, що вона є символом України, що після Тризуба – це другий державний символ. Своєю винагородою вважав добре виконану працю, яка давала йому велике задоволення. Висліди цієї праці очевидні вже тепер. Завдяки йому не один юнак чи дівчина стали бандуристами, носіями української музичної традиції. Він був також ініціятором і душею великого з'їзду бандуристів у Нью-Йорку в грудні 1984 року, де при спонзорстві Українського Народного Союзу відбулися два великі концерти. Понад 200 бандуристів одноразово виконували твори різних українських композиторів, в додаток до виступу цілого ряду відомих солістів-бандуристів. Треба вірити, що не тільки бандуристи, але й українське суспільство належно оцінять цю велику подвижницьку працю св. п. Миколи Чорного-Досінчука.

Володимир Луців,
Лондон, Великобританія

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого улюбленого БРАТА і ВУЙКА

бл.п.

МИХАЙЛА ПАСІЧНЯКА

буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА

В монастирі св. Йосафата в Ґленкові і в Івано-Франківському, Україна, в середу, 15 вересня 1999 р.

Початок СЛУЖБИ БОЖОЇ в Ґленкові, о год. 7:00 ранку.

СЛУЖБА БОЖА і ПАНИХИДА за покійного Михайла Пасічняка в церкві св. Юра в Нью-Йорку, відбудеться в середу, 29 вересня 1999 р., о год. 8:30 ранку.

Просимо про Ваші молитви за душу покійного.

В глибокому смутку:
Родина.

У ТРИДЦЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

СВ. П.

ЕВГЕНІЇ з БАЧИНСЬКИХ ГОЛОВКИ-ФЕРЕНЦЕВИЧ

у вівторок, 14 вересня 1999 р.,

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:

БЕРЕЖАНИ – укр. кат. Свято-Троїцький собор
ЛЬВІВ – церква монастиря оо. Студитів, вул. Винниченка, 22
ДЖЕРЗІ СИТІ – укр. кат. церква свв. ап. Петра і Павла, о год. 10 ранку
ВАШІНҐТОН – укр. кат. собор Пресвятої Родини, о год. 9:00 ранку
ЧИКАҐО – укр. кат. катедра св. Миколая, понеділок, 13 вересня, о год. 6:45 ранку
БАФФАЛО – укр. кат. церква св. Миколая, о год. 8:00 ранку.

Вічна їй пам'ять!

Діти, внуки, правнуки

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 1 квітня 1999 р. після короткої, але важкої недуги відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДО

СВ. П.

ВОЛОДИМИР СУШКО

Ми невимовно вдячні родині, приятелям і знайомим за численні письмові, телефонічні й особисті вислови співчуття, св. Літургії, квіти та за участь у похоронних відправах нашого незабутнього чоловіка, батька і діда.

Наша щира подяка членам родини, які не жаліли труду і прибули з Европи і інших штатів Америки, щоби віддати останню пошану покійному.

Сердешно дякуємо Оксані Когут за її допомогу в часі нашого горя.

Складаємо подяку парохові церкви св. Михаїла в Балтиморі за відвідини недужого з Найсвятішими Тайнами, за уділення тайни Єлеопомазання і відправлення всіх похоронних обрядів та відпровадження покійного в останню дорогу.

Окрема подяка Стефанові Поліщукові за дякування під час відправ, як також усім які своїм співом звеличали пам'ять бл. п. Влодка.

Щира подяка Доні Ґай, Луїзі Венгер, Люсі Хай і Наді Зінкевич за поміч під час Тризни, а д-рові Ярославові Качаєві, д-рові Андрієві Лемішці і Павлові Фенчакові за зворушливі прощальні слова.

Рівнож дякуємо шваґрові Олександрові Траска за його прощальні слова при домовині, як і переведення тризни.

Дякуємо д-рові Ярославові Качаєві і д-рові Романові Кухарові за некрологи (спомини) про покійного Влодка, які були поміщені в „Свободі".

Сердешно дякуємо усім жертводавцям за їхні щедрі пожертви на сироти в Україні.

Хай Всевишній має Вас у своїй опіці і винагородить вас за ваші добрі серця.

Залишені в смутку:

дружина	– ОЛЬГА
дочки	– ЛІДА з чоловіком ІГОРЕМ
	– МАРТА з чоловіком МАРКОМ
син	– ЗЕНОН з дружиною САНДРОЮ
внуки	– МАТЕЙКО, МІСЬО і ПЕТРУСЬ

ПОЖЕРТВИ ЗЛОЖИЛИ:

	200 дол.	д-р Тимків С. і Т.;
	175	Сушко О.;
	110	Качай Р. і М.;
по	100	Восбікіян Дж. і М., Гинсон М. і М., Гірняк Б. і Д., Качай В., Пантелюк-Сушко І. і Л., Сушко З. і С., Траска О. і І., Хархаліс А. і Т., Хархаліс Т., Чапельський Ю. і Ю.;
по	50	Гаюк Г. і Т., Залуцька С., Івашко Ю. і М., д-р Когут М. і І., Конецький Т., Коропецький М. і О., Корж І. і Т., Палійчук В. і О., Подоляк Ю., Поліщук О. і М., Саламаха Л., Сушко А., Телюк В. і І., Траска Р. і Л., Траска Я., Фаріон Е. і О., Яросевич Е. і Л.;
	40	Когут І.;
	35	Родина Подоляків;
по	30	Enoch Pratt Free Library, Кострубяк Д., д-р Ласійчук М., д-р Лемішка А. і Л., Футей Б. і М., Хай Л.;
по	25	Бендюк О і Н., Зозуляк Г., Поперечний С., Ратич О., Шавала Е.;
по	20	Родина Зозуляків, Олексюк А., Поліщук С. і С., Саламаха Б., Синюк М., Татчин, Хома М., Царик Т.;
по	10	Богдан В., Вацлавів М., Вацлавів Ю., Венґер М., Зозуляк П., Попович Т., Совган Я., Стельмах Р., Стельмах В., Хай С., Царик А. і М., Шапіро А.;
Разом		3,000 дол.

НА ФОНД „ДІТИ ЧОРНОБИЛЯ":

30 дол.. Лещишин П. і М.

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО, відділ в НЮ ЙОРКУ

вшановує світлу пам'ять

БЛАЖЕННІЙШОГО ІСПОВІДНИКА ВІРИ

КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО

Патріярха Української Греко-Католицької Церкви

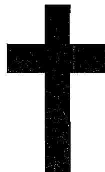
в 15-ту річницю Його відходу у вічність

Просимо злучитися в молитвах за Його душу – 19 вересня 1999 р.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ буде відслужена в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й. о год. 11:00 ранку

Урочисті сходини, присвячені пам'яті великого князя нашої й вселенської Церкви зі святочною програмою відбудуться в неділю, 19 вересня ц. р., о год. 2-ій по полудни в домі НТШ, 63 4-та авеню в Нью-Йорку.

Кава й солодке о год. 1:30 по полудні.

В глибокому смутку повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що 27 серпня 1999 р. на 88-му році життя, прийнявши Найсвятійші Тайни, відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ, ВУЙКО і ШВАГЕР

бл. п.

ІВАН ВОЛЧКО-КУЛЬЧИЦЬКИЙ

народжений в Кульчицях, Україна

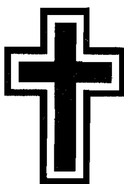
ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися у вівторок, 31 серпня 1999 р., з церкви Пресвятої Трійці на місцевий цвинтар в Кергонксоні.

Про молитви за душу покійного просять горем прибиті:

дружина	– ДОРА
сестри	– МАРІЯ і МАГДА з родинами
братанок	– ФЕДІР з родиною
братанка	– ТЕКЛЯ з родиною
сестрінки	– ІРЕНА, ІВАННА з родинами
швагер	– ІВАН БУНДЗЯК з родиною

та ближча і дальша родина в Україні і Америці

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що 23 липня 1999 р., на 90-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

СТЕФАНІЯ ДЕМЧУК

з дому БАНАХ

Довголітня учителька у Львові, а також і в Клівленді в Рідній Школі. Членка Союзу Українок в Клівленді.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 27 липня 1999 р.

ПАРАСТАС в похоронному заведенні Колодія-Лазути.

ПОХОРОН відбувся 27 липня 1999 р., з української католицької катедри св. Йосафата, в Пармі, Огайо, на цвинтар свв. Петра і Павла.

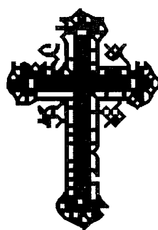
Залишені в глибокому смутку:

дочка	– ЗОРЯНА з чоловіком ЗИҐФРИДОМ
внучки	– НАТАЛЯ з родиною
	– АНДРІЯНА
правнучка	– СТЕФЦЯ
сестри	– МАРІЯ ЧОРНЕНЬКА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
	– ІРИНА ТВЕРДОХЛІБ з родиною
	– АНТОНІЯ ДУРБАК з родиною

та ближча і дальша родина в Америці

Вічна їй пам'ять!

Ділимося сумною звісткою, що 16-го серпня 1999 р. у Вагнах, Н.Й. несподівано з волі Всевишнього відійшов у вічність

бл.п.

ОТЕЦЬ ПРОТОІЄРЕЙ

ОСИП ПАНАСЮК

нар. 10 січня 1910 р. в Бродах.

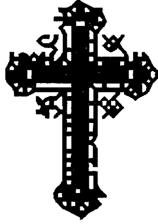
Бувший сотрудник в Оліфанті, Па., а опісля довголітній парох у Виппані, Н.Дж. В Україні сотрудник в Кутборі, а опісля парох Струсова, коло Теребовлі, та коротко в Глубічку Великім коло Тернополя. На скитальщині обслуговував греко-католицькі парафії в Австрії і Німеччині. Сам пластун, виконував функції пластового капеляна в Україні і на скитальщині. Величаві священничі тридені традиційні похоронні обряди відбулися в парафії св. Івана Хрестителя у Виппані, Н.Дж. при участи чисельного духовенства, у проводі з митрополитом Української Греко-Католицької церкви Кир Степаном Суликом. Хоча й на емеритурі, парафія св. Івана Хрестителя у Віппані, Н.Дж. із своїм новим парохом отцем Юрієм Маркевичем, віддала покійному велику пошану і з гідністю та з чисельною участю парафіян відпровадила на вічний спочинок свого бувшого пароха отця протоієрея Осипа Панасюка.

У глибокому смутку залишені:

син	–ЛЮБОМИР з дружиною ХРИСТИНОЮ
дочка	–МАРТА з чоловіком ОСИПОМ ДЕЛЬҐОББО
внуки	–АНДРІЙ, ЛЕСЯ й АНДРІЯН
швагер	–АНДРІЯН БЛЮЙ з дружиною ЛЮБОЮ
швагерка	–ЛІДА БЛЮЙ
сестрінок	–БОРИС БЛЮЙ з дружиною д-р АННОЮ і сином АНДРІЄМ
сестрінка	–НАДЯ БЛЮЙ-СТАСІВ з чоловіком СТЕФАНОМ і синами
свати	–ВАСИЛЬ КАМІНСЬКИЙ з дружиною ПАВЛИНОЮ
	ОСИП ДЕЛЬҐОББО з дружиною ВЕРНОЮ
дальша і ближча родина	
	–ГУМЕНЮКИ, НАКЛОВИЧІ, КИРИКИ, МЕЛЬНИКИ

Вічна йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в неділю, 29 серпня 1999 р. відійшла від нас у вічність на 96-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл.п.
ПАРАСКЕВІЯ ОСТАПЯК

народжена в Радчі біля Івано-Франківська.

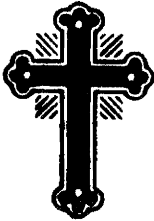
ПАНИХИДА відбулася у вівторок, 31 серпня 1999 р., у похоронному заведенні Marrocco Memorial в Кліфтоні, Н.Дж. ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 1 вересня 1999 р., з похоронного заведення до української католицької церкви св. Миколая в Пассейку, Н.Дж., а опісля на український цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н.Дж.

У глибокому смутку залишені:

дочки	–МАРІЯ СОРОБЕЙ-ШТОГРИН з родиною
	–ОКСАНА ПРУС з родиною
	–ЯРОСЛАВА ЛУЧЕЧКО з родиною
сини	–РОМАН з родиною
	–ВОЛОДИМИР
ближча і дальша	родина в Америці, Канаді й Україні.

Вічна їй пам'ять!

Дирекція Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії ділиться сумною вісткою, що 27 серпня 1999 р., передчасно відійшов у вічність

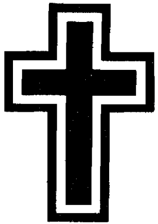
бл.п.
МИКОЛА ЛЮТИЙ

Президент Дирекції Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії.

Опечаленій дружині Доріс, донькам Катерині і Лінді, синові Миколі, мол. і родині покійного в Україні і США глибоке співчуття висловлює

Дирекція Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії.

В пам'ять покійного просимо складати пожертви на Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії.

Ділимося сумною вісткою, що 18 серпня 1999 р. в Норт-Порті, Фльорида, відійшов від нас у вічність

бл. п.
д-р ПАВЛО ТУРУЛА

ПОХОРОН відбувся 26 серпня 1999 р. в церкві св. Йосифа в Чикаго, Ілл. Тіло покійного спочило на цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

У глибокому смутку залишилися:

дружина	– ОЛЕНА
діти	– ДАРІЯ, ПЕТРО, ТЕОДОРА
внуки	– АННА, ПАВЛО, КАТЕРИНА, МОТРЯ, СТЕФАНІЯ,
	– ТИМІШ, АНДРІЙ, ОЛЕНА

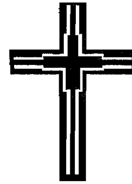
ближча і дальша родина в Америці, Канаді й Україні.

Вічна йому пам'ять!

В пам'ять покійного просимо складати датки на Фонд Українських Студій при Гарвардському університеті або на Літопис УПА.

Ділимося болючою вісткою, що 25 серпня 1999 р., несподівано відійшов у вічність, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, наш найдорожчий і незабутній СИН, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПЛЕМІННИК

бл. п.
МИРОСЛАВ КЛИМ

народжений 1 червня 1941 року в Копичинцях, Західня Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в місцевій греко-католицькій церкві в Копичинцях, Україна, а відтак тіло покійного було поховане біля його дружини бл. п. ЛЮБИ, на місцевому цвинтарі

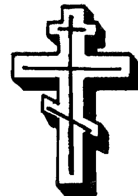
У глибокому смутку залишилися:

батько	– ЯРОСЛАВ з дружиною ІВАННОЮ
доньки	– РУСЛАНА САВКА з чоловіком РУСЛАНОМ
	– ЗОРЯНА ШПІКУЛА з чоловіком ІГОРЕМ
двоюрідна сестра	– ЗІРКА РУДИК з синами
внуки	– СОЛОМІЙКА САВКА
	– СЛАВЧИК ШПІКУЛА
теща	– КАТЕРИНА ТКАЧ
племінниці	– ТАНЯ ОСАДЦА з чоловіком д-ром БОГДАНОМ і родиною
	– АКА ПЕРЕЙМА з чоловіком д-ром КОНСТАНТИНОМ і родиною
племінники	– інж. ЮСТИН КЛИМ з дружиною ЖЕКЛІН і родиною
	– ПЕТРО КЛИМ мол. з дружиною і родиною

Ближча і дальша родина в Україні, США, Канаді і Польщі

Вічна йому пам'ять!

В пам'ять покійного, родина просить складати пожертви на Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 17 серпня 1999 р., відійшла у вічність наша дорога і незабутня МАМА і БАБУНЯ

бл. п.
ЛІДІЯ І. ДУБАС

народжена 14 березня 1914 року

ПАНАХИДА відбулася в середу, 18 серпня 1999 р., у похоронному заведенні Lakeview Memorial Home, Clifton, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у четвер, 19 серпня 1999 р., в церкві Св. Покрови, Clifton, NJ.

ПОХОРОН на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н.Дж.

В глибокому смутку залишилися:

сини	– ОЛЕКСАНДЕР з дружиною СОНЕЮ
	ПЕТРО з дружиною НУСЕЮ
невістка	– ФЛОРЕНС (дружина пом. сина ВОЛОДИМИРА)
дочка	– ОЛЬГА з чоловіком ОРЕСТОМ
внуки	– WALTER Jr., МАТВІЙ, ЛУКІЯН, СТЕФАН, МАРКО, ДАНИЛО і АНДРІЙ
внучки	– ВІКТОРІЯ, НАТАЛІЯ, МАРІЯ і ТАНЯ
сестра	– ВІКТОРІЯ з родиною в Україні

Вічна її пам'ять!

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої найдорожчої і незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУСІ

бл. п.
ЯРОСЛАВИ ПІХУРКО

будуть відправлені заупокійні

СВЯТІ СЛУЖБИ БОЖІ

в церкві о.о. Василіян в Торонто, Канада

Родину і приятелів просимо про молитви за спокій душі покійної Ярослави

В глибокому смутку
чоловік МИКОЛА з дітьми і внуками

Calls to UKRAINE
$0.33 per/min
Any time

Great domestic rates. Great rates to other countries (Russia $0.29, Germany $0.12, ...). We also offer prepaid Calling Cards: calls to Ukraine 25 c/min.

For information call Long Distance POST:
1-800-449-0445
www.ldpost.com

ARKA Company
DEPARTMENT STORE

26 First Avenue
New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ПО ГУРТОВИХ ЦІНАХ: нитки ДМЦ, різного роду матеріяли для вишивання, канви, книжки з українськими взорами, і т. п. в Арці.

Фірма „КАРПАТИ“
Переробляє хати, пивниці, направляє дахи, виконує цементні праці, переробляє лазнички, малює назовні і всередині. Виконує малі і великі роботи (Handy man)
Василь Чолак. Тел.: **(718) 937-6821**
Beeper **(917) 491-6150**

ФІРМА МІСТ
Забираємо посилки з вашого дому
Україна – **$ 0.59 lb.**
(973) 340-0500 • 1-888-633-7853

UKRAINE-PAC
(973) 831-1499
PACKAGE and FOOD Parcel Service

КОМЕРЦІЙНІ ВАНТАЖІ В УКРАЇНУ
та інші країни світу
Tel.: (732) 805-9664
тільки **$100** за м³
Допомагаєм з розмитненням та складуванням
European Delicatessen, Sea & Air Shipping Service
УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО
VATRA
INTERNATIONAL
76 MAIN ST., SOUTH BOUND BROOK
NJ, 08880
Офіційний представник фірми МІСТ

• ДО ВИНАЙМУ •

Хата до винайму
В College Park, Md., близько метро, Мд. Університету та Департаменту сільського господарства. Дозволяється тримати в хаті пса і кота.
Тел. : (301) 474-2897 Степан

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER

Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed stamped envelope to:
Single Ukrainians
P.O. Box 24733,Phila., Pa. 19111
TEL.: (215) 722-6282

• РОЗШУКИ •

Родина розшукує вояків УПА: **ЦИПАНА ГАЛАЯ СЕМЕНОВИЧА**, родом з Рівенської обл., **МОТЧУКА ГРИГОРІЯ ІВАНОВИЧА**, родом зі с. Великий Стидень, Костопільського р-ну, Рівенської обл. Хто знає про них просимо повідомити: Україна, 284000 Івано-Франківськ, вул. Довбуша 12, Ципан Богдан. **Тел.: 03422-42788**

Розшукую брата
Юрія Сеньковича, нар. 1926р.,вивезеного до Німеччини (Tirol) у 1944 р. Хто знає про нього, або він сам, прошу зголоситися на
Тел.(732) 928-7949 (Іван)

ФУНДАЦІЯ
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, N.Y. 10276

Фірма ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 1999 рік!
тел: 1-800-265-9858

• ПРАЦЯ •

Компанія „Wood-Art“ на Фльориді потребує майстрів з художньої обробки дерева та столярної справи. Добра платня та медичне забезпечення.
Тел.: **1 (407) 668-0660**
1(407) 574-7796 **(Vasyl Boychuk)**

Українець, 53 роки, професійний столяр, маляр, добрий господар, водій, може опікуватися старшим чоловіком, пошукує працю в околиці NJ або NYC (бажано з проживанням).
Тел.: (732) 530-0224

FIRST AVENUE MEAT PRODUCTS
Великий вибір ковбас, та інших м'ясних виробів, як також імпортованих товарів з Европи
HOMEMADE KIELBASY AND COLD CUTS
140 — 1st Avenue (between 8-9 Streets), New York, N.Y. 10009
(212) 777-4583
Відкрито від понеділка до п'ятниці **8 AM – 7:30 PM**
В суботу **8 AM – 6:30 PM**
в неділю 9AM – 2 PM

KARPATY
Export Import Ltd.
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА
FAST GUARANTEED DELIVERY

гроші, речові пачки, харчові пачки, листи та документи
до рук адресата в Україну та інші держави *без мита*

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road, Toronto
Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
КВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ
МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗБЕЧЕННЯ
ВІЗИ

Пам'ятайте - як посилати чи літати, то через КАРПАТИ!

EURO DIRECT – НАЙКРАЩИЙ МІЖНАРОДНИЙ ПЛЯН
ТЕЛЕФОНУЙТЕ В УКРАЇНУ ТІЛЬКИ ЗА 34.9 ц. за хв.
24 години на добу, 7 днів на тиждень
Виберіть один із двох плянів:

1. Телефон із кодом доступу.
Код доступу **1-800-964-5110**, почекайте на сигнал, тоді наберіть число телефону.
Ціни: з Україною – 34.9 ц/хв.; з Росією – 40 ц./хв.; із Польщею – 29 ц/хв.; із Ізраїлем – 21 ц/хв.; із Німеччиною – 24 ц/хв.; з Англією – 10 ц/хв.; із Угорщиною – 22 ц/хв.
Додаткова місячна оплата – тільки 99 ц.!

2. Прямий набір (без коду доступу)
Тільки 8.9 ц/хв. в США
Ціни: з Україною – 39 ц/хв.; із Росією – 49 ц/хв.; із Польщею – 33 ц/хв.; із Ізраїлем – 21 ц/хв. із Німеччиною – 16 ц/хв.; з Англією – 9 ц/хв., із Угорщиною – 24 ц/хв.
Додаткова місячна оплата – тільки 1.50 дол.

Телефонуйте безкоштовно: 1-877-569-3876. Ми говоримо українською мовою щодня від 9-ої рано до 9-ої вечора.

Internet: www.eurodirect1.com. Шукаємо також агентів для розповсюдження нашої програми у вашій громаді. Високі заробітки та безплатний вишкіл.
Крім того, за 100 дол. заплачених заздалегідь можна отримати телефонічну картку на 180 хвилин телефонічних розмов з України до США!

Selfreliance UA Federal Credit Union
Самопоміч УА Кредитова Спілка

Не дозволь жадним перешкодам стати на дорозі придбання твого автомобіля!

від 6.75% APR

АВТОВІ ПОЗИКИ

24 годинне ухвалення*
До 100% фінансування!

* *Якщо кваліфіковані. 24 години після отримання виповненої заяви та підтвердженої інформації.*

Лише Ню Джерзі мешканці - Всі тарифи підлягають змінам.

Ви і Кредитівка - Яка чудова спілка!

OFFICE HOURS: Tue & Fri - 12:00 Noon to 7:00 PM • Wed & Thurs - 9:00 AM to 3:30 PM • Sat - 9:00 to 12:00 Noon • Mon. -Closed
Main Office: Tel (973) 373-7839 • Branch Office: Tel (973) 451-0200 • Virtual Office: selfreliance.org
734 Sandford Ave., Newark, NJ 07106 *2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054* *World Wide Web – WWW.*

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

So. Bound Brook Monument Co.
45 Mountain Avenue, Warren, N.J. 07059
РАЇСА ХЕЙЛИК, власник
(908) 647-7221 • (908) 647-3492

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГАМПТОНБУРҐУ ТА ІНШИХ

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУЇС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568